

DE STER

Verslag 149ste oktoberconferentie
van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen

Mei 1980 · 80ste jaargang · Nummer 5

DE STER

Uitgave van De Kerk
van Jezus Christus van de
Heiligen der Laatste Dagen

Mei 1980
80ste jaargang
Nummer 5

Eerste Presidium: Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney.

Raad der Twaalf: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Le Grand Richards, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust.

Adviseurs: M. Russell Ballard, Rex D. Pinegar, Hugh W. Pinnock.

Redacteur kerkelijke tijdschriften: M. Russell Ballard.

Redactie De Ster: Larry A. Hiller, Carol Larsen, Roger Gylling, Henri J. Tenthof van Noorden, Kerkelijk Vertaalbureau, Mauritsstraat 100, 3583 HW Utrecht.

Nieuwsredacteur: Dirk van Boxel, Ringkantoor, postbus 84084, 2508 AB Den Haag.

149ste halfjaarlijkse conferentie van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Alfabetische lijst van de sprekers

Ashton, Marvin J.	99	McConkie, Bruce R.	90
Bangerter, W. Grant	14	Monson, Thomas S.	109
Bradford, William R.	56	Packer, Boyd K.	32
Brockbank, Bernard P.	95	Perry, L. Tom.	51
Brown, Victor L.	155	Petersen, Mark E.	18
Didier, Charles	42	Pinnock, Hugh W.	123
Faust, James E.	161	Richards, LeGrand	127
Fyans, J. Thomas	149	Romney, Marion G.	24, 60, 167
Haight, David B.	37	Scott, Richard G.	117
Hinckley, Gordon B.	10	Smith, Barbara B.	143
Hunter, Howard W.	105	Stone, O. Leslie	120
Kikuchi, Yoshihiko	48	Tanner, N. Eldon	29, 66, 82, 135
Kimball, Spencer W.	5, 79, 132	Tuttle, A. Theodore.	45
Komatsu, Adney Y.	113		

Jaarabonnement:

Fl. 21,60 storten op Citibank Amsterdam, rekeningnummer 266041434,
De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.
Bf. 330 storten op Citibank Antwerpen, rekeningnummer 570-0157-600-33,
De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.
USA en Canada (niet per luchtpost): \$ 10.00.

© 1980 by the Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.
All rights reserved.

Verlag Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage, Porthstraße 5-7,
D-6000 Frankfurt am Main 50.

GM
M20551
S838DL
v. 80
1980

Inhoudsopgave

6 oktober 1979 - Vergadering van zaterdagmorgen

„Het is een luisterend oor waaraan wij behoefte hebben”. <i>Spencer W. Kimball</i>	5
„Een engel van de Heer, die 't lange zwijgen brak”. <i>Gordon B. Hinckley</i>	10
De stem des Heren is tot alle mensen gericht. <i>W. Grant Bangarter</i>	14
Amerika, Amerika. <i>Mark E. Petersen</i>	18
Het houden van een geestelijke instelling. <i>Marion G. Romney</i>	24

6 oktober 1979 - Vergadering van zaterdag

Het steunen van kerkelijke ambtenaren. <i>N. Eldon Tanner</i>	29
Gebeden en antwoorden. <i>Boyd K. packer</i>	32
Joseph Smith de profeet. <i>David B. Haight</i>	37
De taal: een goddelijke wijze om iets mede te delen. <i>Charles Didier</i>	42
Daarom werd ik onderwezen. <i>A. Theodore Tuttle</i>	45
Stuur zendelingen uit elke natie. <i>Yoshihiko Kikuchi</i>	48

6 oktober 1979 - Priesterschapsbijeenkomst

Neem de juiste beslissingen. <i>L. Tom Perry</i>	51
De regeerders. <i>William R. Bradford</i>	56
Geloof in de Here Jezus Christus. <i>Marion G. Romney</i>	60
Het bestuur van de kerk. <i>N. Eldon Tanner</i>	66
Onze zusters in de kerk. <i>Spencer W. Kimball</i>	79

7 oktober 1979 - Zondagmorgenvergadering

De bijdragen van de profeet Joseph Smith. <i>N. Eldon Tanner</i>	82
Het raadsel van het mormonisme. <i>Bruce R. McConkie</i>	90
Het gebed tot onze hemelse Vader. <i>Bernard P. Brockbank</i>	95
Vooruitgang door verandering. <i>Marvin J. Ashton</i>	99
Het lezen van de Schriften. <i>Howard W. Hunter</i>	105

7 oktober 1979 - Zaterdagmiddagvergadering

Pornografie, de dodelijke bacillendragers. <i>Thomas S. Monson</i>	109
„Na vele beproevingen komen de zegeningen”. <i>Adney Y. Komatsu</i>	113
Geluk nu en voor eeuwig. <i>Richard Scott</i>	117
Geboden die wij moeten onderhouden. <i>O. Leslie Stone</i>	120
„Wij gaan met onze jongens en grijsaards”. <i>Hugh W. Pinnock</i>	123
De gave van de heilige Geest. <i>LeGrand Richards</i>	127
„Geef mij daarom dit bergland”. <i>Spencer W. Kimball</i>	132

6 oktober 1979 - Vergadering van de Welzijnszorg

Bestendigheid te midden van verandering. <i>N. Eldon Tanner</i>	135
De rol van de Zustershulpvereniging in de priesterschapsraden. <i>Barbara B. Smith</i>	143
Het besturen van de welzijnszorg door de priesterschap. <i>J. Thomas Fyans</i>	149
De ene zegenen. <i>Victor L. Brown</i>	155
De kerk regelen: Welzijnszorgzendelingen zijn een belangrijke hulpbron. <i>James E. Faust</i>	161
De rol van de bisschop in het welzijnsprogramma van de kerk. <i>Marion G. Romney</i>	167

15 september 1979 - Haardvuuravond voor de zusters

De rol van rechtschapen vrouwen. <i>Spencer W. Kimball</i>	174
Onze meisjes onderwijzen. <i>Naomi M. Shumway</i>	180
Vrouwen voor de laatste dagen. <i>Barbara B. Smith</i>	187

5 oktober 1979 - Nieuws van de kerk

Hoogtepunten uit de instructievergadering voor regionale vertegenwoordigers. <i>Marvin K. Gardner</i> ..	190
--	-----

Verslag van de 149ste halfjaarlijkse conferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

De algemene conferenties van de afgelopen jaren zijn voor een deel gedenkwaardig geweest door belangrijke aankondigingen die van invloed waren op de Schriften, de leringen of het kerkelijk bestuur van Gods koninkrijk op aarde. De algemene conferentie van oktober 1979 ging op deze manier voort met enkele belangrijke aankondigingen door president N. Eldon Tanner tijdens de algemene vergadering van zaterdagmiddag.

President Tanner zei: „Ten gevolge van de grote toename van het aantal ringpatriarchen en de aanwezigheid van patriarchale dienstverlening over de gehele wereld, kunnen wij nu bekend maken dat broeder Eldred G. Smith vanaf heden patriarch in ruste zal zijn, hetgeen wil zeggen dat hij is ontheven van alle plichten die betrekking hebben op het ambt van patriarch van de kerk.”

Volgend op deze aankondiging over de patriarch, zei president Tanner: „President Kimball heeft mij ook gevraagd de eervolle ontheffing aan te kondigen van het algemeen presidium van de zondags-

school — bestaande uit de presidenten Russell M. Nelson, William D. Oswald en J. Hugh Baird, evenals het algemeen presidium van de Jonge-Mannen — bestaande uit president Neil D. Schaerrer, Graham W. Doxey en Quinn G. McKay. De conferentie zal opmerken dat, als de namen worden voorgelezen, en de nieuwe presidiums van de Zondagsschool en de Jonge-Mannen worden voorgesteld, dit leden van het Eerste Quorum van Zeventig zullen zijn.

Aldus werd steun verleend als algemeen presidium van de Zondagsschool aan de volgende broeders: Broeder Hugh W. Pinnock, president; broeder Ronald E. Poelman en broeder Jack H. Goasland jr. als raadgevers. Steun verleend als het nieuwe algemeen presidium van de Jonge-Mannen werden broeder Robert W. Backman, president en broeder Vaughn J. Featherstone en broeder Rex D. Pinegar als raadgevers.

Hoewel hij slechts één maand geleden een operatie aan zijn hoofd had ondergaan, presideerde Spencer W. Kimball alle vergaderingen. Zijn aanwezigheid

*Toespraken en wat verder plaats vond in de Tabernakel op
Temple Square te Salt Lake City (Utah) op 6 en 7 oktober 1979*

verhoogde op de conferentie in belangrijke mate de geest van de aanwezigen. Alle vergaderingen werden geleid door president N. Eldon Tanner, eerste raadgever, en president Marion G. Romney, tweede raadgever. Alle algemene autoriteiten van de kerk waren aanwezig met uitzondering van broeder Gene R. Cook en broeder F. Enzo Busche, die beiden herstellend van een ziekte waren.

Gedeeltelijke of gehele vergaderingen werden doorgezonden per televisie naar 152 zenders in de Verenigde Staten en Canada, naar 13 andere zenders per TV satelliet, naar 777 zenders via kabeltelevisie en satelliet en naar 7 zenders via kabeltelevisie en videotape; naar 63 radiozenders in de Verenigde Staten; naar 71 radiozenders in Latijns Amerika (in Spaans en Portugees); naar 1 radiozender in Spanje en naar 63 radiozenders in Australië; naar 535 plaatsen in de Vere-

nigde Staten en Canada alleen via een gesloten audiocircuit; de vergadering van de welzijnszorg alleen via een gesloten audiocircuit naar 907 plaatsen en naar Europa via videotape. De priesterschapsvergadering via audiohulpmiddelen naar 1688 plaatsen in de Verenigde Staten, Canada, Puerto Rico, Australië, Nieuw-Zeeland, de Filipijnen en Korea. Ook werden vijf vergaderingen direct per televisiesatelliet uitgezonden naar negen plaatsen in de Verenigde Staten door middel van een experimentele uitzending waarbij als proef „aardstations met ontvangschotels” waren opgesteld.

Als toevoeging aan de algemene vergaderingen werd vrijdag 5 oktober in het kerkkantoor een studiebijeenkomst voor regionale vertegenwoordigers gehouden. *De Uitgevers.* □

6 oktober 1979

Vergadering van zaterdagmorgen

**„Het is een luisterend
oor waaraan wij
behoefte hebben”**

President Spencer W. Kimball

Mijn geliefde broeders en zusters over de gehele wereld, deze morgen breng ik onze groeten over aan de broeders Gene R. Cook en F. Enzo Busche, die ziek zijn. Ik groet u vanmorgen op deze, de openingsvergadering van de wereldconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, met de diepste gevoelens van liefde en dankbaarheid.

Sedert onze aprilconferentie, zes maanden geleden, zijn er veel dingen gebeurd, zowel voor mij persoonlijk als in de kerk. Ik werd tweemaal in een ziekenhuis opgenomen en ik ben hoogst dankbaar dat ik in leven ben en gezond en wel hier vandaag bij u. Ik dank u voor de vele gebeden die u voor mij hebt opgezonden en ik ben dankbaar dat onze hemelse Vader deze gebeden met zulk een rijke overvloed aan zegeningen heeft verhoord.

Broeders en zusters, andermaal vraag ik uw aandacht voor het vierde gebod dat de Heer aan Mozes gaf op de berg Sinai: „Gedenk de sabbatdag, dat gij die hei-

ligt” (Exodus 20:8). Laten wij ons hieraan in onze gezinnen strikt houden. Laten wij ons onthouden van alle onnodige arbeid. De zondag is geen dag om te gaan jagen of vissen, zwemmen of picknicken, zeilen of enige andere sport te beoefenen. De winkels in de streken waar wij in grote getalen aanwezig zijn zouden niet lang op zondag open blijven als de heiligen op die dag niet zouden gaan inkopen. Onthoud dat de Heer heeft gezegd:

„En opdat gij uzelf meer onbesmet van de wereld moogt bewaren, moet gij op Mijn heilige dag naar het huis des gebeds gaan en uw sacramenten opofferen: Want voorwaar, dit is een dag, die u is toegewezen om van uw arbeid uit te rusten en de Allerhoogste uw toewijding te betonen” (LV 59:9, 10).

En dan volgt die heerlijke belofte:

„En voor zoverre gij dit doet met dankzegging, met een blijmoedig hart en ge-laat, en niet met veel gelach — want dit is zonde — doch met een vreugdevol hart en een blijmoedig gezicht —

Voorwaar zeg Ik: Voor zoverre gij dit doet, is de volheid der aarde de uwe" (LV 59:15, 16).

Nogmaals uit ik mijn blijdschap over de reactie op ons dringend verzoek vruchten en groenten te gaan kweken. Als het oogstseizoen ten einde loopt, zal het een voldoening zijn de overvloed te vergaren waarmee de Heer onze inspanningen heeft gezegend.

In ditzelfde verband hebben wij waarderend voor de arbeid van hen die huizen en schuttingen, schuren en werkplaatsen hebben schoongemaakt, opgeknapt en geleverd. Ga alstublieft door met dit goede werk.

Ik houd van de lofzang, die ons onder andere zegt: „Wat is 't gebed? D'oprechte wens, door ons tot God gericht," (*Heilige lofzangen*, nr. 191). Het gebed is zulk een voorrecht — om tot onze Vader in de hemel te spreken. Het was een gebed, een zeer bijzondere gebed, dat deze gehele bedeling opende. Het was het eerste hardop uitgesproken gebed van een jongeman. Ik hoop dat niet teveel van onze gebeden in stilte worden uitgesproken, alhoewel het goed is om als wij niet hardop kunnen bidden een stil gebed in ons hart en gedachte op te zenden.

Aarzel nooit om uw gezin voor een gebed rond u te verzamelen, in het bijzonder in die tijden wanneer meer dan alleen een gezinsgebed 's morgens en 's avonds nodig is. Bijzondere noden vereisen bijzondere gebeden.

Uw kleintjes zullen leren hoe tot hun Vader in de hemel te spreken door naar hun ouders te luisteren. Zij zullen al spoedig aanvoelen hoe oprecht en welgemeend uw gebeden zijn. Als uw gebed een gehaaste en ondoordachte routine wordt, zullen zij dit ook zien.

Hoe moeilijk het ook lijkt, ik ben tot de slotsom gekomen dat wanneer ik bid, anders dan in persoonlijk en stil gebed, het beter is ons eerder zorgen te maken

hoe ons liefdevol en oprecht met God in verbinding te stellen dan ons zorgen te maken over wat de luisteraars kunnen denken. De herhaling van het „amen" door de luisteraars vormt het bewijs voor hun instemming en goedkeuring. Uiteraard moet met de inhoud van gebeden rekening worden gehouden. Dit is een van de redenen waarom gebeden in het openbaar of zelfs gezinsgebeden niet het totaal van ons bidden kunnen zijn. Over sommige dingen kunnen wij het beste alleen bidden wanneer er met tijd en vertrouwelijkheid geen rekening behoeft te worden gehouden. Als wij ons in deze bijzondere momenten van gebed niet geheel tegenover de Heer uitspreken, kan dit betekenen dat sommige zegeningen ons zullen worden onthouden. Per slot van rekening komen wij met een verzoek tot onze alwijze, hemelse Vader, waarom zouden wij er dan ook ooit maar aan denken om onze gevoelens of gedachten onuitgesproken te laten die betrekking hebben op onze behoeften en zegeningen. Wij hopen dat onze mensen overvloedig hun gebeden zullen uitspreken.

Het zal ons ook niet schaden als wij aan het einde van onze gebeden eens even aandachtig luisteren — zelfs al is dit maar een paar ogenblikken — en om altijd te bidden zoals de Zaligmaker deed „niet mijn wil, maar de uwe geschiede" (Lucas 22 : 42).

Ik houd van de wijsheid van Benjamin Franklin (Amerikaans staatsman en filosoof, 1706-1790), toen hij zei: „Werk alsof je honderd jaar zult leven, maar bid alsof je morgen zult sterven." (John Bartlett, comp., *Familiar Quotations*, blz. 422.)

En wanneer de dag ten einde is, alsook wanneer deze begint, laat ons dan niet vergeten te bidden, want zoals George Herbert (Engels geestelijke en dichter, 1593-1633) opmerkte: „Wie naar bed

gaat en niet bid maakt twee nachten in elke dag.” (*Familiar Quotations*, blz. 323.)

Ik heb altijd zeer tedere gevoelens voor het gebed, en de macht en zegeningen daarvan. Tijdens mijn leven heb ik meer zegeningen ontvangen dan waarvoor ik ooit voldoende dank kan zeggen. De Heer is zo goed voor mij geweest. Ik heb zoveel in ziekte en gezondheid onder-

De president bespreekt het heiligen van de sabbat, het vurig gebed, het schrijven van persoonlijke dagboeken, reinheid en het Woord van Wijsheid.

vonden, dat mij zonder enige twijfel in mijn hart en in mijn verstand de zekerheid is gegeven dat er een God in de hemel is, dat Hij onze Vader is en dat Hij onze gebeden hoort en beantwoordt.

Laat mij nogmaals aan u allen in het openbaar mijn diep en innig gevoel van dankbaarheid uiten voor de vele gebeden die voor mij zijn opgezonden tijdens mijn recente ziekte. Zij zijn een wonderbaarlijke bron van rust, troost en genezing voor mij en mijn geliefde Camilla geweest. De Heer heeft uw smeekbeden gehoord en als resultaat heb ik het voorrecht om met u in deze grootse conferentie aanwezig te zijn.

Bij meerdere gelegenheden heb ik de heiligen aangemoedigd persoonlijke dagboeken en familieverlagen bij te houden. Ik herhaal deze vermaning. Wij kunnen van mening zijn dat het van weinig belang is hetgeen wij persoonlijk zeggen of doen — maar het is opvallend, als wij het eens goed nagaan, hoeveel van onze gezinnen belangstellen in alles wat

wij doen en alles wat wij zeggen. Ieder van ons is belangrijk voor hen die ons na en dierbaar zijn — en als onze nakomelingen lezen over onze levenservaringen, zullen ook zij ons leren kennen en liefhebben. En op die heerlijke dag als onze gezinnen samen zullen zijn in de eeuwigheid, zullen wij elkaar reeds kennen.

Sinds onheuglijke tijden heeft de Heer ons geraden een volk te zijn dat verslagen bijhoudt. In Exodus lezen wij: „En Mozes schreef al de woorden des Heren op.” (Exodus 24 : 4.)

En vervolgens: „En het geschiedde, dat de Here tot Mozes sprak, zeggende: Zie, Ik openbaar u de dingen van dezen hemel en deze aarde; schrijf de woorden op, die Ik spreek.” (Mozes 2:1.)

Nephi zei tegen zijn broeders toen zij uit de woestijn naar Jeruzalem terugkeerden om de koperen platen te bemachtigen: „En ziet, het is naar de wijsheid Gods, dat wij deze verslagen moeten verkrijgen om de taal onzer vaderen voor onze kinderen te bewaren.” (1 Nephi 3:19.)

Toen de Zaligmaker dit werelddeel na zijn opstanding bezocht, beval Hij de Nephieten verslagen bij te werken, zeggende:

„Geeft daarom acht op Mijn woorden; schrijft de dingen op, die Ik u hebt verteld . . .

En Jezus zeide tot hen: Hoe komt het, dat gij dit niet hebt opgeschreven . . .

En Jezus gebod, dat het zou worden opgeschreven; daarom werd het volgens Zijn gebod te boek gesteld.” (3 Nephi 23:4, 11, 13.)

En in onze dagen zei de Heer tot de profeet Joseph Smith: „En laten verder alle verslagen in orde worden gehouden, opdat ze in de archieven van Mijn heilige tempel mogen worden gebracht . . .” (LV 127:9.)

Laat ons daarom doorgaan met dit belangrijke werk van dingen opschrijven

die wij doen, de dingen die wij zeggen, de dingen die wij denken ten einde in overeenstemming te zijn met de leringen des Heren. Voor degenen onder u die misschien nog niet zijn begonnen met uw gedenboek en uw verslagen, stellen wij voor dat u nog vandaag begint met uw verslagen volledig bij te houden. Wij hopen dat u dit zult doen broeders en zusters, want dit is wat de Heer heeft geboden.

Als wij om ons heen kijken zien wij dat er vele machten aan het werk zijn om het gezin te vernietigen, zowel in Amerika als elders. De gezinsbanden worden vernield door het steeds toenemend aantal echtscheidingen, door toegenomen ontrouw van de huwelijkspartners, door de verfoeilijke zonde van abortus, die op het punt staat een nationale schande te worden en een zeer ernstige zonde is. Nóg een aantasting van het gezin is de ongeoorloofde en zelfzuchtige geboortebeperving.

De versterking van de gezinsbanden behoort overal een gemeenschappelijke leuze voor de gezinnen van de heiligen der laatste dagen te worden. Hiertoe behoort ook de terugkeer naar de kuisheid, ons waardevolste bezit. Kuisheid en deugd zijn „het liefst en kostbaarst boven alles” (Moroni 9:9), waardevoller dan robijnen of diamanten, dan kudde vee, dan goud of zilver of auto's en land. Maar, treurig genoeg, zijn zij in veel gevallen in de goedkoopste winkels en tegen de laagste prijzen te koop.

Deze deugden kunnen niet met geld worden gekocht, maar iedereen kan ervan genieten, zowel zij van nederige afkomst en bescheiden middelen als de rijken, net zoveel door de leerling aan een school als door de professoren aan de universiteit. Iedereen kan van deze grote zegeningen genieten door ernaar te leven.

Het gebrek aan kuisheid, trouw en deugd worden zich snel over de gehele

wereld verspreidende zonden, waarvan men zich moet bekeren — veroorzaakt stromen van tranen, ontwricht ontelbare gezinnen, ontnemt ontelbare kinderen hun ouders en bezorgt diepe teleurstelling. Verlies van deugdzaamheid heeft, zoals u bekend, vele naties en beschavingen ten val gebracht. Moreel verval is een schurk en zijn voorhoofd is gebrandmerkt met de woorden *oneerlijkheid, omkoping, oneerbiedigheid, egoïsme, immoraliteit, liederlijkheid* en *alle vormen van seksuele afwijking*.

Ieder van ons is een zoon of dochter van God en heeft tot taak een volmaakt, aan Christus gelijk leven van zelfbeheersing te leiden om dan uiteindelijk in deugdzaamheid naar God terug te keren.

Ik ben van plan om vanavond tot de broeders in de priesterschap te spreken, die over honderden plaatsen in de gehele wereld zijn vergaderd, en ik wil hen eraan herinneren dat „wij allen in ons leven zijn gezegend met bijzondere vrouwen die een diepe en blijvende invloed op ons hebben. Hun bijdrage aan ons (broeders) was en is iets dat van eeuwigdurende waarde voor ons zal zijn.” (Zie *Ensign van november 1979*, blz. 48.)

Ik wil vanmorgen de nadruk op deze gedachte leggen. Ik kan het u niet sterk genoeg op het hart drukken welk een hoge plaats van eer en achting onze vrouwen, moeders, zusters en dochters in De Kerk van de Heiligen der Laatste Dagen innemen.

„En toch, in de Here is evenmin de vrouw zonder man iets, als de man zonder vrouw.” (1 Korintiërs 11:11.)

Broeders, wij kunnen geen verhoging verwerven zonder onze vrouwen. Er kan geen hemel zijn zonder rechtschapen vrouwen.

Onze generatie, is evenals vroegere, een volk van drinkers geworden. De rage van drinken is vernietigend voor de zeden, veroorzaakt armoede en ellende en

is oorzaak van veel van de doden op onze wegen. Hoe kunnen wij een einde aan die slachting maken? Het evangelie zal dit doen. De boodschap komt van de Allerhoogste. Het is de wil van God en bevat een belofte.

De Heer heeft gezegd: „En alle heiligen, die deze woorden ter harte zullen nemen en nakomen, en in gehoorzaamheid aan de geboden zullen leven, zullen gezondheid in hun navel, en merg in hun beenen ontvangen.

En zij zullen wijsheid en grote schatten aan kennis vinden, ja, verborgen schatten;” (LV 89:18, 19).

De openbaring zegt ook: „Heb Ik u gewaarschuwd, en waarschuw Ik u van te voren, door u dit woord van wijsheid door openbaring te geven” (LV 89:4).

De gewoonte van het roken kan worden afgeleerd door louter het Woord van Wijsheid en de geboden des Heren na te leven.

Door een volkomen kuis leven te leiden, geen overspel of ontucht te bedrijven, door in het huwelijk volkomen eerlijk ten opzichte van elkaar te staan, en het huwelijksverbond hoog te houden, zou de wereld verlost kunnen worden van de teistering van de gemene, pijnlijke en kostbare geslachtsziekte. Dit zou de gezinsbanden versterken en de noodzaak uitschakelen van de ellende van een ongeoorloofde abortus — een van de grootste euvels van onze tijd.

Toen wijlen president J. Reuben Clark jr, in 1948 vanaf dit spreekgestoelte de heiligen toesprak, sprak hij over het hebben van een profeet en een luisterend oor. Hij las uit een brochure: „Wij hebben een profeet nodig.” Als antwoord hierop gaf hij: „Nee, wij hebben al meer dan honderd jaar hedendaagse profeten gehad en zij hebben ons het woord des Heren gegeven.” Hij ging voort: „De moeilijkheid met de wereld is, dat zij geen profeet wil die gerechtig-

heid predikt. Zij willen een profeet die hen vertelt dat hetgeen zij doen goed is, ongeacht hoe verkeerd het ook mag zijn. Een profeet heeft gesproken — een profeet spreekt nu. Wij hebben geen behoefte aan nog een profeet. Het is een luisterend oor waaraan wij behoefte hebben.” (Zie *Conference Report* van oktober 1948, blz. 79, 80.)

Ik bid dat wij niet alleen acht zullen geven op de woorden van president Clark, maar dat wij mogen luisteren naar en de raad opvolgen van hetgeen nu wordt gegeven zoals dit tot de hedendaagse profeten komt door inspiratie en openbaring van de Heer zelf.

Ik besluit deze boodschap met het geven van mijn plechtig getuigenis aan allen, die binnen het bereik van mijn stem zijn, dat het evangelie van Jezus Christus niet alleen waar is, maar ook de enig afdoende macht tot bestrijding van alle kwaad en de oplossing van alle ziekten in de wereld.

Het evangelie van Jezus Christus is voor de gehele wereld. Het verspreidt zich over dit land van vrijheid — een land met een goddelijke bestemming — over de gehele wereld zoals de grote steen, die Daniël zag, één die zonder toedoen van mensenhanden van de berg losraakte (zie Daniël 2:45).

Broeders en zusters, dit is het werk des Heren, het is waar. Dat de Heer ons in onze gezinnen moge beschermen in ons streven dichter tot Hem te komen en in het onderhouden van zijn geboden. Wij betrekken in hetzelfde gebed en in dezelfde zegening alle andere kinderen van onze Vader, waar zij zich ook mogen bevinden, en wij nodigen hen uit om te komen en één met ons te zijn in het ware koninkrijk des Heren op aarde.

Dit is mijn gebed en mijn getuigenis in de naam van onze geliefde Zaligmaker, Jezus Christus. Amen. □

„Een engel van de Heer, die 't lange zwijgen brak” (Lofzang 155)

Ouderling Gordon B. Hinckley
van de Raad der Twaalf

Dikwijls zingen wij in onze gemeenten een geliefde lofzang— de woorden werden meer dan honderd jaar geleden door Parley P. Pratt geschreven (zie *Heilige lofzangen* nr. 155). Zij vertegenwoordigen zijn uitspraken over de wonderbaarlijke komst van een merkwaardig boek. Deze herfst was het precies 150 jaar geleden dat dit boek voor het eerst in druk werd gezet en op een pers in Palmyra, New York, werd gedrukt.

Sta mij toe u te vertellen hoe Parley Pratt kennis maakte met het boek waarover hij deze woorden schreef: In 1830 reisde hij als lekepriester van Ohio naar het oostelijk deel van de staat New York. In het aan het Eriekanaal gelegen Newark verliet hij de boot en liep 16 kilometer landinwaarts waar hij een diaken van de baptistenkerk, Hamlin genaamd, ontmoette. Deze vertelde hem „over een boek,” een vreemd boek, een HEEL VREEMD BOEK! . . . Hij zei dat werd beweerd dat dit boek oorspronkelijk op gouden of koperen platen zou zijn geschreven door een zijtak van de stammen van Israël en dat het was ontdekt en vertaald door een jongeman uit de omgeving van Palmyra in de staat New York. De vertaling zou zijn verricht met behulp van visioenen of de bediening door engelen. Ik vroeg hem hoe en waar het boek te verkrijgen was. Hij beloofde mij dat ik het de volgende dag bij hem

thuis zou kunnen zien . . . De volgende morgen ging ik naar zijn huis waar ik voor het eerst het „BOEK VAN MORMON” aanschouwde — dat boek der boeken . . . hetgeen het hoofdbestanddeel zou zijn, in de handen van God, bij het leiden van de gehele verdere loop in mijn toekomstig leven.

„Ik opende het met gretigheid en las het titelblad. Ik las vervolgens het getuigenis van de verschillende getuigen met betrekking tot de wijze waarop het was gevonden en vertaald. Daarna begon ik de inhoud achter elkaar te lezen. Ik las de gehele dag; eten was bezwaarlijk, ik had geen verlangen naar voedsel; slapen was een bezwaar toen de avond viel, want ik verkoos lezen boven slapen.

Terwijl ik las rustte de geest des Heren op mij, en ik wist en begreep dat het boek waar was, net zo gewoon en zo duidelijk als iemand begrijpt en weet dat hij bestaat.” (*Autobiography of Parley P. Pratt*, 3e ed., Salt Lake City: Deseret Book Co., 1938, blz. 36, 37.)

Parley Pratt was toen drieëntwintig jaar. Het lezen van het Boek van Mormon had een dermate grote invloed op hem dat hij spoedig als lid van de kerk werd gedoopt en een van haar beste en krachtigste voorstanders werd. In de loop van zijn bediening reisde hij van kust tot kust door wat nu de Verenigde Staten zijn, hij ging naar Canada en Engeland; hij

opende het werk op de eilanden van de Stille Oceaan en hij was de eerste mormoonse ouderling die de bodem van Zuid-Amerika betrad. Toen hij in 1857 een zending in Arkansas vervulde werd hij door een aanvaller in de rug geschoten en gedood. Hij werd in een landelijke omgeving in de nabijheid van de gemeente Alma, Arkansas, begraven en heden ten dage geeft een blok gepolijst graniet de plaats van zijn graf, in deze rustige omgeving, aan. In de steen zijn de woorden van nog één van zijn grootse en profetische lofzangen gebeiteld waaruit zijn begrip over het werk waarmee hij zich bezighield tot uitdrukking kwam:

*De morgen daagt, de nacht vliedt heen,
ziet, Zions vaandel wappert fier,
in glorie rijst die schone dag,
brengt vreugde voor Gods kindren hier.
De wolke van dwaling trekt nu heen,
't Licht van Gods waarheid drijft haar voort.*

*De glans van deze laatste tijd,
beschijnt elk volk in ieder oord.*

(Heilige lofzangen nr. 113.)

De ervaring van Parley Pratt met het Boek van Mormon was niet op zichzelf staand. Toen de exemplaren van de eerste druk in omloop werden gebracht en gelezen, werden honderden sterke mannen en vrouwen zo diep geroerd, dat zij alles wat zij bezaten opgaven, en in de jaren die volgden gaven zelfs velen hun leven voor het getuigenis van de waarheid van dit merkwaardige boek, dat zij in hun hart meedroegen.

Thans, anderhalve eeuw na zijn eerste publikatie wordt het meer algemeen gelezen dan in welke tijd in zijn geschiedenis ook. Terwijl er 5000 exemplaren in de eerste druk verschenen, worden de hedendaagse edities in partijen van een miljoen besteld, ook wordt het boek thans in meer dan twintig talen gedrukt. Zijn appèl is zo tijdloos als de waarheid, zo universeel als de mensheid. Het is het

enige boek dat in zijn inhoud een belofte bevat dat de lezer door goddelijke macht met zekerheid kan weten dat het waar is. Zijn oorsprong is wonderbaarlijk. Als het verhaal van die oorsprong aan iemand wordt verteld, die er niet mee op de hoogte is, is het bijna niet te geloven. Maar het boek is hier en wij kunnen het betasten, en in onze handen nemen en

Het appèl van het Boek van Mormon is „zo tijdloos als de waarheid, zo universeel als de mensheid.”

het lezen. Niemand kan zijn aanwezigheid betwisten. Alle pogingen om zijn oorsprong te verklaren, anders dan de verklaring die Joseph Smith heeft gegeven, zijn van enige grond ontbloot geweest. Het is een verslag van het oude Amerika. Het bevat Schrift van de Nieuwe Wereld, even zeker als de Bijbel dit van de Oude Wereld bevat. Beide boeken spreken over elkaar. Beide dragen de geest van inspiratie, de macht om te overtuigen en om te bekeren met zich. Gezamenlijk worden zij tot twee getuigen, hand in hand, dat Jezus de Christus is, de opgestane en levende Zoon van de levende God.

Zijn verhaal is een kroniek van sedert lang verdwenen naties. Maar in zijn beschrijving van de problemen van de hedendaagse maatschappij is het even actueel als onze dagbladen en definitiever, geïnspireerder en meer inspirerend met betrekking tot de oplossing van deze problemen.

Mij is geen ander geschrift bekend dat met zulk een duidelijkheid de tragische gevolgen voor samenlevingen uiteenzet

die een koers volgen die tegengesteld is aan de geboden van God. Zijn bladzijden gaan de geschiedenis na van twee verschillende beschavingen die op het westelijk halfrond bloeiden. Ieder begon als een kleine natie en hun volkeren waren godvrezend. Maar met de welvaart ontstond een groeiend kwaad. Het volk bezweek voor de listen van eierzuchtige en intrigerende leiders die hen zware belastingen oplegden, die hen met holle leuzen in slaap susten, die een losbandig en wulps leven tolereerden en zelfs aanmoedigden, die hen in verschrikkelijke oorlogen betrokken die de dood van miljoenen en de uiteindelijke totale uitroeiing van twee grote beschavingen in twee tijdperken tot resultaat hadden. Geen ander geschreven verslag illustreert zo duidelijk het feit dat wanneer de mensen en de naties in de vreze voor God wandelen en aan zijn geboden gehoorzamen zij bloeien en groeien, maar wanneer zij Hem en zijn woord veronachtzamen, volgt er een verval dat, tenzij door gerechtigheid tot staan gebracht, tot onmacht en dood leidt. Het Boek van Mormon is een bevestiging van de spreuk uit het Oude Testament: „Gerechtigheid verhoogt een volk, maar zonde is een schandvlek der natien.” (Spreuken 14:34.)

Wij, in dit goede land Amerika, horen thans vele discussies over een ontwerpverdrag dat ten doel heeft de waarschijnlijkheid van nucleaire aanvallen op dit continent te verminderen. Er wordt veel gesproken over een evenwicht in de machtsverhoudingen en over een evenwicht in intimidatie. Ik zou u gaarne eens willen voorlezen wat de God des hemels lang geleden over dit land heeft gezegd hetgeen is opgetekend in het boek waarover wij op het ogenblik spreken:

„Ziet, dit is een verkieslijk land, en welke natie het ook zal bezitten, zal vrij zijn

van slavernij en van gevangenschap, en van alle andere natien onder de hemel, indien zij slechts de God van het land wil dienen, Die Jezus Christus is. . .” (Ether 2:12.)

Terwijl het met gezag de strijdvragen beantwoordt die onze hedendaagse samenleving beïnvloeden, is het grote en veelbewogen hoofdthema van zijn boodschap een getuigenis, vibrerend en waar, dat Jezus de Christus is, de beloofde Messias, Hij die langs de stoffige wegen van Palestina wandelde en de zieken genas en de leringen van zaligheid onderwees: die aan het kruis op de Calvarieberg stierf; die op de derde dag uit het graf verrees en aan velen verscheen; en die, voorafgaande aan zijn uiteindelijke hemelvaart het volk van dit westelijk halfrond bezocht, waarover Hij eerder had gezegd: „Nog andere schapen heb Ik, die niet van deze stal zijn; ook die moet Ik leiden en zij zullen naar mijn stem horen en het zal worden één kudde, één herder.” (Johannes 10:16.)

Gedurende eeuwen heeft de Bijbel alleen gestaan als een geschreven getuigenis van de goddelijkheid van Jezus van Nazaret. Nu staat naast de Bijbel een tweede en machtige getuige die is gekomen „tot overtuiging van Jood en niet-Jood, dat JEZUS de CHRISTUS is, de EEUWIGE GOD. . .” (Boek van Mormon, titelblad).

Zoals ik eerder heb gezegd, werd precies 150 jaar geleden ook in deze tijd van het jaar de eerste uitgave van het Boek van Mormon, dat was vertaald door „de gave en de macht Gods” in druk gezet en op een kleine pers in Palmyra, New York, gedrukt. Zijn publikatie ging vooraf aan en was een voorbode van de organisatie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, welke gebeurtenis op 6 april 1830 plaatsvond. Op 6 april 1980, zes maanden van nu, zullen wij de 150ste verjaar-

dag van die organisatie met een groots jubileum vieren.

Vooruitlopend op die 150ste verjaardag zou ik aan de leden van de kerk over de gehele wereld en aan onze vrienden waar dezen zich ook mogen bevinden, met klem het verzoek willen richten om het Boek van Mormon te lezen.

Er zijn tussen nu en 8 april nog 183 dagen waarin 239 hoofdstukken moeten worden gelezen. Als u slechts iedere werkdag een hoofdstuk leest en iedere zondag drie hoofdstukken en de vijf laatste hoofdstukken op 6 april, dan eindigt u op die historische dag met de woorden van deze merkwaardige en laatste uitdaging gegeven door de profeet Moroni toen hij zijn verslag vijftien eeuwen geleden voltooide. Hij zei:

„En ik vermaan u deze dingen te bedenken; want de tijd nadert snel, dat gij zult weten, dat ik niet lieg, want gij zult mij zien voor de rechterstoel Gods; en de

Here God zal tot u zeggen: Heb Ik Mijn woorden niet aan u verkondigd, die door deze man werden geschreven, gelijk een roepende uit de doden, ja, als iemand, die uit het stof spreekt?

En God zal u tonen, dat hetgeen ik heb geschreven, waar is.” (Moroni 10:27, 29.)

Mijn broeders en zusters, zonder voorbehoud beloof ik u, dat als ieder van u dit eenvoudige programma in acht wil nemen, ongeacht hoeveel maal hiervoor u misschien het Boek van Mormon hebt gelezen, er in uw leven en in uw gezinnen een grotere aanwezigheid van de Geest des Heren zal zijn, een krachtiger vastberadenheid om in gehoorzaamheid aan zijn geboden te wandelen, en een sterker getuigenis van de levende waarachtigheid van de Zoon van God. Deze plechtige belofte doe ik in zijn heilige naam, ja de naam van Jezus Christus. Amen. □

De ouderlingen Petersen en Tuttle

De stem des Heren is tot alle mensen gericht

Ouderling W. Grant Bangerter
van het presidium van het Eerste Quorum der Zeventig

President Kimball heeft geopperd dat de dingen, die wij zeggen, hetgeen hij reeds heeft verklaard, kunnen ondersteunen. „Nadat God eertijds vele malen en op vele wijzen tot de vaderen gesproken had in de profeten, heeft Hij nu in het laatst der dagen tot ons gesproken in den Zoon, die Hij gesteld heeft tot erfgenaam van alle dingen, door wie Hij ook de wereld geschapen heeft.” (Hebreeën 1:1, 2.)

Een van de belangrijkste oogmerken van deze algemene conferentie van de kerk is om nogmaals te verkondigen dat God een profeet heeft geroepen door middel waarvan Hij zijn wil aan de volken van de wereld bekendmaakt. Dit wil zeggen dat de profeet niet alleen is gezonden naar hen die zijn woorden aannemen, maar dat hij ook in de naam van God tot alle bewoners van de aarde spreekt. Hij zegt, zoals een van de profeten uit vroeger tijden deed: „Hoort, hemelen, en aarde, neig uw oor, want de Here spreekt . . .” (Jesaja 1:2.) Hij is in het bijzonder gezonden voor u die niet in God of in profeten geloven. Zou u niet willen weten wat hij zegt? Hij zegt dat God het oude evangelie in deze laatste dagen in zijn volheid heeft hersteld en dat Hij een nieuw verbond met al zijn volken wil aangaan. Hij zegt dat Jezus Christus binnenkort opnieuw naar de aarde zal ko-

men om de wereld te redden en te oordelen en dat wij allen gereed behoren te zijn. Of u dit nu gelooft of niet, het is wereldschokkend nieuws.

Het frappante feit aangaande profeten is dat de meeste mensen niet naar hen luisteren. Het is daarom dat profeten soms zo ongeduldig of zelfs boos lijken. Dat is hoe de Heer zich voelt als wij niet luisteren. Dat is hoe u zich voelt als uw kinderen niet naar u luisteren.

Wij weten dat sommigen onder u zeggen dat zij niet in God geloven. Sommigen onder u zijn zelfs zo onverstandig geweest om te zeggen dat God niet bestaat. Zo'n uitspraak werpt enkele interessante vragen op. Denkt u dat uw geloof enig verschil uitmaakt? Hij gaat heus niet weg alleen maar omdat u niet in Hem gelooft. Het is bekend, dat toen Galileï (Italiaans sterrekundige en natuurkundige, 1564-1642) in strijd met zijn wetenschap werd gedwongen om te zeggen, dat de aarde niet draaide, hij eraan toevoegde: „En toch draait zij;” (zie *Cassell's Book of Quotations, Proverbs and Household Words*, ed. W. Gurney Benham, London Cassell and Co., 1914, blz. 737.) Misschien hebt u gelijk als u zegt dat God niet zo is als u is verteld, maar hoe kunt u weten dat er geen God is? Heeft Hij dit aan u geopenbaard? Bent u daar geweest om u te overtuigen?

Alles wat u werkelijk kunt weten is dat u niet weet of er een God is, en dat is een erkenning van uw onwetendheid.

Twee Russen cirkelden met een ruimtecapsule een paar maal rond de aarde en zij verklaarden dat zij naar de hemel waren gegaan en God er niet was. Dit is een vrij zwak argument voor atheïsme. Het is zelfs niet wetenschappelijk. Het herinnert mij aan een godslasterlijke opmerking van een schimpende kennis van mijn broer die zei: „Ik droomde dat ik God zag en Hij was een paard.” Het antwoord van mijn broer luidde: „Zeer zeker, dat is heel logisch voor een ezel.” Alle bewijzen zijn aan onze zijde. Men kan niet bewijzen dat God niet bij ons is. Om te weten dat God niet bestaat zou iemand overal heen moeten gaan en alles weten.

De profeet verklaart dat God leeft en dat Hij in deze laatste dagen tot ons spreekt. Als getuigen weten wij dit. God is gezien, gehoord en gevoeld. Met de verklaring dat het evangelie hersteld is, gaat de belofte samen dat de heilige Geest dit feit aan u zal getuigen en dan zal u het weten. Als dit niet gebeurt nadat u ernstig en gebedsvol hebt geluisterd, dan bent u van alle verplichtingen om te geloven ontslagen.

En hoe staat het met u die in God geloven maar die niet in profeten of openbaring geloven? Waarom niet? Hoe kunt u over God weten als er geen openbaring is? Is het slecht om een profeet te hebben? Bestaat er een of andere bepaling die dit niet toestaat? Hebben wij geen behoefte aan een profeet? Zou het, bijvoorbeeld, geen geruststellende gedachte zijn als de president van de Verenigde Staten een profeet zou zijn? Zou het niet prachtig voor dit land zijn als God ons precies zou vertellen wat wij behoren te doen? In feite vertelt Hij dit ons. De enige moeilijkheid is dat wij meestal niet willen luisteren. Het is precies hetzelfde

als in vroeger tijden toen andere profeten hebben gesproken. U pleegt liever overspel, ontheiligt de sabbat, drinkt liever uw whisky en laat liever iemand anders de problemen van onze samenleving en de wereld opknappen. God probeert al deze dingen recht te zetten door de woorden van zijn profeet. En slechts wanneer u voldoende geloof hebt

„God had met heel wat moeilijkheden te kampen opdat u het evangelie kon ontvangen — en nu vertelt de profeet u dat u goed doet hieraan de nodige aandacht te besteden.”

zal u in staat zijn de boodschap te horen. Nu, het dwaaste van alles, degenen onder u die tot de kerk behoren en die zeggen dat zij geen belangstelling hebben. U zegt dat u niet godsdienstig bent en dat u het niet prettig vindt om naar de kerk te gaan. Sommige mensen die lichamelijk ziek zijn houden ook niet van hun medicijn, naar zij nemen het omdat zij beter kunnen worden. Herinnert u zich nog dat uw ouders u aanraadden uw groenten op te eten? U doet nu precies hetzelfde met uw kinderen. Laat mij u nu eens iets over uw geestelijke groenten vertellen. U bent in het licht opgevoed. U weet over God. U weet over de Zaligmaker. U weet dat Zij aan Joseph Smith verschenen. U weet dat de engel Moroni het Boek van Mormon aan Joseph Smith gaf. U hebt het thuis. U gelooft in de Bijbel. Dat is heel wat om weg te gooien alleen maar om te kunnen gaan vissen!

Ik heb een vriend die op een keer mee-ging met een familie-uitstapje naar Yel-

lowstone Park. Omdat hij zo trouw was aan zijn verplichtingen als een lid en leider van de kerk, hadden enkele van zijn familieleden de neiging om de draak met zijn puriteinse strenge godsdienstige opvattingen te steken. Op een zondagmorgen haalden zij hem over om met hen in een boot te gaan vissen. Plotseling stak er een sterke wind op en op een gegeven moment werd de toestand zo gevaarlijk dat zij in levensgevaar verkeerden. Hun schimpscheuten en twijfelzucht verdwenen als sneeuw voor de zon. Met een klagende eenstemmigheid wendden zij zich tot mijn vriend en zeiden: „Zou jij alsjeblieft voor ons willen bidden” Zij hadden klaarblijkelijk weinig vertrouwen in hun eigen smeekbeden of misschien voelden zij hun eigen onwaardigheid aan om goddelijke hulp te vragen. De ironie van het geval wil dat mijn vriend, die tegen beter weten in was verleid om iets te doen wat de Heer niet goedkeurde, over dit geval zei: „Op dat moment kon ik niet bidden. Het enige waaraan ik op dat ogenblik dacht was een kop in de krant die zei: „Ringpresident Verdrinkt Tijdens Vissen op Zondag.”. . .

God had met heel wat moeilijkheden te kampen opdat u het evangelie kon ontvangen, en nu vertelt de profeet u dat u goed doet hieraan de nodige aandacht te besteden omdat deze dingen voor uw gelukzaligheid zijn en dat de „wederspanningen door vele smarten zullen worden gefolterd” (LV 1:3).

Wij verheugen ons door in de kerk met vuur de grootse lofzang „Wij danken U, Heer, voor profeten” (Lofzang 176) te zingen. Ik heb nu iets te zeggen tot hen die zichzelf getrouw en toegewijd aan het evangelie beschouwen. Alhoewel zij dankbaar zijn voor een profeet, zijn wij dan ook zeker dat wij werkelijk hebben geluisterd naar hetgeen hij heeft gezegd? Ik weet dat wij geïnspireerd van iedere

conferentie naar huis gaan, dat wij onder de indruk zijn van de boodschappen die hij heeft gegeven en van de toespraken van de algemene autoriteiten. De werkelijke proef op de som echter is wat wij doen als wij weer thuis zijn.

President Kimball sprak vier jaar geleden op de slotvergadering van een algemene conferentie en verklaarde hoe diep hij onder de indruk was van de boodschappen en leringen die in de verschillende toespraken waren gegeven. Hij had een lijst gemaakt van alle dingen die hij zich moest herinneren en dat hij van plan was, om zodra hij thuis was, zichzelf te verbeteren overeenkomstig alles wat gezegd was. (Zie *Ensign* van november 1975, blz. 111 en „Uit het diepst van hun hart” in *De Ster* van april 1976, blz. 99.) Waarom zouden wij dat niet allemaal doen? Hebt u een tuin? Voorziet u voor het ogenblik en voor de toekomst in de behoeften van uw gezin? Lost u uw schulden af? Hoe is uw verhouding ten opzichte van uw Zaligmaker? Bidt u? Leest u de Schriften? Maakt u ruzie met uw burens, of met uw vrouw, of met uw kinderen?

Wij kunnen enkele bijzondere vragen aan de leiders van de kerk stellen. Het zou onbehoorlijk zijn om kritiek op u uit te oefenen omdat wij uw toewijding en opoffering kennen, maar laat mij u eens vragen: Luistert u werkelijk naar wat de profeet zegt? Wij weten dat sommigen van u dit meer doen dan anderen. Het is nu vijf jaar geleden dat hij heeft gezegd dat elke jongen op zending behoort te gaan (Zie *Ensign* van mei 1974, blz. 87 en „Doelbewuste voorbereiding op een rijk leven” in *De Ster* van september 1974, blz. 378.) Waarom zit de helft nog thuis? Quorumpresidenten en huisonderwijzers: Waarom zijn er nog steeds zoveel ziekelijk en ziek van geest? Waarom hebt u niet „de zwakke versterkt, noch . . . de afgedwaalde teruggehaald, noch . . . de

verlorene gezocht? (Ezechiël 34 : 4.) De Heer heeft u bij monde van zijn profeet geroepen. Luister naar hetgeen hij zegt. De wijze waarop u naar de profeet luistert bepaalt het onderscheid tussen een Laman of Lemuël of een Nephi. Er zijn enkele Lamans in de priesterschap van de kerk.

Tot allen die ik heb opgenoemd — ongelovigen, niet-leden; leden van de kerk, zowel getrouwen als zij die niet zo toegewijd zijn; en tot de leiders; tot allen die dragers van het heilig priesterschap zijn — verklaar ik als iemand die het weet en het gezag bezit, dat Spencer W. Kimball, president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen,

de profeet van God voor alle bewoners van de aarde is. Hij is de rechtstreekse opvolger van Jesaja, Maleachi, Petrus, Jakobus en Johannes; en van Joseph Smith en de anderen daarna. Hij is de voornaamste apostel van Jezus Christus op aarde en draagt het gezag om te verkondigen dat het evangelie in deze laatste dagen op aarde is hersteld ter voorbereiding van de wederkomst en dat dit de dagen zijn waarin wij ons moeten voorbereiden. Zijn stem is er een van blijheid vanwege het heerlijke nieuws dat hij brengt en een plechtige waarschuwing tot ons allen. Ik getuig dit in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Amerika, Amerika

Ouderling Mark E. Petersen
van de Raad der Twaalf

Na een van zijn reizen door Palestina, kwam Jezus in zijn eigen stad en onderwees op de sabbatdag in de synagoge. Zij die Hem hoorden, waren verbaasd over zijn leer, maar zij ergerden zich er ook aan.

Hij was hun buurman geweest en zijn namen het Hem kwalijk dat Hij zich aanmatigde hen te onderwijzen.

Ze zeiden: „Is dit niet de timmerman, de zoon van Maria, en de broeder van Jakobus en Jozef en Judas en Simon? En behoren zijn zusters hier niet bij ons,” (Marcus 6 : 3.)

Jezus werd verdrietig, omdat ze Hem verwierpen en „Hij verwonderde Zich over hun ongeloof.” (Marcus 6 : 6.)

Toen zei Hij: „Een profeet is alleen in zijn vaderstad en onder zijn verwanten en in zijn huis ongeëerd.” (Marcus 6 : 4.) Maar Hij werd niet alleen in Nazaret verworpen.

Aan het einde van zijn bediening, leek het of bijna het gehele land zich tegen Hem gekeerd had.

Toen Hij zijn verwerping in Jeruzalem overdacht, keek Hij op de stad neer en zei, „Jeruzalem, Jeruzalem . . . hoe dikwijls heb Ik uw kinderen willen vergaderen, gelijk een hen haar kuikens onder haar vleugels vergadert, en gij hebt niet gewild.” (Matteüs 23:37.)

En toen voorspelde Hij het resultaat van hun verwerping — een tragisch gevolg, dat ze zichzelf zouden aandoen.

Hij zei, „Zie, uw huis wordt aan u overgelaten.” (Matteüs 23:38.) En hoe verlaten was het!

Toen de Romeinse legers slechts een paar jaar later door het Heilige Land trokken en Jeruzalem wegvaagden, was het zo'n ramp, dat het de voorspelling van de Heiland volledig weergaf, toen Hij zei: „Want er zal dan een grote verdrukking zijn, zoals er niet geweest is van het begin der wereld tot nu toe en ook nooit meer wezen zal.” (Matteüs 24:21.)

Zoals Josephus (Joods historicus 37-100 n.Chr.) het in zijn geschriften beschrijft, is het zelfs bijna tweeduizend jaar later vreselijk hieraan te denken.

Generaties lang had Israël zich herhaaldelijk tot de goden van zijn buurlanden gewend, terwijl ze ook de profeten verwierpen.

Alle twaalf stammen werden onder sla vernij gebracht.

Twee keerden terug, maar werden aan Rome onderworpen.

De tien stammen gingen aan de wereld verloren.

De resultaten van opstandigheid waren inderdaad verwoesting,

En welke les schuilt er in dit alles?
Dat er géén volk God kan bestrijden en
tóch leven!

Iedere natie zal lijden als zij de Heer des
Hemels de rug toekeert en zijn eeuwige
voorschriften schendt.

Wanneer ik deze dingen in de heilige
Schrift bestudeer, denk ik aan ons, die
vandaag leven.

Behoren wij tot dezelfde categorie als zij
van vanouds?

Accepteert of verwerpt onze moderne
wereld Jezus Christus?

En wanneer we Hem verwerpen, moeten
wij dan ook verwoesting verwachten?

Gehoorzamen de zogenaamde christelij-
ke naties Hem werkelijk?

Of verloochenen zij Hem wezenlijk door
hun misdaden en verdorvenheid, door te

„Ik vraag me af, of de Heer
tegen de hedendaagse mens op
dezelfde wijze zou zeggen:
,Engeland, Duitsland, Mexico,
Scandinavië, hoe dikwijls heb
Ik uw kinderen willen
vergaderen. . .’”

zeggen, dat zij Hem geloven en
aanvaarden.

Hij veracht huichelarij! Niemand maakt
zo ernstig bezwaar tegen huichelarij als
de Almachtige.

En aanvaarden onze christelijke naties
Hem dus werkelijk en gehoorzamen zij
Hem?

Wat is het bewijs?

De wereld eert zijn heilige sabbat niet
meer.

Overal wordt geweld gepleegd.

De ware betekenis van reinheid is bijna
uitgewist

Oneerlijkheid is voor miljoenen een ma-
nier van leven.

Zelfs in de kerken zijn zijn heilige veror-
deningen veranderd of weggelaten.

Goddelijke autoriteit is verloren gegaan.
De geloofsbelijdenis weerspiegelt de le-
ringen van de mens.

Het goddelijke zoonschap van Christus
wordt evenals zijn maagdelijke geboorte
in twijfel getrokken.

Velen geloven niet meer in zijn op-
standing.

Kan deze hedendaagse wereld dan naar
waarheid zeggen, dat zij Jezus Christus
aanvaardt?

Moet Hij zich niet verwonderen over het
ongeloof van vandaag, net als in het Na-
zaret van vanouds?

Zou de apostel Paulus zich niet ver-
wonderen over de verdeeldheid in het
moderne christendom, gezien in 't licht
van zijn verklaring dat Christus niet ver-
deeld is, maar dat de christenen allen
dezelfde mening zouden moeten zijn
toegedaan en dat er geen verdeling onder
hen zou moeten zijn.

Heeft Hij niet gezegd, dat christenen al-
len eenstemmig moesten zijn, vast aan-
eengesloten, één van zin en één van ge-
voelen, en scheuringen onder hen moes-
ten voorkomen? (Zie 1 Korintiërs 1.)

Zijn niet de verdeeldheid in het christen-
dom en de beroering binnen de christelij-
ke naties het bewijs van hun afwijken
van Christus? En hoe staat het met ons?
Hoe is het met ons als leden van zijn kerk
gesteld?

Hoe toegewijd zijn wij aan de zaak van
Christus?

Is er enig teken dat wij Hem verwerpen?
Als wij falen Hem te gehoorzamen, ver-
werpen wij Hem dan?

Wanneer we de doop ontvangen, sluiten
wij een verbond God te dienen. Wanneer
we deelnemen aan het avondmaal van de
Heer, sluiten we opnieuw een verbond
Hem te dienen, zijn geboden te onder-

houden en Hem steeds te gedenken. Bij het avondmaal verzegelen wij ons verbond door deel te nemen aan de heilige symbolen van de kruisiging.

Beloven wij, bij het deelnemen hieraan, dan niet letterlijk, elk gebod te onderhouden en verzegelen we die belofte dan niet door het eten van het gebroken brood en het drinken uit de beker?

Wat stelt het gebroken brood voor?

Het verscheurde vlees van Christus!

Wat stelt de beker voor?

Zijn bloed, dat Hij aan het kruis vergoot te midden van zijn oneindig groot lijden; een lijden, dat Hemzelf, zelfs God, de grootste van allen, deed sidderen van pijn en uit iedere porie bloeden en zowel lichamelijk als geestelijk deed lijden. (Zie LV 19:18.)

De verzoening is het meest belangrijke, dat ooit heeft plaatsgevonden.

Krachtens de verzoening, beloven wij gehoorzaamheid aan onze Vader in de hemel.

We beloven niet alleen het evangelie in zijn algemeenheid te leven, maar in het bijzonder de afzonderlijke geboden te onderhouden.

Wanneer wij bijvoorbeeld van het gebroken brood nemen, zeggen wij dan niet tegen God, dat wij door het nemen van dit heilige symbool afspreken de sabbatdag heilig te houden?

Of, zoals nog een voorbeeld, bevestigen wij niet tegenover de hemel, dat wij hier en nu beloven onze (volledige) tiende te betalen en dan onze belofte te verzegelen door het deelnemen aan het avondmaal? Hebben onze verbonden zo'n specifieke betekenis?

Ik vraag u, zouden zij iets minder kunnen betekenen?

Wij hebben een verbond gesloten om te leven bij alle woord dat de mond van God uitgaat en zijn heilige voorschriften na te leven. Deze gehoorzaamheid moet reinheid, matigheid, onkreukbaarheid,

eerlijkheid, zuiverheid, barmhartigheid, gematigdheid, trouw, ijver in zijn dienst, broederlijke genegenheid, geduld en aanbidding inhouden.

En het moet een volledige aanvaarding van zijn voorgeschreven verordeningen inhouden.

Door gehoorzaamheid aan zijn geboden, bewijzen wij onze liefde voor Hem. Zei Hij niet: „Wanneer gij Mij liefhebt, zult gij mijn geboden bewaren?” (Johannes 14:15.)

En Hij maakte het ten overvloede duidelijk, dat wanneer we Hem niet gehoorzamen, wij Hem niet liefhebben.

Nu wil ik u vragen, hoe verschillen wij als heiligen der laatste dagen van de rest van de wereld?

En ik vraag u zeer ernstig of de meeste hedendaagse mensen in een staat leven, dat zij Christus verwerpen, daar de meesten van hen Hem niet dienen?

Riskeert onze hedendaagse wereld dezelfde soort verwoesting als over de oude wereld kwam — en om dezelfde reden? Maar Hij is barmhartig.

Ofschoon Hij in zijn tijd veracht werd, bleef Jezus toch liefde en vergevingsgezindheid voor allen in 't vooruitzicht stellen, zelfs voor zijn vijanden, als zij zich wilden bekeren.

In deze zin sprak Hij tot hen en zei: „Jeruzalem, Jeruzalem . . . hoe dikwijls heb Ik uw kinderen willen vergaderen, . . . en gij hebt niet gewild.” (Matteüs 23:37.)

Bij het bestuderen van zijn woorden, vraag ik me af, of de Heer op dezelfde meedogende wijze tot de hedendaagse mensheid zou spreken, en ik voel, dat Hij dat zou doen, daar Hij geen aanneemer des persoons is. (Zie LV 1:35.)

Veronderstelt u dat Hij nu zou zeggen: „Amerika, Amerika, hoe menigmaal heb Ik uw kinderen willen vergaderen, gelijk een hen haar kuikens onder haar vleugels vergadert.” Of zou Hij mis-

schien zeggen: „Engeland, Engeland, hoe dikwijls heb Ik uw kinderen willen vergaderen?”

Of, „Duitsland,” of „Scandinavië”, of welk ander volk op aarde dan ook, „hoe dikwijls heb Ik uw kinderen willen vergaderen?”

Zou het minder erg zijn wanneer wij Hem in deze moderne eeuw verwerpen, dan de afval van oud Israel, toen het op afgoderij overging?

Het is geen onbeduidend iets de almachtige God door onverschilligheid of opzettelijk te verwerpen.

De goddelijke woorden weerklinken nog in onze oren: „Ga niet lichtzinnig met heilige dingen om.” (LV 6:12.)

Zijn geboden worden duidelijk uiteengezet.

Zijn normen betreffende moraliteit, eerlijkheid en andere deugden zijn goed bekend.

Maar jammer genoeg worden ze vaker verworpen dan aanvaard.

Betekent dit, dat er een verwoesting over ons zal komen?

Waarom zouden de wetgevende machten onzedelijkheid goed praten, of het nu om homoseksualiteit of iets anders gaat? Waarom zouden rijksambtenaren onzedelijkheid goedpraten en zelfs beschermen?

Waarom zouden de makers van wetten — waarom zouden gerechtshoven, zich in de naam van de grondwet van dit land, tegen gebed en het lezen van de Schriften verzetten, waar we toch dagelijks bevestigen: „Op God is ons vertrouwen” (Oh say, can you see, *Hymns*, no. 131)?

Is men in dit christelijke land vóór of tegen Christus?

Kan er met eerbied tegenover God, neutraliteit bestaan?

Christus zegt van niet!

We zijn of vóór of tegen Hem. (Zie Matteüs 12:30.)

Waarom zouden wetgevende machten een op grote schaal schenden van de sabbatdag begunstigen en de wetten op de zondagse sluitingstijden verwerpen?

Waarom zouden zogenaamd christelijke volken dit toestaan?

Bijna zoals kinderen, winden wij ons op over brandstoftekorten en andere ongemakken.

We tonen ons gebelgd over de beperkingen op onze pretjes.

Waarom erkennen wij als volwassen mannen en vrouwen niet, dat het verwerpen van God, de wortel van al onze moeilijkheden is?

Waarom weigeren wij de feiten in onze toestand onder ogen te zien?

Waarom moeten wij ons blindelings in ellende storten?

Zouden we geen rechtvaardige en juiste stappen moeten nemen, om onze conflicten, onze misdaden en al onze verdorvenheden te overwinnen?

Er is slechts één zekere en bepaalde weg: Keer terug tot God!

En dat moet een oprechte aanvaarding van de Heer Jezus Christus inhouden, met volledige gehoorzaamheid aan zijn voorschriften.

Wat zou Hij zelfs nu voor Amerika doen, wanneer deze natie Hem oprecht zou aanvaarden?

Wat zou Hij doen voor Engeland, voor Mexico, voor Scandinavië, voor Duitsland, voor het Oosten, voor Zuid-Amerika en voor alle volken, als zij zich tot Hem zouden wenden, zich van hun overtredingen zouden bekeren en zijn goddelijke uitnodiging zouden aanvaarden?

Hij zegt: „Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven;

neemt mijn juk op u en leert van Mij,

want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart, en gij zult rust vinden voor uw zielen;

want mijn juk is zacht en mijn last is licht.” (Matteüs 11:28-30.)

Denk aan de last van oorlogen en de kosten van krijgsvoorraad om de vrede te handhaven. Denk aan de last van misdaad en van overstelpende schuld, zowel persoonlijk als gemeenschappelijk. Denk aan de zware persoonlijke lasten, die we in deze wereld dragen.

En bedenk dan, wat een opluchting het zou zijn, wanneer we ervan bevrijd zouden zijn. Dit kan bereikt worden, wanneer we de uitnodiging van Christus aanvaarden.

In verhouding tot onze vasten van nu, is zijn last inderdaad licht. Zijn juk is zacht en in de warmte van zijn goddelijke hart wil Hij elk bekeerd mens welkom heten. Wij behoeven niet bang voor Hem te zijn, want Hij is zachtmoedig en ootmoedig van hart.

Luister! Kunt u zijn roep horen? Hij zegt zelf nu: „Amerika, Amerika, hoe vaak zal Ik u nog vergaderen — als u maar wilt komen.”

„Engeland, Scandinavië, Mexico, Duitsland, Japan, Korea en alle andere landen. Kunt u het horen? Hij roept u — nu vandaag.

Hij wil u zelfs nu vergaderen en u voeden en u begunstigen en u vrede geven — wanneer u maar in nederigheid en berouw tot Hem wilt komen.

In de Verenigde Staten zingen we vaak: „God, zeggen Amerika.” Laten wij er mee door gaan en het zingen als een gebed.

Maar waarom zingen wij ook niet: „God zeggen Engeland en God zeggen Scandinavië en God zeggen Zuid-Amerika en Mexico en het Oosten en God zeggen Australië en Nieuw-Zeeland en God zeggen alle andere landen? Hij zal iedereen zegenen — wanneer zij zich met een vast-

beraden hart tot Hem willen keren. Maar er is geen andere wijze.

Hij kan hun oorlogen, hun binnenlandse conflicten, hun armoede, hun werkloosheid en hun behoefte aan uitkering eindigen.

Hij kan hun misdaden, hun zedelijk verval en al de ziekten, die ze met zich meedragen elimineren.

Hij kan hen vrede geven — echte vrede — op mentaal, fysiek, geestelijk, economisch en politiek gebied. Maar zij moeten de prijs van oprechte gehoorzaamheid aan het evangelie van de Heer Jezus Christus betalen.

Waarom gebruiken wij ons gezond verstand niet om het te begrijpen?

Waarom gebruiken wij ons gezond verstand niet om ons dadelijk en blijmoedig tot Hem te keren?

Is dit de enige veilige koers?

Het is geen nietszeggend betoog, dat we hier vandaag bespreken. We spreken hier over harde feiten, over de realiteit van het leven.

Er was een tijd in oud Amerika, dat dergelijke zegeningen over het land kwamen en er tweeduizend jaar bleven.

Vrede en voorspoed heerste overal.

Er waren tweehonderd jaar lang geen oorlogen, geen misdaden, geen gevangennissen, geen armoede, geen zedelijke verdorvenheid, geen van de ziekten, die door zonden veroorzaakt worden.

Dit is géén verhaaltje uit een sprookjesboek. Het was pure realiteit.

Het was een belangrijk hoofdstuk in de geschiedenis, dat plaats vond maar zich nooit herhaald heeft.

Nochtans kan het nu in onze tijd, op dezelfde voorwaarden herhaald worden. De miljarden, die wij aan bewapening besteden, zouden besteed kunnen worden aan vreedzame doeleinden.

De miljarden, die aan misdaden verloren gaan, zouden aangewend kunnen worden om het menselijk ras te veredelen. Er zouden geen rasconflicten zijn, geen stakingen, geen boycotts of uitsluitingen, geen legers of zeemacht en geen kunstmaanoperaties voor spionage-doeleinden.

Het ligt allemaal binnen ons bereik, als een grote materiële realiteit.

De prijs hiervoor is veel lager, dan die we nu betalen en de beloningen zijn onbeschrijflijk veel groter.

Jeruzalem, Amerika, Engeland en alle andere landen!

De Heer zegt tot allen: „Komt tot Mij ... en Ik zal u rust geven;” (Matteüs 11:28).

In de naam van de Heer Jezus Christus. Amen. ☐

Het houden van een geestelijke instelling

President Marion G. Romney

tweede raadgever van het Eerste Presidium

Mijn geliefde broeders en zusters, ik zoek de Geest des Heren, als ik u een boodschap wil brengen.

Ik heb gekozen om over een blijvende geestelijke instelling te spreken. Dit onderwerp kwam in mijn gedachten, toen ik de vermaning van Jakob, de broer van Nephi, overdacht: „Bedenkt, dat vleeselijk gezind te zijn, de dood, en geestelijk gezind te zijn het eeuwige leven betekent.” (2 Nephi 9 : 39.)

President McKay definiëerde geestelijke instelling als „het bewustzijn van zelfoverwinning en omgang met het oneindige.” „Geestelijke instelling,” zei hij, „zet ons aan tot het overwinnen van moeilijkheden en tot het verwerven van steeds meer sterkte. Het is een van de meest verheven ervaringen in het leven, te voelen, hoe uw mogelijkheden de kans krijgen zich te ontplooiën en waarheid de ziel verruimt.” (David O. McKay, *Stepping Stones to an Abundant Life*, comp, Llewelyn R. McKay, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1971, blz. 99.)

De Heer openbaarde de waarheid door de profeet Joseph Smith, „alle geest is stof, doch is fijner of reiner, en kan alleen door reinere ogen worden onderscheiden.” (LV 131:7.)

Abraham zei: „De Here nu had aan mij, Abraham, de intelligenties getoond die waren georganiseerd, eer de wereld was,

En God zag deze zielen, dat zij goed waren; . . . want Hij stond te midden van hen die geesten waren, . . .” (Abraham 3:22, 23.)

Deze geesten waren het nageslacht van God, die volgens Johannes ook een geest is.

Hij, dat wil zeggen Johannes schreef:

„God is geest en wie Hem aanbidden, moeten aanbidden in geest en in waarheid.” (Johannes 4:24.)

Ofschoon Gods geest gekleed gaat in „een lichaam van vlees en beenderen, even tastbaar als dat van de mens;” (LV 130:22), is zijn lichaam tijdelijk noch vleeselijk, want Hij zegt:

„alle dingen zijn Mij geestelijk” (LV 29:34) — „alle dingen die Ik ooit heb geschapen door het woord Mijner macht, de macht Mijns Geestes.

. . . zowel geestelijk als tijdelijk —

Eerst geestelijk, vervolgens tijdelijk, hetgeen het begin van Mijn werk is; en verder, eerst tijdelijk en vervolgens geestelijk, hetgeen het einde van Mijn werk is —

. . . dat Mij alle dingen geestelijk zijn, en nimmer heb Ik u een wet gegeven, die tijdelijk was;” (LV 29:30-32, 34). Harmoniëren met God, is geestelijk zijn. De mens is van nature geestelijk. Zijn geest is een kind van God.

„De geesten van de bewoners van alle

werelden van Gode gewonnen zonen en dochteren zijn.” (LV 76:24.)

Verder, „En de Geest van de Heer — geeft licht aan een ieder, die in de wereld komt; en de Geest verlicht een ieder gedurende zijn aardse bestaan, die naar de stem des Geestes luistert.

En een ieder, die naar de stem des Geestes luistert, komt tot God, ja, tot de Vader.” (LV 84:46, 47.)

„Iedere menselijke geest was in den beginnen onschuldig; en omdat God de mens van de val heeft verlost, werd de mens wederom, in zijn kinderlijke staat, onschuldig voor God.

En de boze komt, en neemt . . . licht en waarheid . . . weg.” (LV 93:38, 39.)

Dit verlies van geestelijke instelling begon bij de kinderen van Adam en Eva,

„Harmoniëren met God, is geestelijk zijn. De mens is van nature geestelijk. Zijn geest is een kind van God.”

toen zij weigerden de leringen van hun ouders te gehoorzamen.

U zult zich herinneren, dat Adam door een engel het evangelie werd onderwezen, (zie Mozes 5:6-8) en dat hij daarna, „door den Geest des Heeren werd weggevoerd,” en hij werd gedoopt en ontving de Heilige Geest. ” En aldus werd hij uit den Geest geboren” (zie Mozes 6 : 64, 65; zie ook 5 : 10).

„En Adam en Eva prezen de naam van God, en zij maakten hun zonen en dochteren alles bekend.

En Satan kwam onder hen, die zonen en dochteren zeggende: Ik ben ook een zoon Gods. En hij gebod hun, zeggen: Geloofd het niet. (Hier wordt be-

doeld, de leringen van hun ouders.) En zij geloofden het niet; en zij hadden Satan liever dan God. En van die tijd af begonnen de mensen vleselijk, natuurlijk en duivels te worden.” (Mozes 5 : 12, 13.)

Een geestelijke instelling komt door geloof, bekering, doop en het ontvangen van de heilige Geest. Iemand, die in het gezelschap van de heilige Geest verkeert leeft in harmonie met God. Daarom heeft hij een geestelijke instelling. Een geestelijke instelling wordt in stand gehouden, door zo te leven, dat u in gezelschap van de heilige Geest blijft verkeren. Door te leren wat onze plichten zijn en ze na te komen, bewandelen wij de veilige weg om dit te bereiken. Zij houden het nakomen van het eerste en tweede grote gebod in: „Gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand,” en

„Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf.” (Matteüs 22 : 37, 39.)

Zij houden ook gehoorzaamheid in aan de Tien Geboden en de Bergrede, het nakomen van de Artikelen des Geloofs en gebed. Met betrekking tot de belangrijkheid van gebed bij het behouden van een geestelijke instelling, is het interessant op te merken, dat het eerste opgetekende gebed, dat Adam en Eva na hun verdrijving uit de hof ontvingen, was: „dat zij de Here, hun God, aanbaden.” (Mozes 5 : 5.)

Het volgende hemelse wezen, dat tegen Adam sprak, was de engel die hem zei, dat de offerande die hij offerde, een gelijkenis was van de offerande van de Eniggeborene des Vaders . . . „Daarom zult gij alles, wat gij doet, in de Naam des Zoons doen, en gij zult u bekeren, en God voor altoos in den Naam des Zoons aanroepen.” (Mozes 5:7, 8.)

Van toen tot nu, werd geen goddelijk gebod zo vaak herhaald als het gebod, in

de naam van de Heer Jezus Christus te bidden. Een van de indrukwekkendste lessen, over de belangrijkheid van het gebed, werd door de broeder van Jared ontvangen, toen „De Here . . . in een wolk stond en met hem sprak. En de Here sprak drie uren lang met de broeder van Jared, en bestrafte hem, omdat hij niet indachtig was de naam des Heren aan te roepen”. En, zo gaat het verslag verder, „de broeder van Jared bekeerde zich van het kwaad, dat hij had bedreven, en riep de naam des Heren aan voor zijn broederen, die bij hem waren. En de Here zei tot hem: Ik zal u en uw broederen uw zonden vergeven; maar gij moet niet meer zondigen, want gij moet bedenken, dat Mijn Geest niet altijd met de mens zal twisten;” (Ether 2 : 14, 15).

Niet lang daarna, bad de broeder van Jared met zo'n geloof, dat de Heer Jezus Christus, toen een voorsterfelijke geest, aan hem verscheen en zei: „Zie Ik ben Jezus Christus. . . dit lichaam dat gij nu aanschouwt, is het lichaam van Mijn geest. . . en zoals Ik er voor u in de geest uitzie, zal Ik aan Mijn volk in het vlees verschijnen.” (Ether 3:14, 16.)

Nog een overtuigend bewijs van de kracht van het gebed teneinde geestelijk ingesteld te blijven is de verklaring die Enos, de zoon van Jakob, gaf toen hij schreef:

„En ik zal u van de strijd vertellen, die ik voor God had, voordat ik vergeving mijner zonden ontving.

Ziet, ik ging op wild jagen in de wouden; en de woorden, die ik mijn vader dikwijls had horen spreken aangaande het eeuwige leven en de vreugde der heiligen had ik ter harte genomen.

En mijn ziel hongerde; en ik knielde voor mijn Maker neder en riep Hem aan in krachtig gebed en smeken voor mijn ziel; en de ganse dag riep ik Hem aan; ja toen de avond viel, verhief ik nog steeds mijn stem ten hemel.

En er kwam een stem tot mij, die zeide: Enos, uw zonden zijn u vergeven en gij zult worden gezegend.

En ik, Enos, wist dat God niet kon liegen; daarom was mijn schuld uitgewist.

En ik zeide: Heer, hoe is het geschied?

En Hij zeide tot mij: Wegens uw geloof in Christus, Die gij nooit te voren hebt gehoord of gezien. En vele jaren zullen voorbijgaan, voordat Hij Zich in het vlees zal openbaren; ga daarom voort, uw geloof heeft u gezond gemaakt.

Toen ik nu deze woorden had gehoord, begon ik naar het welzijn van mijn broederen, de Nephieten te verlangen; daarom stortte ik mijn ganse ziel in gebed tot God voor hen uit.

En terwijl ik aldus in de geest streed, ziet, toen klonk de stem des Heren opnieuw in mijn gemoed, en zeide: Ik zal uw broederen genadig zijn, naarmate hun ijver in het onderhouden Mijner geboden.” (Enos 1:2-10.)

Het bestuderen van de Schriften helpt ons bij het behouden van geestelijke instelling.

Alma geeft hierover zijn getuigenis in zijn verklaring van de wonderbaarlijke vervulling van de zending van de zonen van Mosiah. „Zij waren sterk geworden in de kennis der waarheid; ”zei hij, „want zij waren mannen van gezond verstand en zij hadden de Schriften ijverig onderzocht, opdat zij het woord Gods mochten weten.

Maar dit is niet alles; zij hadden veel gebeden en gevestigd; daarom hadden zij de geest der profetie en de geest der openbaring, en wanneer zij leerden, leerden zij met kracht en gezag van God.” (Alma 17:2, 3.)

Gebed en het bestuderen van de Schriften zijn hulpmiddelen, om een geestelijke instelling te verkrijgen en te behouden.

„Bid altijd”, zei de Heer tegen de profeet Joseph, „opdat gij als overwinnaar uit

de strijd te voorschijn moogt komen; ja, dat gij Satan moogt overwinnen, en dat gij moogt ontkomen aan de dienst-knechten van Satan, die zijn werk ondersteunen.” (LV 10:5.)

Betreffende de Schriften, meldde Johannes, dat Jezus zei: „Gij onderzoekt de Schriften, want gij meent daarin het eeuwige leven te hebben, en deze zijn het welke van Mij getuigen.” (Johannes 5 : 39.)

Het doel van het avondmaal is, de instandhouding van een geestelijke instelling te bevorderen.

De geopenbaarde gebeden over het brood en het water, bevatten beide de volgende zin, „opdat zij (die er van nemen). . . Zijn Geest met zich mogen hebben.” (Zie LV 20:77, 79.)

In een openbaring in afdeling 59 van de Leer en Verbonden, gegeven op 7 augustus 1831 door de profeet Joseph Smith, tot bescherming van de heiligen die pas in Jackson County, Missouri, aangekomen waren, openbaarde de Heer een lijst instructies die noodzakelijk waren om een geestelijke instelling te behouden. Hij zei onder andere: „Ziet, gezegend zijn zij, zegt de Heer, die overeenkomstig Mijn geboden naar dit land zijn gekomen met het oog alleen gericht op Mijn eer.

Want zij, die leven, zullen de aarde beërven, en zij die sterven, zullen van al hun arbeid uitrusten, en hun werken zullen hen volgen; en zij zullen zijn kroon ontvangen in de woningen Mijns Vaders, die Ik voor hen heb bereid.

Ja, gezegend zijn zij, wier voeten op het land Zion staan, en die Mijn evangelie hebben gehoorzaamd; want zij zullen als hun loon het goede der aarde ontvangen, en deze zal met haar ganse kracht voortbrengen.

En ook zullen zij worden gekroond met zegeningen van omhoog, ja en met niet weinig geboden, en met openbaringen in

hun tijd, zij die getrouw en ijverig voor Mij zijn,

Daarom geef ik hun een gebod, aldus luidende: Gij moet de Here, uw God, liefhebben met uw ganse hart, en met uw ganse macht, verstand en sterkte; en gij moet Hem in de naam van Jezus Christus dienen.

Gij moet uw naaste liefhebben als uzelf. Gij zult niet stelen, noch overspel bedrijven, noch doden, noch iets dergelijks doen. Gij moet de Here uw God, in alles danken.

Gij moet de Here uw God, een offer in gerechtigheid brengen, namelijk het offer van een gebroken hart en een verslagen geest.

En opdat gij uzelf meer onbesmet van de wereld moogt bewaren, moet gij op Mijn heilige dag naar het huis des gebeds gaan en uw sacramenten opofferen;

Want voorwaar, dit is een dag, die u is toegewezen om van uw arbeid uit te rusten en de Allerhoogste uw toewijding te betonen;

Niettemin moeten uw geloften alle dagen en te allen tijde in gerechtigheid worden opgeofferd.

Doch gedenkt, dat gij op deze, des Heren dag uw offers en uw sacramenten de Allerhoogste moet offeren, en uw zonden voor uw broederen en voor de Here belijden.

En op deze dag moet gij niets anders doen dan alleen uw voedsel met eenvoudigheid des harten bereiden, opdat uw vasten volmaakt zij, of met andere woorden, opdat uw vreugde volkomen zij.

Voorwaar, dit is vasten en gebed, of met andere woorden, verheuging en gebed. En voor zoverre gij dit doet met dankzegging, met een blijmoedig hart en ge-laet, en niet met veel gelach — want dit is zonde — doch met een vreugdevol hart en een blijmoedig gezicht — Voorwaar zeg Ik: Voor zoverre gij dit doet, is de volheid der aarde de uwe, de beesten des velds en de vogelen der lucht, en hetgeen in de bomen klimt en op de aarde loopt; Ja, en het kruid, en het goede, dat de aarde voortbrengt, hetzij voor voedsel of voor kleding, of voor huizen, of voor schuren, of voor boomgaarden, of voor tuinen, of voor wijngaarden;

Ja, alles wat in zijn jaargetijde uit de aarde voortkomt, is voor het welzijn en gebruik van de mens geschapen, om zowel het oog te behagen als het hart te verblijden;

Ja, voor voedsel en kleding, voor smaak

en reuk, om het lichaam te versterken en de ziel te verkwikken, En het behaagt God, dat Hij de mens dit alles heeft gegeven;

want het werd geschapen met het oogmerk om met oordeel te worden gebruikt, niet overmatig, noch mogen ze onrechtmatig worden verkregen.

En in niets zondigt de mens tegen God, dan alleen door Zijn hand niet in alles te erkennen en Zijn geboden niet te gehoorzamen; en tegen niemand anders is Zijn toorn ontstoken.

Ziet, dit is overeenkomstig de wet en de profeten . . . daarom, . . . weet, dat hij, die de werken der gerechtigheid doet, zijn loon zal ontvangen, namelijk vrede in deze wereld en het eeuwige leven in de komende wereld.

Ik, de Here, heb het gesproken, en de Geest geeft getuigenis.” (LV 59:1-24.)

Een geestelijke instelling, broeders en zusters, zal tot een ieder komen, die dit voorbeeld zal volgen, want de Heer zelf heeft gezegd: „Voorwaar, aldus zegt de Here: Het zal geschieden, dat een ieder, die zijn zonden verzaakt, en tot Mij komt, Mijn naam aanroept, Mijn stem gehoorzaamt, en Mijn geboden onderhoudt, Mijn aangezicht zal zien, en weten, dat Ik ben;

En dat Ik het ware Licht ben, Dat ieder mens verlicht, die in de wereld komt; en dat Ik in de Vader ben, en de Vader in Mij is, en de Vader en Ik één zijn.” (LV 93:1-3.)

Dit is een schema, om een geestelijke instelling te behouden, mijn geliefde broeders en zusters.

Dat wij er allen in mogen slagen, het te bereiken en de Heer te behagen en Hem te vinden, bid ik nederig, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

6. oktober 1979

Vergadering van zaterdagmiddag

Het steunen van kerkelijke ambtenaren

President N. Eldon Tanner
Eerste Raadgever in het Eerste Presidium

Voordat ik de autoriteiten ter ondersteuning aan de conferentie zal voorstellen, heeft president Kimball mij gevraagd, de volgende mededeling voor te lezen.

Door de grote toename van ringpatriarchen en de beschikbaarheid van patriarchale diensten in de gehele wereld, benoemen we ouderling Eldred G. Smith nu als Patriarch Emeritus, hetgeen betekent, dat hij eervol ontslagen is van alle plichten en verantwoordelijkheden, behorende tot het ambt van Patriarch van de kerk.

President Kimball heeft me ook gevraagd, de eervolle ontheffing bekend te maken, met een woord van dank voor hun uitstekende dienst, het Algemene Zondagsschoolpresidium, bestaande uit president Russell M. Nelson, William D. Oswald en J. Hugh Baird. En het Algemene Jonge- Mannenpresidium, bestaande uit president Neil D. Schaerrer, Graham W. Doxey en Quinn G. McKay,

De conferentie zal opmerken, dat bij het lezen van de namen, leden van het Eerste

Quorum van Zeventig voorgesteld worden als nieuwe presidiums van de Zondagsschool en de Jonge-Mannen. Allen die hiermee instemmen, gelieven het bekend te maken; allen die ertegen zijn, gebruik hetzelfde teken.

Wij stellen u voor president Spencer W. Kimball te steunen als profeet, ziener en openbaarder en president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Wie hiermee instemt, make dit bekend; wie ertegen is gebruike hetzelfde teken. Nathan Eldon Tanner, als eerste raadgever in het Eerste Presidium en Marion G. Romney als tweede raadgever in het Eerste Presidium. Wie hiermee instemt, make dit bekend. Wie ertegen is gebruike hetzelfde teken.

Wij stellen u voor als president van het Quorum der Twaalf Apostelen: Ouderling Ezra Taft Benson. Wie hiermee instemt, make dit bekend. Wie ertegen is gebruike hetzelfde teken.

Als het Quorum der Twaalf Apostelen: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen,

LeGrand Richards, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight en James E. Faust.

Allen die hiermee instemmen, maken dit bekend. Wie ertegen is gebruike hetzelfde teken.

De raadgevers in het Eerste Presidium en de Twaalf Apostelen als profeten, zieners en openbaarders.

Allen die hiermee instemmen, gelieven dit kenbaar te maken. Zij die ertegen zijn gebruike hetzelfde teken.

Spencer W. Kimball als trustee-in-trust van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Wie hiermee instemt, make dit bekend. Zij die ertegen zijn gebruike hetzelfde teken.

Als patriarch emeritus, Eldred G. Smith. Wie hiermee instemt, make dit bekend. Zij die ertegen zijn gebruike hetzelfde teken.

Als presidium van het Eerste Quorum der Zeventig en als leden van het Eerste Quorum der Zeventig:

Franklin D. Richards, J. Thomas

Fyans, A. Theodore Tuttle, Neal A. Maxwell, Marion D. Hanks, Paul H. Dunn, W. Grant Bangerter. Allen die hiermee instemmen, maken dit bekend. Zij die ertegen zijn gebruike hetzelfde teken.

Als overige leden van het Eerste Quorum der Zeventig:

Theodore M. Burton, Bernard P. Brockbank, Robert L. Simpson, O. Leslie Stone, Robert D. Hales, Adney Y. Komatsu, Joseph B. Wirthlin, Hartman Rector jr., Loren C. Dunn, Rex D. Pinegar, Gene R. Cook, Charles A. Didier, William R. Bradford, George P. Lee, Carlos E. Asay, M. Russell Ballard, John H. Groberg, Jacob de Jager, Vaughn J. Featherstone, Dean L. Larsen, Royden G. Derrick, Robert E. Wells, G. Homer Durham, James M. Paramore, Richard G. Scott, Hugh W. Pinnock, F. Enzio Busche, Yoshihiko Kikuchi, Ronald E. Poelman, Derek A. Cuthbert, Robert L. Backman, Rex C. Reeve sr., F. Burton Howard, Teddy E. Brewerton en Jack H. Goasland jr.

Als emeritus leden van het Eerste Quorum der Zeventig:

Joseph Anderson, William H. Bennett, James A. Cullimore, Sterling W. Sill, Henry D. Taylor, John H. Vandenberg en S. Dilworth Young. Wie hiermee instemt, make dit bekend. Wie er niet mee instemt gebruike hetzelfde teken.

Als Presiderende Bisschop:

Victor L. Brown, presiderende bisschop: H. Burke Peterson, eerste raadgever en J. Richard Clarke als tweede raadgever. Allen die hiermee instemmen, gelieven dit kenbaar te maken. Wie ertegen is gebruike hetzelfde teken.

Als regionale vertegenwoordigers:

Alle regionale vertegenwoordigers die nu als zodanig werkzaam zijn.

De Zondagsschool: Ouderling Hugh W. Pinnock, president, Ronald E. Poelman, eerste raadgever, Jack H. Goasland jr.

tweede raadgever en alle bestuursleden die nu als zodanig werkzaam zijn.

De Jonge-Mannen:

Robert L. Backman, president, Vaughn J. Featherstone eerste raadgever, Rex D. Pinegar tweede raadgever en alle bestuursleden die nu als zodanig werkzaam zijn.

De Zustershulpvereniging:

Barbara Bradshaw Smith, presidente, Marian Richards Boyer, eerste raadgeefster, en Shirley Wilkes Thomas, tweede raadgeefster en alle bestuursleden die nu als zodanig werkzaam zijn.

De Jonge-vrouwen:

Elaine A. Cannon, presidente, Arlene D. Darger, eerste raadgeefster en Norma B. Smith tweede raadgeefster en alle bestuursleden die nu als zodanig werkzaam zijn.

Het Jeugdwerk:

Naomi M. Shumway, presidente, Colleen B. Lemmon, eerste raadgeefster, en Dortha Lou C. Murdock als tweede raadgeefster, en alle bestuursleden die nu als zodanig werkzaam zijn.

Allen die hiermee instemmen, gelieven

het kenbaar te maken. Wie ertegen zijn gebruike hetzelfde teken.

De Kerkelijke Onderwijsraad:

Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney, Ezra Taft Benson, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Neal A. Maxwell, Marion D. Hanks, Victor L. Brown en Barbara B. Smith. Allen die hiermee instemmen, gelieven dit kenbaar te maken. Zij die ertegen zijn gebruike hetzelfde teken.

Het Kerkelijk Comité van Financiën:

Wilford G. Edling, Harold H. Bennett, Weston E. Hamilton, David M. Kennedy, en Warren E. Pugh.

Het Tabernakelkoor:

Oakley S. Evans, president, Jerold D. Ottley, dirigent, Donald H. Ripplinger, assistent-dirigent, Robert Cundick, Roy M. Darley en John Longhurst tabernakelorganisten.

Allen die hiermee instemmen, gelieven dit kenbaar te maken. Zij die ertegen zijn gebruike hetzelfde teken.

President Kimball, de stemming ten gunste van deze ambtenaren en algemene autoriteiten is eenparig geweest. □

Leden van het Eerste Quorum der Zeventig

Gebeden en antwoorden

Ouderling Boyd K. Packer
van de Raad der Twaalf

Mijn broeders en zusters, wanneer ik tot jonge mensen over gebed en de dingen die na het gebed plaats vinden ga spreken, bid ik om inspiratie.

Wij zijn er in de kerk, over het geheel genomen, in geslaagd, onze leden te leren bidden.

Zelfs onze kleintjes worden onderwezen, hun handjes te vouwen, hun hoofdjes te buigen en met fluisterende hulp van hun ouders en van broers en zussen, leren zij spoedig te bidden.

Er is één deel van het bidden — het antwoord — dat wij misschien in meer of mindere mate verwaarlozen.

Enkele dingen over antwoorden op het gebed, kun je leren, wanneer je nog heel jong bent en deze zullen u grote bescherming bieden.

Op een zomeravond, vele jaren geleden, liep John Burroughs, een natuurkenner, door een druk bezocht park. Boven de geluiden van het stadsleven uit hoorde hij het fluiten van een vogel.

Hij stopte om ernaar te luisteren! De mensen om hen heen hadden het niet gehoord. Hij keek om zich heen. Niemand anders had het opgemerkt.

Hij maakte zich er druk om dat iedereen zo iets moois zou moeten missen. Hij nam een geldstuk uit zijn zak en wierp het in de lucht. Het kwam met een rinkelend geluid op het plaveisel neer, dat niet harder klonk dan het gefluit van de vo-

gel. Iedereen keerde zich om; dát konden zij horen!

Het is moeilijk, uit al de geluiden van het stadsverkeer, het gefluit van een vogel te onderscheiden. Maar u kunt het horen. U kunt het duidelijk horen, als u zich oefent ernaar te luisteren.

Een van onze zonen heeft zich altijd voor radio's geïnteresseerd. Toen hij een kleine jongen was, kreeg hij met kerstfeest een eenvoudige radio-constructieset voor beginners. Toen hij opgroeide, en wanneer we het ons konden veroorloven, en hij het verdiende, kreeg hij meer ingewikkelde apparatuur.

In de loop der jaren heeft hij, zelfs zeer recent, toen ik er bij was, regelmatig met iemand in een verafgelegen deel van de wereld gesproken.

Ik kon storende geluiden horen en af en toe een woord opvangen, of soms meerdere woorden tegelijk.

Toch kan hij het verstaan, want hij heeft zich geëffend de storing te negeren.

Het is moeilijk, de zachte stem van inspiratie te onderscheiden van de wanorde van het leven. Tenzij u zich afstemt zult u het missen.

Antwoorden op gebeden komen ongemerkt. De Schriften beschrijven die stem van inspiratie als een stille, zachte stem. Wanneer u het werkelijk probeert, kunt u leren aan die stem gehoor te geven.

In het begin van ons huwelijk kwamen

onze kinderen kort na elkaar. Ouders van kleine kinderen zullen weten, dat het in die tijd iets geheel bijzonders is een ononderbroken nachtrust te genieten.

Wanneer u een nieuwe baby hebt en nog een peuter die tanden krijgt, of één met koorts, kunt u misschien wel honderd keer in de nacht uw bed uit. (Dit is natuurlijk overdreven. Het is waarschijnlijk slechts twintig of dertig keer.)

Wij deelden onze kinderen in „zijn” en „haar” kinderen voor de nachtelijke verzorging. Zij zou opstaan voor de nieuwe baby en ik zou hem verzorgen, die aan het tanden krijgen was.

Op een dag begonnen wij ons te realiseren, dat ieder slechts het kind hoorde,

Ik ben tot de ontdekking gekomen, dat de stem van inspiratie, meer als een gevoel, dan als een geluid komt . . .

dat aan hem of haar toegewezen was, en heel vast sliep door het huilen van het andere kind.

Wij hebben dit door de jaren heen opgemerkt en zijn ervan overtuigd dat je jezelf kunt trainen te horen wat je wilt horen, te zien en te voelen wat je wenst, maar het vergt enige training.

Velen van ons gaan door het leven en horen zelden of nooit die stem van inspiratie, omdat „een ongeestelijk mens aanvaardt niet hetgeen van de Geest Gods is, want het is hen dwaasheid en hij kan het niet verstaan, omdat het slechts geestelijk te beoordelen is.” (1 Korintiërs 2:14.)

De Schriften geven ons veel lessen over dit onderwijs. Lehi vertelde zijn zoons van een visioen, maar Laman en Lemuël weerstonden zijn leringen:

„Want waarlijk noemde hij hun vele grote dingen, die moeilijk te begrijpen waren, indien een mens de Heer niet vroeg.

En zij hadden hun hart verstokt en wendden zich niet tot de Here, zoals zij behoorden te doen.” (1 Nephi 15:3.)

Zij klaagden tegen hun jongere broer Nephi, dat zij hun vader niet konden begrijpen en Nephi stelde deze vraag:

„Hebt gij de Here gevraagd?

En zij zeiden tot (hem): Dat hebben wij niet gedaan, want de Here maakt ons zulke dingen niet bekend.” (1 Nephi 15:8, 9.)

Later waren zij van plan Nephi kwaad te doen en hij zei tot hen:

Gij zijt haastig om ongerechtigheid te doen, doch traag om de Here uw God te gedenken. Gij hebt een engel gezien en hij sprak tot u; ja, van tijd tot tijd hebt gij Zijn stem gehoord. Hij heeft met zachte inspraak tot u gesproken, doch gij waart *gevoelloos* geworden, zodat gij Zijn woorden niet hebt kunnen *voelen*.” (1 Nephi 17:45; cursivering toegevoegd.)

Ik ben erachter gekomen dat inspiratie meer als een gevoel, dan als een geluid komt.

Jonge mensen, blijft in de goede conditie om aan inspiratie gehoor te geven.

Ik ben er ook achter gekomen, dat een fundamenteel doel van het Woord van Wijsheid met openbaring te maken heeft.

Vanaf je jongste jaren, leren wij je thee, koffie, sterke drank, tabak, narcotica en al het andere, dat je gezondheid schaadt, te mijden.

En jullie weten dat wij erg bezorgd worden, als we ontdekken, dat een van jullie het met deze zaken niet zo nauw neemt.

Wanneer iemand „onder de invloed van drugs of alcohol” staat, kan hij nauwelijks naar gewone taal luisteren; hoe kunnen zij dan gehoor geven aan geeste-

lijke ingevingen, die hun meest tere gevoelens beroeren?

Even waardevol als het Woord van Wijsheid is als een wet van gezondheid; kan deze veel waardevoller voor u geestelijk zijn dan lichamelijk.

Zelfs wanneer u het Woord van Wijsheid onderhoudt, zijn er bepaalde dingen, die u lichamelijk kunt overkomen, maar die dingen schaden in 't algemeen u niet geestelijk.

Wanneer u vader of moeder wordt, leeft dan alstublieft niet zo, dat uw kinderen, door gewoonten die u van inspiratie afhouden, zonder leiding blijven.

De Heer heeft een manier om zuivere intelligentie in onze geest uit te storten om ons aan te sporen en te leiden, ons te onderwijzen en ons te waarschuwen.

U kunt de dingen, die u nodig hebt, *onmiddellijk* weten.

Leer inspiratie te ontvangen.

Zelfs in uw jeugdactiviteiten is er iets, dat met inspiratie te maken heeft, want zij houden dienstbetoon aan anderen in. Inspiratie komt sneller, wanneer we haar nodig hebben om anderen te helpen, dan wanneer wij over onszelf bezorgd zijn. Nu weet ik dat sommige jonge mensen het ons een beetje kwalijk nemen, wanneer wij opmerkingen maken over dingen als de buitensporige muziek, die tegenwoordig geboden wordt.

Kunt u niet zien dat u niet veel inspiratie zult krijgen, omdat uw gedachten er te veel van vervuld zijn?

Aan de andere kant kan de juiste soort muziek u voorbereiden inspiratie te ontvangen.

Maar u moet ook weten dat er naast storingen welke een uitzending kunnen blokkeren, ook valse signalen zijn.

Ouderling Haight tijdens een pauze in gesprek met twee regionale vertegenwoordigers

Er zijn mensen die openbaringen ontvangen hebben en stemmen gehoord, die met opzet door kwade bronnen gegeven worden om de mens te verleiden.

U kunt leren ze te herkennen en ze toetsen als u dat wilt.

Hoe kunt u nu het verschil onderkennen?

Hoe kunt u weten of een ingeving een inspiratie of een verleiding is?

Mijn antwoord hierop toont mijn groot vertrouwen in jonge mensen.

Ik geloof dat jonge mensen, wanneer ze juist onderwezen zijn, fundamenteel verstandig zijn.

In de kerk worden wij niet uitgesloten van gezond verstand. In beginsel kunt u weten dat u niet door een rechtvaardige bron verleid zult worden te stelen, te liegen, te bedriegen, met iemand meedoen, aan welk soort morele overtreding dan ook. U hebt een geweten net als een klein kind. Het zal u ingeven de dingen die verkeerd zijn, te onderkennen.

Onderdruk het niet.

De Schriften zeggen ons nog iets.

Lees in het Boek van Mormon — Moroni hoofdstuk 7.

Ik haal slechts één vers aan:

„Want ziet, mijn broederen, het is u gegeven om te oordelen, opdat gij goed van kwaad zult kunnen onderscheiden; en de wijze om te oordelen is even duidelijk als het verschil tussen het daglicht en de duistere nacht, opdat gij met een volmaakte kennis zult kunnen onderscheiden.” (Moroni 7 : 15.)

Leest u het hele hoofdstuk. Het vertelt over een manier zulke zaken te beoordelen.

Wanneer u ooit in de war zult zijn en voelt, dat u misleid wordt, ga naar uw ouders en uw leiders om raad.

Jonge mensen, u zult deze kerk leiden, morgen of overmorgen of overovermorgen.

Wij zijn georganiseerd om u zo volledig

mogelijk, in kerkactiviteiten en bestuursaangelegenheden in te schakelen.

U hebt al geleerd te bidden.

Het is noodzakelijk voor u te weten hoe antwoord te krijgen. Het is goed, wanneer u jong bent, te leren, dat geestelijke zaken zich niet laten dwingen.

Soms kunt u met een probleem worstelen en geen antwoord ontvangen.

Wat zou er fout zijn?

Het kan best zijn dat u niets verkeerd doet.

Het kan zijn, dat u de juiste dingen niet lang genoeg gedaan hebt.

Onthoudt dat geestelijke dingen niet gedwongen kunnen worden. Soms zijn we in de war, alleen maar omdat we geen nee als antwoord willen hebben.

Bij verschillende gelegenheden, wanneer een lid er op stond dat iets op zijn manier gedaan zou worden, herinnerde ik mij die grote les uit de kerkgeschiedenis.

Ik zei in gedachten tegen mijzelf:

Goed, Joseph, geef het manuscript aan Martin Harris. Doe het maar op je eigen manier en zie dan maar wat er van terecht komt. Wanneer je dan beschaamd en in de war bent, kom dan terug en wij zullen je op het pad zetten, dat je eerder genomen zou hebben, als je nederig was geweest en geluisterd had. Iemand schreef:

Met gedachteloze en ongeduldige handen verwarren wij de plannen, die de Heer heeft gesmeed voor zijn kind.

En als wij huilen van pijn, zal Hij zeggen: „Wees stil nu, terwijl ik de knopen ontbind!”

Stop moeilijke vragen ver weg en ga door met uw eigen leven. Overdenkt ze en bidt er zachtjes en aanhoudend over. Het antwoord zal niet komen als een bliksemflits.

Het zal beetje bij beetje, als een kleine inspiratie komen, „regel op regel, gebod op gebod.” (LV 98:12.)

Sommige antwoorden zullen komen door het lezen van de Schriften, andere door het horen van sprekers.

En, zo nu en dan, wanneer het belangrijk is, zullen sommige door zeer directe en krachtige inspiratie komen. De ingevingen zullen duidelijk en niet mis te verstaan zijn. U kunt nu, in uw jeugd, leren door de heilige Geest geleid te worden. Als een apostel luister ik nu naar dezelfde inspiratie, die van dezelfde bron komt en op dezelfde wijze, dan toen ik luisterde als een jongen.

Het signaal is nu veel duidelijker.

En bij gelegenheden, wanneer het voor zijn werk wordt vereist, bijvoorbeeld wanneer wij leden tot hoge ambten in de ringen roepen, kunnen wij een vraag in gebed stellen en daarop een onmiddellijke, directe openbaring ontvangen.

Geen boodschap werd meer in de Schriften herhaald, als de eenvoudige gedachte: „Bid, en gij zult ontvangen. . .” (LV 4:7.)

Ik vraag de Heer vaak om leiding. Ik wil echter niet gewillig ingevingen aanvaarden van de een of andere onwaardige bron. Ik weiger ze. Ik wil ze niet hebben, en dat zeg ik ook.

Jonge mensen, draag altijd een gebed in het hart. Laat de slaap iedere avond komen, wanneer je geest in gebed verzonken is.

Houdt het Woord van Wijsheid.

Lees de Schriften.

Luister naar je ouders en naar de leiders van de kerk.

Blijf weg van plaatsen en dingen waarvan je gezond verstand je zegt, dat ze inspiratie in de weg staan.

Ontwikkel je geestelijke capaciteiten.

Leer de storende geluiden uit te schakelen.

Ontwijk de surrogaten en de vervalsingen.

Leer geïnspireerd en geleid te worden door de heilige Geest.

Het is lang geleden, maar ik heb het niet vergeten, dat wij als piloten in de tweede wereldoorlog niet die elektronische uitrusting hadden, als die van vandaag. Onze hoop in een storm was een radio-signaal te volgen.

Wanneer het een gelijkmatig signaal was, was je op koers. Wanneer je naar een kant van het gelijkmatige signaal afweek, brak het af tot een „dit-da”, de morsecode voor de letter A. Wanneer je naar de andere kant van het signaal afdwaalde, brak de lijn af in een „da-dit”, de morsecode voor N.

Bij stormachtig weer waren er altijd geluidsstoringsen. Maar het leven van menig piloot heeft afgehangen van wat hij boven het geraas van de machines en door alle geluidsstoringsen heen, hoorde van dat soms zwakke signaal van een afgelegen vliegveld.

Er is een geestelijke lijn, met een gelijkmatig signaal. Wanneer u weet hoe u moet bidden en hoe u moet luisteren, geestelijk luisteren, kunnen wij in het leven vooruitkomen, door helder weer, door stormen, door oorlogen, door vrede en op orde blijven.

Gebed kan een zeer algemeen iets zijn. Wij leren u vaak over gebed, over het vragen.

Misschien hebben wij u niet voldoende onderwezen over het ontvangen. Dit is een zeer vertrouwelijk, een zeer persoonlijk iets, iets dat u zichzelf moet leren. Begin nu, en als de jaren zich voor u zullen ontfouwen, u die nog erg jong zijt, zult u geleid worden. Die zachte, kleine stem zal tot u komen, en dan zult u zoals velen van ons te weten kunnen komen dat de Heer leeft. Ik ken zijn stem, wanneer Hij spreekt.

Ik weet, dat Jezus de Christus is, dat Hij deze kerk leidt, dat Hij er heel dichtbij staat, dat Hij zijn profeten, zijn leiders en zijn volk en zijn kinderen leidt, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Joseph Smith de profeet

Ouderling David B. Haight
van de Raad der Twaalf

De eeuwige waarheden van het evangelie worden door een gestadig toenemend aantal gelovigen in de wereld aanvaard. De inzet van onze lokale leden, die eensgezind met onze voltijdse zendelingen samenwerken, resulteert in een snelle uitbreiding van deze kerk.

Drie weken geleden was het mijn voorrecht om nieuwe ringen in Lima (Peru) te vormen.

Wij vergaderden in een colosseum met meer dan 7.000 heiligen en onderzoekers.

Na deze bewogen, geestelijke ervaring, werden we op de parkeerplaats met drie verslaggevers van nieuwsbladen geconfronteerd. Zij vroegen: „Waarom bent u in Lima?”

„Hoeveel leden heeft uw kerk in Peru?”

„Waarom groeit uw kerk zo snel?”

„Wat zijn de plannen van uw kerk voor de toekomst?”

En toen vroeg een jonge verslaggeefster:

„Wat is het verschil tussen uw kerk en andere kerken?”

De menigte was groot en drong zich om ons heen en het verkeer was erg luidruchtig. Wij hadden een krap tijdschema.

Het was geen ideale omgeving, tenminste geen die ik gekozen zou hebben, om het verschil tussen de kerk van de Heer en andere uit te leggen.

Wij maakten echter van deze gelegen-

heid gebruik, door in 't kort de afval en de herstelling uit te leggen: de geschiedenis levert een groot bewijs van de afval van de leerstellingen zoals die door Jezus en zijn apostelen werden onderwezen, dat de organisatie van de oorspronkelijke kerk corrupt werd en dat heilige verordeningen veranderd werden om het gemak van de mens te dienen en dat er vandaag over de gehele wereld goede mensen in de war gebracht worden door twistende godsdiensten, met verschillende leerstellingen en aanbiddingsmethoden. De verslaggevers luisterden aandachtig.

Wij legden hen uit, dat er na een lange tijd van duisternis een door de hemel geleide herstelling van het ware evangelie van de Heiland was, dat een jongeman, Joseph Smith genaamd, gekozen en opgeleid was om het instrument te zijn, om de grondlegging te verrichten voor het wonderbare werk dat God als zijn kerk in deze laatste dagen tot stand gebracht heeft. Toen wij in het kort van de herstelling en van Joseph Smith vertelden, zag ik op zeer interessante wijze, zijn profiel aan mijn geestesoog verschijnen.

Terwijl het profiel van het gezicht van de profeet in mijn geest verbleef, dacht ik: „Indien deze verslaggevers en de wereld slechts de hele geschiedenis en de betekenis van de herstelling — van de eeuwige

zegeningen, die God voor allen beschikbaar heeft gesteld, konden begrijpen.

Als zij maar konden voelen zoals ik voel. Als zij maar konden weten wat ik weet, als zij zich slechts de roeping en de rol van de profeet konden realiseren.”

Ik voegde er mijn getuigenis aan toe, dat Joseph Smith door God was aangesteld, om het evangelie van Jezus Christus in zijn volheid te herstellen, dat hij een profeet van God was en is, dat hij God in

„Indien deze verslaggevers en de wereld slechts de hele geschiedenis van de herstelling van de eeuwige zegeningen, die God voor allen beschikbaar heeft gesteld, konden begrijpen. . .”

gebed zocht en dat God tot hem sprak. Hij deed het werk dat Jezus, de Zoon van God hem geboden had te doen, en deze kerk, die de profeet hielp organiseren, bezit de sleutels en autoriteit van het heilige priesterschap, en is belast met de verantwoording, Gods plan van zaligheid aan al zijn aardse kinderen uit te dragen.

De mens vroeg zich toen zowel als nu af: „Is er een God? Kan Hij tot de mens spreken? Houdt Hij zich bezig met de persoonlijke noden van de mens?”

Een jongeman, die met het gebed vertrouwd was, en gehoor gaf aan zijn jeugdig geloof, ging in een bosje, en toen hij zag, dat hij alleen was, knielde hij neer en zond de verlangens van zijn hart op naar God.

Het bosje werd buitengewoon licht, helderder dan hij ooit gezien had.

Voor hem stonden twee glorieijke per-

sonen — die alle beschrijving te boven gingen.

De een wees naar de ander en zei: „Dit is Mijn geliefde Zoon — hoor Hem!”

De Zoon sprak tot de neergeknielde jongen.

Aan Joseph werd gezegd, dat al de kerken fout waren — zij hadden de leerstellingen verdraaid en de verordeningen veranderd en de autoriteiten van het priesterschap verloren — en dat hij, ongeschoold, maar nederig, het instrument zou zijn, waardoor de Almachtige zijn werk zou herstellen. (Zie Joseph Smith 2:15-20, Parel van Grote Waarde.)

De heersende godsdienstige leringen van de wereld hadden in de harten van de mensen God gereduceerd tot een zwakke geest, die zich over het universum had uitgespreid, *nergens toch overal* aanwezig — vage theorieën en onzekere leerstellingen zowel ten opzichte van God als de Godheid.

De waarheid was verdraaid.

Toen de jonge profeet uit het bosje kwam, had hij geen twijfels — hij wist het.

Hij had opgezien naar de Vader en de Zoon.

Zij hadden hem bezocht en hem geïnstrueerd.

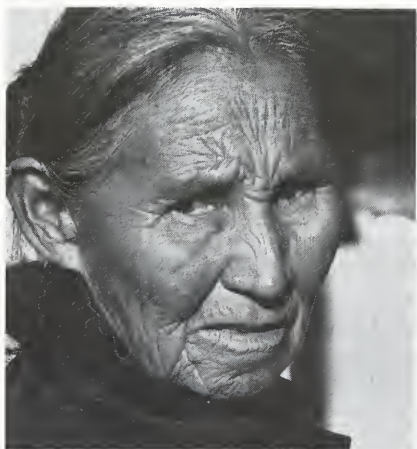
In de eigen woorden van de profeet: „Ik had een visioen gezien, ik wist het, en ik wist, dat God het wist, en ik kon het niet ontkennen.” (Joseph Smith 2:25.)

Joseph wist nu dat God de gestalte heeft van een mens. Hij heeft een stem, Hij spreekt, Hij is vriendelijk, Hij beantwoordt gebeden.

Zijn Zoon lijkt op de Vader — maar is een aparte en afzonderlijke persoonlijkheid.

Joseph ontdekte dat de Zoon gehoorzaam is aan de Vader en de middelaar tussen God en de mens.

De Heer had een man, zo sterk als staal nodig, één die zonder angst spot en so-

ciale en politieke druk weerstaat, één die op Mozes lijkt en toch groter is.

Na verloop van tijd ontving de jonge profeet nog meer bezoeken.

Joseph Smiths verklaring over het voortkomen van het Boek van Mormon, gepaard gaande met hemelse bezoekers, is in volledige overeenstemming met de verschijning van God zelf aan de profeet. Het Boek van Mormon, een verslag van de bewoners van het oude Amerika, werd vertaald met „de gave en macht Gods” en beschikbaar gesteld aan alle mensen.

Zijn bladzijden zijn „tot overtuiging van Jood en niet-Jood, dat Jezus de Christus is, de eeuwige God, die zich aan alle naties openbaart.” (Zie titelblad van het Boek van Mormon.) Het Boek van Mormon is het meest juiste boek op aarde en bevat het zuivere evangelie van Christus. Het is het meest waardevolle boek dat de mens ooit bezeten heeft.

Tijdens de veelbewogen jaren vanaf het eerste visioen in 1820 tot de morgen in juni 1844, toen twee wagens die de lichamen van Joseph en Hyrum Smith meevoerden, langzaam de zes uur durende tocht van Carthage naar Nauvoo maak-

ten, hadden de hemelen zich geopend: het fundament voor dit grote werk en koninkrijk in deze bedeling was gelegd. Zijn kerk was als vanouds georganiseerd.

Apostelen hielden nu de benodigde sleutels van het priesterschap.

Josephs werk was gedaan.

Hij, noch zijn trouwe metgezellen, twijfelden aan zijn goddelijke roeping, want hij had hun zijn geïnspireerde verklaring duidelijk gemaakt.

De organisatie en het priesterschap van de oorspronkelijke kerk van Christus is hersteld met apostelen, profeten, evangelisten, zeventigen, ouderlingen, bisschoppen, priesters, leraren en diakenen — allen nodig voor het evangelie, dat aan elke natie gepredikt zal worden, en leden te sterken en hen tot het lichaam van heiligen samen te voegen.

De kerk van Christus is weder opgericht met leerstellingen, verordeningen en autoriteit, zoals door de Heiland, toen Hij op de aarde was, was ingesteld.

Opnieuw is de mens geordend met macht en autoriteit om zijn oogmerken uit te dragen..

Onzekerheid is weggenomen, de kerk en het werk van de Heiland hersteld.

De leer van het herstelde evangelie is veelomvattend en volmaakt. Het leert dat „*de mens was . . . in den beginnen bij God . . .*” (LV 93:29; cursivering toegevoegd).

Dat betekent, dat de mens leefde, voordat hij naar deze aarde kwam.

Hij is een eeuwig wezen.

Joseph Smith gaf de wereld het ware begrip van de oorsprong van de mens, dat de mens naar de aarde komt met een goddelijk en eeuwig oogmerk.

De geïnspireerde bijdragen van Joseph Smith aan al Gods kinderen van de ware betekenis van het leven, en de bestemming van de mens ontvouwde zich beetje bij beetje door de bediening van engelen

en anderen, die de Heer voor het werk riep.

De gehele verklaring was zo glorieus en zo onverwacht, dat de meeste mensen uit die tijd haar niet konden aanvaarden. Openbaringen aan Joseph Smith verruimen de kennis van de mens, dat Jezus Christus gekruisigd was om de wereld van zonden te redden, dat door deze

daad van verlossing het gehele mensdom uit het graf zal opstaan en de mogelijkheid zal worden gegeven eeuwig te leven door gehoorzaamheid aan de evangeliebeginselen.

We worden verder meer verhelderd onderwezen ten opzichte van de verklaring van Jezus: „In het huis mijns Vaders zijn vele woningen.” (Johannes 14:2.)

We leren niet alleen van de graden van heerlijkheid en wie daarvoor in aanmerking komen, maar dat de mens naar de hoogste „hemel” zou moeten streven die beschikbaar en haalbaar is door slechts te gehoorzamen aan al Gods geboden. President George Albert Smith zei:

„Een van de mooie dingen voor mij in het evangelie van Jezus Christus is, dat het ons allen op een gemeenschappelijk niveau brengt.

Het is niet nodig voor een mens ringpresident te zijn, of een lid van de Raad der Twaalf om een hoge plaats in het celestiale koninkrijk te verwerven.

Indien het nederigste lid van de kerk de geboden van God onderhoudt, zal hij een verhoging ontvangen net zo groot als ieder ander mens in het celestiale koninkrijk.

De schoonheid van het evangelie van Jezus Christus is dat het ons gelijk maakt . . .

Wanneer wij de geboden van de Heer onderhouden . . . hebben wij gelijke mogelijkheden voor verhoging.” (*Conferentierapport* van oktober 1933, blz. 25.)

Eén van de grootste beginselen van Gods liefde voor zijn kinderen werd aan Joseph Smith in 1836 in de tempel te Kirtland geopenbaard.

In een visioen zag hij iemand, die bij zijn leven geen gelegenheid had gehad het evangelie te aanvaarden.

Een stem verklaarde, dat allen die gestorven zijn, zonder op aarde de gelegenheid gehad te hebben het evangelie te horen en te aanvaarden, dat voorrecht in

de geestenwereld zullen hebben. Wanneer zij de gelegenheid gehad zouden hebben en het zouden hebben aangenomen, zullen zij erfgenamen van het celestiale koninkrijk zijn.

De Heer „zal alle mensen oordelen naar hun werken naar de verlangens van hun hart.” (Joseph Smith — Visioen van het celestiale koninkrijk, vers 9, Parel van Grote Waarde, toevoeging.)

„Joseph Smith, de profeet en ziener des Heren,” schreef president John Taylor, „heeft, Jezus alleen uitgezonderd, meer voor de zaligheid des mensen in deze wereld gedaan dan enig ander persoon, die ooit op aarde heeft geleefd.

In de korte tijd van twintig jaren heeft hij het Boek van Mormon het licht doen zien, dat hij door de gave en macht Gods heeft vertaald, en hij is het middel geweest om het op twee vastelanden uit te geven; hij heeft de volheid van het eeuwig evangelie, die het bevat, naar de vier hoeken der aarde gezonden; hij heeft de openbaringen en geboden, die dit boek der Leer en Verbonden vormen, en vele andere wijze geschriften en onderrichtingen voor het welzijn der mensenkinderen geschreven; hij bracht vele duizenden heiligen der laatste dagen bijeen, stichtte een grote stad, en liet een naam en een vermaardheid na, die niet kunnen worden uitgewist. Hij was een groot man, en hij stierf als een groot man in de ogen van God en van zijn volk; en zoals de meesten van de gezalfden des Heren in oude tijden heeft hij zijn zending en zijn werken met zijn bloed bezegeld.” (LV 135:3.)

Terwijl de heiligen over hun verlies treurden, uitte William W. Phelps, een trouwe metgezel, hun gevoelens toen hij schreef:

Ere de man, tot wie sprak weer Jehova, die tot profeet werd gezalfd door de Heer, hij was d'ontsluiter der laatste bedeling,

eens geven volk'ren en vorsten hem eer. Groot is zijn glorie, zijn priesterschap eind'loos, . . . eeuwig behoudt hij de sleut'len en macht.

Eenmaal gekroond naast al d'oude profeten, treedt de getrouwe in het rijk dat hem wacht.

(*Heilige lofzangen* 6.)

Nu de uiteindelijke herstelling heeft plaatsgevonden, getuig ik tot u allen — de herstelling aller dingen „waarvan God gesproken heeft bij monde van zijn heilige profeten, van oudsher” zijn volbracht. (Handelingen 3:21.)

De gaven van de Geest, tekenen dat het evangelie hersteld is, zijn bij de ware heiligen.

De gave van de heilige Geest, door wiens macht en invloed de mens de waarheid en kennis van het plan van zaligheid leert, is beschikbaar.

Tempels zijn gebouwd, waar de Heer kan komen „en wederom datgene herstellen, dat voor u is verloren gegaan . . . namelijk de volheid van het priesterschap.” (LV 124:28.)

De Heer zelf getuigde van de profeet Joseph Smith, toen Hij in januari 1847 een openbaring aan de heiligen in Winter Quarters gaf.

Hij zei: „Verwondert u daarom niet over deze dingen . . . doch gij zult deze aanschouwen, indien gij getrouw blijft in het nakomen van al Mijn woorden . . . tot Joseph Smith, die Ik door Mijn engelen . . . en door Mijn eigen stem van uit de hemelen heb geroepen om Mijn werk tot stand te brengen;

Welks fundament hij heeft gelegd, en hij was getrouw, en Ik nam hem tot Mij.” (LV 136:37, 38.)

Joseph was de profeet van de herstelling. Ik getuig tot u van zijn goddelijkheid en zijn grootheid, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

De taal: een goddelijke wijze om iets mede te delen

Ouderling Charles Didier
van het Eerste Quorum der Zeventig

„Onze Vader, Die in de hemelen zijt, Uw naam worden geheiligt” (3 Nephi 13 : 9). Een groet wordt geuit vol eerbied, liefde en gehoorzaamheid in deze inleiding tot een modelgebed gegeven door onze Zaligmaker zelf. Elk woord wordt gekozen vanwege de bijzondere betekenis en de inspirerende en nobele gedachten ervan, die onze ziel omhoog heffen tot een nieuw begripsniveau. Wij hebben hier waarlijk een uitdrukking en voorbeeld van goddelijke taal.

Woorden, zinnen, talen: Wat zijn deze? Welke invloed hebben zij op ons, op onze gezinnen en op onze hemelse Vader? Eén woord — slechts een enkel, eenvoudig woord — kan een verscheidenheid van gedachten en invloeden teweegbrengen. Een combinatie van woorden kan betekenis hebben of kan iets uitdrukken wat dwaas is. Eén woord kan goedkeuring of afkeuring betekenen, een zegen of een vloek, twijfel of wetenschap, vriendschap of vijandschap. De wijze waarop we een woord zeggen, de intonatie, kan liefde of haat veroorzaken. Woorden kunnen scherp zijn, melodieus, zacht gesproken, aankondigend of zelfs luid geroepen worden. Zij kunnen voortrollen als een golf en enthousiast maken en overwinning en trots uitdrukken. Wij lezen in Shakespeare: „Wie is het uit de menigte die mij roept?

Ik hoor een stem scheller dan elke muziek roepen ‚Caesar’. ” (*Julius Caesar*, eerste bedrijf, tweede tafereel, regel 15-17.) Woorden kunnen druppel voor druppel doordringen als een vergif of wegvreten als kanker. Zij kunnen gearticuleerd worden of gemompeld; maar iedere keer als er een woord gezegd wordt, pas dan op, want het kan nooit meer teruggenomen worden. Het wordt meegevoerd door de wind en is voor altijd weg.

Gewoonlijk selecteren we onze woorden, soms gebruiken we een bijzondere woordkeuze en gebruiken we zekere woorden om hun bedoeling en de betekenis die wij willen uitdrukken. Het gebruik varieert afhankelijk ervan of we vragen, iets verlangen, bidden, overreden, dwingen, beïnvloeden of onderwerpen.

Woorden zijn een vorm van persoonlijke uitdrukking. Zij tonen een verschil aan tussen ons, net als vingerafdrukken dit doen. Zij geven weer wat voor een persoon we zijn, delen iets mee over onze achtergrond en schilderen onze wijze van leven. Zij beschrijven zowel ons denken als onze innerlijke gevoelens.

Maar waar komen ze vandaan en waarom is de taal zo iets bijzonders? Zij had haar oorsprong in het begin, zoals we lezen in Mozes 6:5, 6:

„En er werd een gedenboek bijgehouden, waarin in de taal van Adam werd geschreven, want het was gegeven aan zovelen, als er God aanroepen, om door de geest van inspiratie te schrijven; En door hen werd hun kinderen geleerd te lezen en te schrijven, een taal hebbende, die zuiver en onbedorven was.” De taal is van goddelijke oorsprong. Alleen de mens kan spreken (de vrouwen vaak het beste) en hij doet dit vanwege het doel waarvoor hij geschapen is. Laten wij luisteren naar Paulus toen hij zei: „Al ware het, dat ik met de tongen der mensen en der engelen sprak, maar had de liefde niet, ik ware schallend koper of een rinkelende cimbaal.” (1 Korintiërs

Wij moeten spreken met
„woorden van liefde en
waardering tot onze geliefden
en onze burens, met een
verlangen om op een goddelijke
wijze iets mede te delen.”

13:1.) Toen Anacharsis werd gevraagd wat het beste deel van de mens was, antwoordde hij: „De tong.” Toen hem gevraagd werd wat het slechtste was, was het antwoord hetzelfde: „De tong.” „Met haar loven wij de Here en Vader en met haar vervloeken wij de mensen, die naar de gelijkenis Gods geschapen zijn: uit dezelfde mond komt zegening en vervloeking voort. Dit moet, mijn broeders, niet zo zijn. Doet soms een bron uit dezelfde ader zoet en bitter water opwellen? Kan soms, mijn broeders, een vijgeboom olijven of een wijnstok vijgen opleveren? Evenmin kan een zilte bron zoet water geven.” (Jakobus 3:9-12.)

In het Boek van Mormon lezen we dat „het is noodzakelijk, dat er een tegenstelling in alle dingen is.” (2 Nephi 2:11.) Wij weten echter door ervaring wat een tegenstelling in woorden voor mensen kan doen als deze niet gecontroleerd wordt. Als ons dus wordt aangeraden een rechtvaardig volk te zijn, betreft dit dan alleen ons handelen? Hoe staat het met verdorven taal, smerige taal, laag bij de grondse taal en woorden die kwaad, vuiligheid en vernietiging van lichaam en de ziel teweegbrengen? De naam van de Godheid moet gebruikt worden om het hart te beroeren en licht te geven; deze moet niet ijdel gebruikt worden of om te bespotten. Het schijnt dat dit soort taal te vaak aantrekkelijk is voor jonge mensen en manlijke volwassenen omdat dit in hun ogen een wijze is waarop zij erkend worden en om hard en manlijk te lijken. Zou dit betekenen dat opvoeding en manieren, charme en eerbied, uitsluitend iets voor vrouwen is? Hoe staat het met de taal van de zendingen, waarin woorden en uitdrukkingen gebruikt worden om hun collega's, onderzoekers of leiders te beschrijven op een wijze die niet alleen maar minachtend klinkt maar ook getuigt van gebrek aan eerbied en liefde? Woorden kunnen veel teweegbrengen, beloften kunnen daardoor vervuld worden of wonderen volbracht. Wij kunnen door woorden tot tranen toe geroerd worden of aan het lachen gebracht, we kunnen ons diep ongelukkig voelen, verheven of verdoemd. „... dat de mens niet alleen van brood leeft, maar dat de mens leeft van alles wat uit de mond des Heren uitgaat.” (Deuteronomium 9:3.) Woorden in een gebed zijn heilig, bijvoorbeeld: „Onze Vader in de hemel”; of als wij een getuigenis met anderen delen en van de waarheid getuigen: „En nu na de vele getuigenissen, die van Hem zijn gegeven, is dit het getuigenis, het

allerlaatste, dat wij van Hem geven; Dat Hij leeft! Want wij zagen Hem, namelijk ter rechterhand Gods; en wij hoorden de stem, die getuigenis gaf, dat Hij de Eniggeborene des Vader is —” (LV 76:22, 23); bij het aangeven van een toestand: „Ik ben een kind van God”; als we een samenvatting geven van een zending: „Naastenliefde vergaat nimmer” (Moroni 7:46); als wij onze gezinsleden onze liefde betuigen: „Ik hou van je.”

Woorden, geuit door profeten — door een levende profeet zoals Spencer W. Kimball — delen ons de wil en mening van de Heer mee en zij zijn een voorbeeld van goddelijke taal en volmaaktheid. „Want mijn ziel schept behagen in duidelijkheid; want aldus werkt de Here God onder de kinderen der mensen. Want de Here God verlicht het verstand; want Hij spreekt tot de mensen in hun taal, zodat zij het verstaan.” (2 Nephi 31:3.)

In een van zijn onlangs gehouden toespraken legde president Kimball bijvoorbeeld de nadruk op de noodzaak om meer talen te leren dan alleen onze eigen taal. „Wij hebben veel meer oplei-

ding in talen nodig. Wij hebben meer mensen nodig die vloeiend Mandarijns en Kantonees spreken.” (Uit het seminarie voor regionale vertegenwoordigers van 30 maart 1979.) Door andere talen te bestuderen, kunnen wij ook de manier verbeteren waarop wij de boodschap van de herstelling van het evangelie aan de wereld brengen. Het volk des Heren moet zich onderscheiden van andere volken, niet alleen door hun roeping en gedrag, maar ook door de zuiverheid van hun taalgebruik. In Deuteronomium lezen we: „Want gij zijt een volk, dat de Here, uw God, heilig is; ú heeft de Here, uw God, uit alle volken op de aardbodem uitverkoren om zijn eigen volk te zijn.” (Deuteronomium 7:6.)

Taal is goddelijk. Sommigen weten dit misschien, maar realiseren zich niet wat de gevolgen ervan zijn in hun gezinsleven. Liefde thuis begint met liefdevolle taal. Deze behoefte is zo belangrijk dat, zonder liefdevolle woorden, sommigen geestelijk uit hun evenwicht raken, anderen emotioneel gestoord en sommigen kunnen zelfs sterven. Geen maatschappij kan overleven nadat het gezinsleven ervan is ontaard en deze ontaarding is altijd begonnen met een woord — een enkel, eenvoudig woord.

Mijn gebed is, dat wij als kinderen van onze hemelse Vader Hem en zijn zoon Jezus Christus kunnen verheerlijken door woorden van liefde en waardering voor onze geliefden en onze burens, in een taal die zuiver en onbesmet is en met een verlangen om op een goddelijke wijze iets mede te delen.

Onze hemelse Vader leeft: Zijn zoon is Jezus Christus, onze Heiland en Verlosser: zijn profeet op aarde is heden Spencer W. Kimball; hij is de woordvoerder van de Heer. Moge zijn gewijde naam voor altijd en immer geheiligd worden door onze woorden, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Daarom werd ik onderwezen

Ouderling A. Theodore Tuttle
van het presidium van het Eerste Quorum der Zeventig

Wij hebben een Internationale Zending in de kerk waarover ouderling Carlos Asay presideert. Deze draagt zorg voor al de leden van de kerk die buiten de grenzen van de normaal gevestigde ringen en zendingsgebieden wonen. Hierbij inbegrepen zijn de gezinnen die in ver verwijderde landen wonen buiten de centra van de kerk. Deze gezinnen zijn daar over het algemeen in opdracht van de regering of van het leger of werken voor internationale handelsmaatschappijen.

Typerend hiervoor is een gezin ver weg in de Indische Oceaan op het eiland Réunion. Er woont een gezin van acht personen in Benghazi in Lybië. Nog een gezin van vijf personen woont in Karachi in Pakistan. Voor deze en vele andere gezinnen is er geen georganiseerde afdeling van de kerk. Zij moeten hun eigen kinderen onderwijzen.

Veel van deze gezinnen houden regelmatig „kerk”diensten. In werkelijkheid zijn het „thuis”diensten. De moeder kan misschien haar kleine kinderen om zich heen vergaderen en jeugdwerk houden. In dit geval dient zij als de jeugdwerkpresident, de raadgeefster, lerares — en altijd als de conciërge. Als het gezin zonen heeft in de priesterschapleeftijd smelten op de een of andere wijze alle geregelde priesterschapsambten samen

in één — de vader — als hij hun hun plichten onderwijst en zijn gezin dient. In feite is het zo dat daar waar de kerk volledig georganiseerd is, de priesterschapsleiders en de leiders van de hulporganisaties ernaar streven dat de ouders in ieder geval hun kinderen ook onderrichten. Vaak ontvangen deze verafgelegen families slechts weinig fundamenteel materiaal van de kerk. Wij hebben nu een uitstekend fundamenteel lesboek ter beschikking voor de mannen en jongens, één voor de moeders en dochters, en één voor kleine kinderen en een heel mooi fundamenteel boek *Evangeliebeginselen*. Over het algemeen ontvangen deze families de kerkelijke tijdschriften, hebben het gezinsavondlesboek en wat het belangrijkste is, de standaardwerken van de kerk ter beschikking. Er worden activiteiten voorbereid en hun gezin staat in het middelpunt ervan. Als de ouders ondanks beperkt materiaal hun kinderen het evangelie onderwijzen, kunnen deze huisgezinnen gezegend worden net als welke andere dan ook in de kerk. De dingen die voor deze huisgezinnen onontbeerlijk zijn, zijn dit ook in elk ander huisgezin. In feite kan het zelfs een zegen zijn om vanaf te wonen van de georganiseerde kerk, omdat de gezinsleden dan nader tot elkander komen en omdat zij de dingen niet kunnen delegeren

ren aan de kerk, die een vader en moeder zouden moeten doen, waar zij ook wonen in de wereld.

De Heer organiseerde in het begin de gezinseenheid. Het was zijn bedoeling dat thuis het centrum van onderwijs zou zijn — dat de vader en moeder de leraar en lerares zouden zijn. Hij heeft een raad gegeven die van toepassing is of het gezin nu binnen of buiten de grenzen van een georganiseerde kerkeenheid woont. Ik citeer slechts een paar van de talloze verzen:

„En zij moeten hun kinderen eveneens leren te bidden en oprecht voor de Here te wandelen.” (LV 68 : 28.)

„De heerlijkheid Gods is intelligentie, of met andere woorden, licht en waarheid. . . Ik heb u geboden uw kinderen in licht en waarheid groot te brengen.” (LV 93:36, 40.)

„Maar gij zult hun leren om in de wegen der waarheid en ingetogenheid te wandelen; gij zult hun leren elkander lief te hebben en elkander te dienen.” (Mosiah 4:15.)

„Oefen de knaap volgens de eis van zijn weg, ook wanneer hij oud geworden is, zal hij daarvan niet afwijken.” (Spreuken 22:6.)

De Heer heeft gezinnen ingesteld om de ouders meer invloed op kinderen te geven dan alle andere machten tezamen. Dit is een veilige instelling. Het geeft de *ouders* het voorrecht, het ontzagwekkende voorrecht, het leven en het karakter van een kind te vormen, alhoewel machten van buitenaf invloed hebben. Het ouderschap legt ons een bijzondere verantwoordelijkheid op. Ouders moeten kinderen niet alleen goede dingen bijbrengen, maar wij moeten slechte dingen buiten houden. Daarom zijn we gewaarschuwd voor de onbepaalde inbreuk die de media, zoals televisie, radio, tijdschriften en kranten op ons huis doen. Terwijl sommige machten die in-

vloed op onze kinderen hebben, goed zijn, zijn anderen dit niet. Ouders moeten voortdurend waakzaam zijn. Behoed uw kinderen voor degenen die proberen hen te vernietigen. Ouders, hoe zou u de proef doorstaan als uw gezin geïsoleerd werd van de kerk en u moest voorzien in de hele godsdienstige opleiding? Bent u zo afhankelijk geworden van anderen dat u weinig of niets thuis doet? Vertel me eens: hoeveel zouden uw kinderen van het *evangelie* weten als alles wat zij wisten datgenen was wat hun thuis geleerd was? Denk hierover na. Ik herhaal, hoeveel zouden *uw* kinderen van het evangelie weten als alles wat zij wisten datgene was wat hun thuis ge-

leerd was? Onthoud dit: de kerk bestaat *om het huisgezin te helpen*. De goddelijke opdracht om te onderwijzen is nooit veranderd. Doe geen afstand van deze plicht.

Ons is aangeraden om zelfstandig en onafhankelijk te worden in aardse zaken. Dit is van geestelijk belang! Stel voor dat de omstandigheden veranderen. Stel voor dat u niet al de voorzieningen op kerkelijk gebied zou kunnen ontvangen waaraan u gewend geraakt bent. Stel voor dat er veel meer verantwoordelijkheid op uw schouders gelegd werd om te zorgen voor het geestelijk welzijn van uw gezin. Zeker, u kunt de Schriften niet bestuderen zonder te weten dat er gevaarlijke tijden in aantocht zijn. Zult u niet beïnvloed zijn?

Bereid u nu voor! Doet nu de nodige stappen om uw gezin te versterken. Besteedt tijd aan gezellig samenzijn. Stelt familietradities in en handhaaft deze ook, want zij vormen blijde herinneringen. Handhaaft discipline met billijke regels en voorschriften. Betoont elkaar onvoorwaardelijke liefde in woord en daad. Ontwikkelt in een ieder een gevoel van eigenwaarde en zelfrespect door hem lief te hebben en in hem te geloven en hem te tonen dat hij erbij hoort. Zorgt voor een gevoel van zekerheid want kinderen hebben dit nodig. Dit zijn de waarden waaruit het leven bestaat. Vestigt deze en dan zullen we ons geen zorgen hoeven te maken over de uitspattingen die ons zo vaak verontrusten. Terwijl de profetische gebeurtenissen openbaar worden, is één ding zeker — we zullen meer op ons zelf moeten vertrouwen. Wij zullen meer in ons eigen gezin moeten onderwijzen. In het Boek van Mormon vinden we enkele voorbeelden:

„Ik, Nephi, uit eerzame ouders geboren en daarom enigmatermate in al de geleerdheid van mijn vader onderwezen. . .” (1 Nephi 1:1.) Ongetwijfeld werd Nephi in

de geestelijke dingen onderwezen — zijn schrijven maakt dit openbaar. Hem werden waarschijnlijk ook praktische dingen geleerd want hij was een heel vindingrijk mens. Heden ten dage kan zich die zoon gelukkig prijzen, die een vader heeft, die hem enigmatermate onderwijst in *alles* wat hij moet leren.

Enos, de zoon van Jakob, was nog iemand die zijn vader waardeerde:

„Ziet, ik, Enos, wist dat mijn vader een rechtvaardig man was, want hij onderwees mij in zijn taal, en tevens in de lering en vermaning van de Heer. Gezegd zij de naam mijns Gods daarvoor! Ziet, ik ging op wild jagen in de wouden; en de woorden, die ik mijn vader dikwijls had horen spreken aangaande het eeuwige leven en de vreugde der heiligen had ik ter harte genomen.

En mijn ziel hongerde; en ik knielde voor mijn Maker neder en riep Hem aan in krachtig gebed en smeken voor mijn ziel . . .” (Enos 1:1, 3, 4.)

Deze grote geestelijke ervaring was de spil waaromheen zijn leven van dienstbaarheid draaide. Deze ervaring vond plaats vanwege de woorden van zijn vader. Dit zijn prachtige voorbeelden. Het zijn goede voorbeelden van de invloed van onderwijs door de ouders. Één ding is onontbeerlijk. Ouders en kinderen moeten veel tijd met elkaar doorbrengen.

Sommigen van ons ontvangen misschien algemene toejuiching voor onze daden. De meesten van ons zullen ons leven betrekkelijk anoniem doorbrengen. Dit doet er niet toe. Dient uw medemens. Hebt uw kinderen lief en onderwijst hen. Dan zult u op zekere dag door hen geprezen worden en dit zal in het eeuwige plan meer betekenen dan roem of rijkdom:

„Ik . . . uit eerzame ouders geboren en daarom . . . onderwezen. ” In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Stuur zendelingen uit elke natie

Ouderling Yoshihiko Kikuchi
van het Eerste Quorum der Zeventig

„Broeders en zusters, we moeten het licht van de wereld zijn. Er wacht iemand op u.”

Ik zoek vandaag de leiding van de heilige Geest. President Kimball, president Tanner, president Romney, president Benson, alle broeders van de Twaalf, alle andere algemene autoriteiten en broeders en zusters, namens de heiligen in Japan en Korea, zou ik graag onze warme en oprechte waardering willen uiten voor de engelenstemmen van het Morris Tabernakelkoor. Gedurende hun onlangs gemaakte reis naar Japan en Korea werden zij luisterrijk ontvangen door zowel leden als niet-leden. Hun oprechte waardering blijkt uit de uitstekende commentaren en de recenties in enkele van onze belangrijkste kranten. Ik zou deze commentaren met u willen delen.

Een recensent schreef: „Je kon schoonheid vinden en het diepe geluid van volledigheid of perfectie.” (Uit: *Yomiuri Tokyo* van 8 september 1979.) Een andere schreef: „Zij gaven ons een voorproefje van de glorieuze kwaliteit en macht van muziek.” (Uit: *Kobe News* van 10 september 1979.) En weer een ander schreef: „Het koor vond zijn weg tot de diepten van ons hart en heeft de meest onbeschrijflijke zin voor schoonheid en gevoel bij ons achtergelaten.” (Uit: *Kyoto News* van 11 september

1979.) De president van de televisie-maatschappij Chukyo, één van de belangrijkste organisatoren van de reis en natuurlijk geen lid van de kerk, zei dat de ogen van de koorleden zo mooi en rein stonden waardoor een diepe indruk bij hem en zijn assistenten achtergelaten werd. Zoals onze geliefde profeet, president Spencer W. Kimball ons al eerder verteld heeft: „Als wij ons hart tot onze hemelse Vader en zijn zoon, Jezus Christus neigen, horen wij een symfonie van lieflijke muziek gezongen door hemelse stemmen die het evangelie van vrede verkondigen.” (*Ensign* van mei 1974, blz. 46.)

Broeders en zusters, vandaag zou ik mijn waardering willen uiten voor de vele zendelingen die naar ons land gekomen zijn en naar het Land van de Morgenstilte. Als ik hun wonderbare werken zie, gaat mijn hart uit naar hun ouders, die hen gestuurd hebben en naar diegenen die zich grote opofferingen getroosten zodat hun zoons en dochters nu op zending kunnen gaan. Ik ontmoette een moeder die in deze stad een baantje voor halve dagen heeft als taxichauffeuse, zodat ze haar zoon op zijn zending kon sturen. Ze sprak op trotse wijze over haar zoon, die op zijn zending was en zijn hemelse Vader diende.

Mag ik met u een mooie zendelingenervaring delen die ik kort geleden opdeed.

Ik zag een wonder dat volbracht werd door een van uw zendelingenzoons die veel liefde bezat voor een onderzoeker. Ik ontmoette deze man op een bijzondere haardvuuravond. Hij zei: „Ik heb diepe waardering voor de jonge mormoonse zending die mij het belangrijkste ding in het leven geleerd heeft en die mij gelukkig gemaakt heeft. Eens zou ik mijn oprechte waardering willen uiten aan de ouders die hem geleerd hebben het evangelie zo na te leven.” Met tranen in zijn ogen en terwijl hij mijn handen vasthield, zei hij: „Ouderling Kikuchi, ik dank onze hemelse Vader voor dit glorierijke evangelie,” en toen vertelde hij het volgende verhaal: „Op zekere dag, acht jaar geleden werd ik op mijn weg van het werk naar huis aangereden door een auto die daarna direct doorreed. Elf dagen lang was ik buiten bewustzijn en twee jaar lang was ik in een ziekenhuis. Toen ik eindelijk uit het ziekenhuis ontslagen werd, had mijn vrouw mij verlaten en had de kinderen met zich meegenomen. Vóór het ongeluk hadden we een goed gezinsleven, maar mijn leven werd een totale mislukking. Ik was eenzaam en gedeprimeerd, want ik had mijn kostbaarste bezit — mijn gezin — verloren. Ik probeerde vele keren zelfmoord te plegen. Mijn enige onderhoud kwam van de sociale bijstand. Ik was geestelijk en lichamelijk uitgeput; ik was net een levende plant geworden. Ik kon niet lopen dus bewoog ik mij voort door over de vloer te rollen en te kruipen. Op een avond ging ik naar het ziekenhuis om mijn dokter te bezoeken voor het uiteindelijke resultaat van een serie operaties. Hij vertelde mij dat er geen hoop op beterschap was. Alhoewel ik wel verwacht had dat hij dit zou zeggen, was het toch een grote schok voor mij. Alles was verloren. Op de terugweg van de dokter naar huis hilde ik en zag ik mijn gezicht weerkaatst in het natte weg-

dek. Het was een jammerlijk gezicht.” Broeders en zusters, net toen hij op het punt stond zich voor een aanstormende trein te werpen, ontmoette hij een van uw zendelingenzoons.

Het doet mij denken aan wat de Heiland zei: „Ik ben de goede herder en Ik ken de mijne en de mijne kennen Mij.” (Johannes 10:14.) „Mijn schapen horen naar mijn stem en Ik ken ze en zij volgen Mij.” (Johannes 10:27.)

Er werd direct begonnen met huisvergaderingen. Hierin leerde mijnheer Sugiyama dat het evangelie waar is, dat Jezus Christus onze Heiland is, dat Joseph Smith een profeet van God was en de ware kerk van God in deze laatste bedeling was hersteld.

Zoals gewoonlijk nodigden zendelingen hem uit om naar de kerk te komen; omdat hij echter niet lopen kon, zei hij, dat hij niet in staat zou zijn te komen. Maar op de sabbatmorgen werd hij vroeg wakker en zette hij dapper koers naar de kerk. Hoewel deze dichtbij was, kostte het hem bijna drie uur om de afstand af te leggen tussen zijn huis en het dichtstbijzijnde station naar de kerk in Yokohama. De kerk in Yokohama is hoog op een heuvel gelegen. Van het station naar de kerk duurde bijna een uur, alhoewel het iemand gewoonlijk slechts vijf minuten zou kosten. Hij klemde zich dikwijls aan de muur vast, viel op de grond om slechts met moeite weer op de been te komen. Tenslotte bereikte hij de kerk waar het avondmaal aan de gang was. De zendelingen hadden nooit verwacht dat hij naar de kerk zou komen. Maar broeder Sugiyama voelde de zuivere liefde van God door de zendelingen en leden, en voelde zichzelf daartoe aange trokken. De Heiland zei: „Een nieuw gebod geef Ik u, dat gij elkander liefhebt; gelijk Ik u liefgehad heb.” (Johannes 13:34.)

Kort daarop volgde broeder Sugiyana

het gebod van de Heer op door zich te laten dopen.

De Heer zei: „... tenzij iemand geboren wordt uit water en Geest, kan hij het Koninkrijk Gods niet binnengaan.” (Johannes 3:5.)

De morgen na zijn doop werd hij opgewekt en vroeg wakker. Hij strekte zijn benen uit om zich zoals gewoonlijk om te rollen. Maar deze keer broeders en zusters, was er iets anders dan anders. Hij voelde kracht in zijn benen en door zijn hele lichaam stroomde sterkte. Hij ging zitten en geleidelijk aan stond hij op zijn voeten. Hij had al jaren lang niet gestaan zonder andere hulpmiddelen. Hij liep die morgen met gemak! Hij merkte dat zijn lichaam gezond gemaakt was.

De Heiland zei tegen iemand met soortgelijke problemen, die door geloof genezen was: „... uw geloof heeft u behouden; ga heen in vrede.” (Marcus 5:34.) Broeder Sugiyama zei: „Ik ben door liefde genezen en ik wil in vrede de weg van de Heer bewandelen.” Broeders en zusters, wonderen zijn niet de enige tekenen van de ware kerk van God, maar we kunnen veel leren van het wonder dat door de Heer volbracht werd door middel van een geweldige jonge mormoonse zending die zoveel liefde bezat voor zijn onderzoeker.

Liefde gaat aan het wonder vooraf. Liefde is een proces, het is geen programma. De liefde van Christus kan welke zorgen in ons leven dan ook te boven komen en

welke menselijke smart dan ook genezen. Tot al mijn vrienden waar zij ook mogen zijn, zeg ik, laten we tot Jezus komen en „wordt geboren uit water en Geest.” (Johannes 3:5.) Want zoals de Heer zei: „En zie, wie ook in Mijn woorden geloven, hen zal Ik met de openbaarmakingen van Mijn Geest bezoeken; en zij zullen uit Mij worden geboren, namelijk uit water en uit de Geest.” (LV 5:16.)

Hoe zeer waardeer ik mijn eigen zendelingen die mij de heerlijkste boodschap onderwezen hebben die we ooit kunnen horen. Ouderling Law en ouderling Porter, ik dank u. Hoe vele zielen zijn getroffen door zendingen zoals deze? O, laat ons toch doorgaan voortreffelijke zendingen uit iedere natie te sturen, zoals onze profeet ons gevraagd heeft. En mogen wij leden van deze ware kerk genoeg moed hebben om voor de wereld te staan om deze verheven boodschap van het eeuwige evangelie, het herstelde evangelie van Jezus Christus met „alle natiën, geslachten, talen en volken” te delen. (LV 77:8.) Broeders en zusters, we moeten het licht van de wereld” zijn. (Matteüs 5:14.) Er wacht iemand op u. Ik geef u mijn getuigenis van de goddelijkheid van dit evangelie. Ik weet dat God leeft en dat Jezus Christus de Heiland van de hele wereld is. Er is onder de hemel geen andere naam, waardoor wij behouden kunnen worden (zie Handelingen 4:12). Alleen door Jezus van Nazaret kunnen we gered worden.

Ik weet dat Joseph Smith een profeet van God was en dat het Boek van Mormon het ware woord van God bevat. Deze kerk is waar. Ik weet dat president Spencer W. Kimball — een moderne Job — heden een levende profeet van God is. Ik heb hem lief met mijn hele hart en ondersteun hem met mijn hele ziel. In de naam van onze Heiland, Jezus Christus. Amen. □

Zaterdag 6 oktober 1979

Priesterschapsbijeenkomst

Neem de juiste beslissingen

Ouderling L. Tom Perry
van de Raad der Twaalf

Toen ik de Tabernakel na de zaterdagmiddagbijeenkomst van de laatste conferentie verliet, kwam ik onder de indruk van de rijen die zich drie uur voor het begin vormden om binnengelaten te worden in de priesterschapsbijeenkomst. Ik ben stil blijven staan om een praatje te maken met degenen in de rijen. Tot mijn verbazing was een groot percentage van de wachtenden, jongemannen, dragers van het Aäronische priesterschap.

Vanavond bewijs ik jullie eer voor jullie toewijding. Tot deze uitverkoren generatie van koninklijk priesterschap wil ik in deze bijeenkomst van onze conferentie mijn woorden richten.

Toen ik mijn opdracht ontving om in de priesterschapsbijeenkomst te spreken, vroeg ik ouderling Backman, de nieuwe leider van het Jonge-Mannenprogramma om suggesties voor een onderwerp dat bijzonder de aandacht vraagt van Aäronische priesterschapsdragere. Binnen een paar dagen ontving ik een korte brief van ouderling Backman met

zijn antwoord: „De jeugd staat aan het begin van een hoogst interessante tijd van hun leven. Zij zullen spoedig belangrijke beslissingen nemen, die hun toekomst zullen vormen, zoals zending, studie, beroep, huwelijk enzovoort.” Zijn raad was te spreken over het nemen van juiste beslissingen.

Bevestigd aan zijn briefje was een strip van „Peanuts” waar Linus op afgebeeld staat met een mooie, stevige sneeuwbal in zijn hand als Lucy in het beeld verschijnt. Ze neemt de toestand op en plaatst de volgende opmerking tegen Linus: „Het leven is vol keuzen. Als je wilt, kun je die sneeuwbal naar mij gooien. Als je wilt, kun je die sneeuwbal ook *niet* naar mij gooien. Maar als je kiest om die sneeuwbal naar mij te gooien, zal ik je tegen de grond slaan! Als je die sneeuwbal niet naar mij gooit, zal je gespaard worden.”

Toen zei Linus, terwijl hij de sneeuwbal met een blik van afkeer op zijn gezicht wegwierp: „Het leven is vol keuzen, maar ik krijg er nooit een.”

Linus heeft gelijk, dat het leven vol keuzen is. Maar ik vond dat hij in het tweede deel geen gelijk had. Beslissingen liggen vóór ons bij iedere stap die we doen. Richard L. Evans zei in de film *'s Men-sen zoeken naar geluk*: „Het leven biedt twee kostbare gaven. De ene is tijd, de andere vrijheid van keuze — de vrijheid om met uw tijd te kopen wat u wilt. U bent vrij om uw aandeel van tijd in te wisselen voor sensaties. U kunt deze ruilen voor slechte verlangens. U kunt deze investeren in hebzucht. U kunt er ijdelheid mee kopen; u kunt uw tijd besteden aan het najagen van materiële dingen. *De vrijheid om te kiezen is aan u.* Maar dit zijn geen voordeeltjes, want daarin vindt u geen blijvende voldoening.” (Cursivering toegevoegd.) Er staat een prachtig verslag helemaal aan het begin van het Boek van Mormon over een familie die enkele belangrijke beslissingen moest nemen.

Stel je voor dat je in die tijd leeft en je lid van Lehi's gezin bent. Je woont in Jeruzalem in een heel gerieflijk huis, warm en beschermt, omringd door veel van de goede dingen des levens. Op zekere morgen als je opstaat, roept je vader de familie bijeen voor een gezinsraad. Hij deelt mee, dat hij de afgelopen nacht een droom gehad heeft en doet jullie dan de ontstellende mededeling: „Ga je slaapzakken en de tenten halen. Neem zoveel proviand mee als we op onze rug kunnen dragen. Maak je geen zorgen over het goud en zilver en kostbaarheden. We zullen daar geen plaats voor hebben. De Heer heeft mij geboden om de wildernis in te trekken.” En in de Schrift staat vermeld „En hij verliet zijn huis en het land zijner erfenis en zijn goud, zijn zilver en zijn kostbaarheden, en nam niets anders mede dan zijn gezin en levensmiddelen en tenten, en trok de wildernis in.” (1 Nephi 2:4.)

Als je slechts een korte afstand afgelegd

hebt, heeft je vader nog een droom. Hij roept je bij zich en zegt: „Zie, ik heb een droom gehad, waarin de Here mij heeft bevolen, dat gij en uw broeders naar Jeruzalem moeten terugkeren.

Want zie, Laban heeft het geschiedboek van de Joden en ook een geslachtsregister van uw voorvaderen, en ze zijn op koperen platen gegraveerd.

Daarom heeft de Here mij geboden, dat gij en uw broeders naar het huis van

„Het leven biedt twee kostbare gaven. De ene is tijd, de andere vrijheid van keuze — de vrijheid om met uw tijd te kopen wat u wilt.”

Laban moeten gaan, en de geschiedboeken trachten te verkrijgen en ze hier in de wildernis brengen.” (1 Nephi 3 : 2-4.)

Dat was me even een zware taak die de zonen was opgelegd, want Laban was een zeer rijk en machtig man. Zij mopperden op hun vader en zeiden dat het iets moeilijks was wat hij van hen vereiste. Maar één zoon zei tegen zijn vader: „Ik zal heengaan en doen, wat de Here heeft bevolen, want ik weet, dat de Here geen geboden aan de kinderen der mensen geeft, zonder tevens de weg voor hen te bereiden, zodat zij zullen kunnen volbrengen, wat Hij hun gebiedt.” (1 Nephi 3 : 7.)

Deze jongemannen moesten verschillende beslissingen het hoofd bieden toen zij Laban benaderden om hem om de platen te vragen. Het is uiterst interessant voor mij op te merken door welk proces zij die beslissingen maakten. Eerst was de beslissing het aan het toeval over te laten. En zij lootten en het lot viel op

Laman. Hij ging naar het huis van Laban, en terwijl hij daar zat en met hem sprak, zei hij dat hij de verslagen verlangde die op de koperen platen geschreven waren. Dit verzoek beviel Laban niet erg en hij werd boos en verdreef hem uit zijn tegenwoordigheid en wilde niet dat hij de geschiedboeken in handen kreeg. Hij zei: „Zie, gij zijt een rover en ik zal u doden.” (1 Nephi 3 : 13.) Dat was genoeg voor Laman; hij vluchtte, kwam terug en meldde zijn broers dat het niet doeltreffend was om de opdracht aan het toeval over te laten.

Nephi moest nog een andere beslissing nemen wat betreft het verkrijgen van de verslagen. Hij dacht aan alle weelde die ze thuis hadden achtergelaten, het goud en zilver en alle soorten rijkdom. Hij dacht eraan dat goud en zilver op te gaan halen en zich te verlaten op de dingen van de wereld om daarmee de verslagen te kopen. Zo gingen zij naar het huis van Laban, stalden het goud en zilver uit en boden aan deze kostbare dingen te ruilen voor de koperen platen. Toen Laban de kostbaarheden zag en bemerkte dat ze zeer waardevol waren, werd zijn begeerte ernaar opgewekt. Terwijl hij naar de vier jongens keek tegenover al zijn dienstknechten, was het gemakkelijk te beslissen dat hij de platen zou behouden en de rijkdom ook. Hij stuurde zijn dienstknecht achter de jongens aan om hen te doden en zij moesten vluchten en hun eigendommen achterlaten. Door wereldse dingen konden ze de verslagen niet verkrijgen.

Nu hadden de broers van Nephi bijna tweemaal hun leven verloren terwijl ze probeerden het verslag te verkrijgen en daardoor waren ze niet erg met hem ingenomen. Nephi wilde niet opgeven; hij redeneerde met hen op de volgende wijze: „Laat ons nogmaals naar Jeruzalem gaan en getrouwd zijn in het onderhouden van de geboden des Heren, want ziet, Hij

is machtiger dan de gehele aarde, waarom dus niet machtiger dan Laban met zijn vijftig of zelfs met zijn tienduizenden?” (1 Nephi 4:1.) Wie kon er zo'n logische beredenering tegenspreken? Natuurlijk was de Heer machtiger dan Laban en al zijn dienstknechten. Dus leidde Nephi zijn broers 's nachts buiten de muur van Jeruzalem. Hij kroop naar binnen in de richting van het huis van Laban en deze keer liet hij het niet aan het toeval over of aan wereldse dingen, maar hij ging erheen vol geloof. Hij zei: „Ik werd door de Geest geleid, van tevoren niet wetende, wat ik moest doen.” (1 Nephi 4:6.)

Toen hij bij het huis van Laban kwam, vond hij een man, die op de grond gevallen was, dronken van wijn. Toen hij naderbij kwam, ontdekte hij, dat het Laban was. Laban was hem in zijn handen gegeven. De Heer had de weg vrijgemaakt om het verslag te verkrijgen. Door het besluit te nemen op de Heer te vertrouwen, had hij resultaat gehad. Wij kunnen een belangrijke les leren uit de wijze van beslissingen nemen van de zoons van Lehi. Natuurlijk was de methode om het besluit aan het toeval over te laten niet erg aanvaardbaar.

Ik herinner me dat ik op een keer, toen ik bij de mariniers was en gestationeerd was in Pendleton in Californië, een beslissing aan het toeval overliet en mijzelf bijna in een hoogst onplezierige situatie bevond.

Mijn kameraden hadden er ieder week-end bij mij op aangedrongen om met hen naar een dancing in Los Angeles te gaan om plezier te hebben. Elk week-end werd ik aangemoedigd om mee te gaan. Na een paar weken lang weerstaan te hebben, omdat ik dacht dat dat niet de juiste plaats voor mij was, besloot ik het eenmaal aan het toeval over te laten om te zien hoe het af zou lopen.

Ik vertrok met hen in de richting van

deze grote dancing in Los Angeles. Wij gingen met de tram en terwijl deze verderreed van halte tot halte, liep deze vol met vele jonge dames. Zij waren niet het type in wier gezelschap ik ooit tevoren geweest was. Zij waren erg vrijpostig. Ik voelde mij niet op mijn gemak in hun gezelschap. Toen ze mij benaderden paste ik een taktiek toe die een marinier volkomen onbekend is. Ik trok mij terug.

Op de achterste bank van de tram ontdekte ik vier jonge dames, die zich volkomen anders gedroegen. Ik vroeg hen of ze naar het dansen gingen en hun antwoord was: „Ja, maar niet naar dezelfde waar u heengaat.” Toen zeiden ze: „Wij gaan naar de Adams-wijk naar een mormoonse dansavond. Weet u iets over de mormoonse kerk?” Ik was verbaasd, en opgelucht en gewillig ging ik met hen de tram uit en ik had een heerlijke avond in de Adams-wijk. Heb meer zelfvertrouwen in plaats van je beslissingen aan het toeval over te laten.

De beslissing door Nephi en zijn broers genomen om hun vertrouwen te stellen op de dingen van de wereld bleek niet meer succes te hebben dan deze aan het toeval over te laten. Tijdens het bijwonen van een ringconferentie sprak ik met een vader. Hij vertelde mij over de druk waaronder zijn tienerdochter stond om de gewoonten van de wereld te volgen en hoe ze de beslissing gemaakt had haar leven niet te laten beïnvloeden door die druk.

In haar klas op school was zij het enige lid van de kerk. Ze was een populaire jonge dame bij de jongens en ze had veel gelegenheden om gevraagd te worden voor afspraakjes. De jongens in haar klas leefden niet volgens de standaarden die haar geleerd waren in onze kerk. Zij nam het besluit om elke jongen die haar voor een afspraakje vroeg te vertellen volgens welke standaarden zij leefde. Als zij met hun uit zou gaan, zou er van hen verwacht worden dat zij zich zouden gedragen in overeenstemming met haar

maatstaven. Ze wilde zo'n toezegging van hen hebben voordat zij een afspraakje zou aannemen.

Op zekere dag kwam de grote voetbalheld van de school, vóór de belangrijkste dans van het hele jaar, naar haar toe en zei: „Je weet dat ik je zou willen vragen met mij naar het bal te gaan als je je maatstaven alleen maar een beetje zou willen verlagen.”

Er klonk geen aarzeling in haar stem toen ze antwoordde: „Als ik met jou uit zou gaan, zou ik mijn standaarden verlagen.” Wees sterk genoeg in je besluit om de gewoonten van de wereld niet na te volgen. Nephi had succes toen hij zijn besluit nam om geloof te hebben in de Heer en zijn wegen te bewandelen.

Een paar jaar geleden verscheen er in de *Church News* een heel interessant artikel over een jongeman die zijn besluit nam om op de wegen van de Heer te vertrouwen. In het artikel staat:

President Spencer W. Kimball is een voortdurende inspiratie voor de kerk. Dit is niet alleen zo door wat hij zegt, maar ook door wat hij doet. Toen hij de gebiedsconferentie in Stockholm toesprak, openbaarde hij het geheim van dit succes. Hij zei:

„Als ik de koeien aan het melken was of aan het hooien was, had ik tijd om na te denken. Ik peinsde erover en nam dit besluit: Ik, Spencer Kimball, zal nooit enige vorm van sterke drank aanraken. Ik, Spencer Kimball, zal nooit tabak aanraken. Ik zal nooit koffie drinken, noch zal ik ooit thee proeven — niet omdat ik uit kan leggen waarom ik dit niet zou doen, behalve dat de Heer gezegd heeft het niet te doen. Hij zei dat deze dingen een gruwel waren. Vele andere dingen zijn dit ook en staan niet in het Woord van Wijsheid. Maar ik nam die beslissing.

Dat is wat ik probeer te bewijzen. Als kleine jongen besloot ik toen: Ik zal die

dingen nooit aanraken. En dus, omdat ik dit besloten had, was het makkelijk ze te volgen, en ik bezweek niet. Er kwamen vele verzoeken, maar ik analyseerde ze niet eens; ik stond er niet bij stil ze te overwegen en te zeggen: Zal ik of zal ik niet? Ik zei altijd tegen mezelf: Ik heb toch besloten om het niet te doen. Daarom doe ik het ook niet.”

President Kimball vervolgt: „Ik zou alleen maar willen zeggen dat ik spoedig een nieuw leven ga beginnen en dat ik nog nooit thee, noch koffie, noch tabak, noch welke soort sterke drank dan ook, noch drugs geproefd heb. Dat mag u erg aanmatigend klinken, maar ik probeer alleen deze aanwijzing te geven: dat als elke jongen en elk meisje — als hij of zij wat volwassener begint te worden en wat onafhankelijker van zijn vrienden en zijn familie en van iedereen — als elke jongen en elk meisje het besluit zou nemen: „Ik wil niet toegeven,” dan hindert het niet wat voor verzoeking het is: Ik heb mijn besluit genomen. Dat staat vast.” (*Church News* van 4 oktober 1975; lees ook het *Conferentierapport* van de gebiedsconferentie voor Denemarken, Finland, Noorwegen en Zweden van augustus 1974, blz. 86, 87.)

Als wij allemaal zijn voorbeeld zouden volgen bij het nemen van onze beslissingen, gebaseerd op ons geloof in de Heer Jezus Christus, wat zou dit dan een verandering in ons leven teweegbrengen. Jullie, jeugd van het edele geslacht, neem hier vanavond je beslissing: „Ik zal heengaan en doen, wat de Here heeft bevolen.” (1 Nephi 3:7.)

Er ligt kracht in zijn wegen. Er is geen grotere vreugde in dit leven dan om in zijn dienst te staan. Ik geef jullie mijn plechtige getuigenis dat een besluit om te leven overeenkomstig zijn wet jullie eeuwig leven zal brengen. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

De regeerders

Ouderling William R. Bradford
van het Eerste Quorum der Zeventig

Mijn geliefde broeders, dit is een ontroerend ogenblik. In geen andere tijd is er een dergelijke verzameling geweest van de uitverkoren zonen van God. Als het niet door de macht van de Geest was, kon ik het gewicht van dit ogenblik niet verdragen.

Ik heb het sterke gevoel om u, mijn broeders, mijn innige liefde te betuigen. Mijn vertrouwen in u kan alleen maar vergeleken worden met mijn vertrouwen in de Meester, die wij volgen. Te weten dat wij broeders zijn, schenkt mij grote vreugde. Ik zou u nooit bekritisieren, maar omdat ik van u houd en omdat we *inderdaad* broeders *zijn*, heb ik het gevoel dat ik open en rechtstreeks tot u kan spreken. Het feit dat u het priesterschap draagt, is geen toeval. Het bewijst dat u door de wateren van de doop bent gegaan. U bent geïnterviewd door de rechters van Israël en waardig bevonden om Gods regeerders te zijn. Uw status als regeerders is en blijft afhankelijk van het in overeenstemming zijn met de voorwaarden die de Vader en zijn zoon, Jezus Christus, in ons voorsterfelijk bestaan hebben gesteld. U hebt die voorwaarden toen aangenomen en door uw ordening en tegenwoordige waardigheid hebt u deze hier aangenomen. Hierbij is niets toevallig. Het is een ernstige zaak. Het is zo belangrijk dat Gods aangelegenheden

op aarde en de zaligheid van het hele mensdom ervan afhangen.

Laat mij, opdat u beter kunt begrijpen wat het betekent de regeerders te zijn, verklaren hoe u betrokken bent bij het regeren van de kerk en wel op drie gebieden; het *individuele*, het *gezins-* en de officieel *ingestelde kerk*.

U, als enkeling vormt de kerk. De Heer sloot een verbond met zijn getrouwe zonen, dat zij „*de kerk* en het koninkrijk, en de uitverkorenen Gods” (LV 84 : 34; cursivering toegevoegd) zouden worden. U dan, door uw getrouwheid als priesterschapsdrager wordt de kerk. De kerk zal bestuurd worden alleen als u uzelf bestuurt.

Het meest fundamentele grondbeginsel van waarheid waarop het hele plan van God gebaseerd is, is de vrije wil. Als enkeling hebt u het recht uzelf te besturen. Het is een goddelijke gave aan u, te denken en te handelen volgens uw eigen wens. Het is uw beslissing.

Er moet echter verklaard worden dat hoewel u de vrije wil hebt om voor uzelf te kiezen, u niet het recht hebt te kiezen wat het resultaat zal zijn van uw beslissing. De resultaten van wat u denkt of doet worden door wetten bestuurd. Uit het goede komt het goede voort; uit het kwade het kwade. U bestuurt uzelf door u te onderwerpen aan de orde van de

wet. Als u gehoorzaam bent aan Gods wet blijft u vrij. U gaat vooruit en wordt volmaakt. Als u ongehoorzaam bent aan Gods wet bindt u zichzelf aan datgene, wat uw vooruitgang tegenhoudt. U wordt verontreinigd en onwaardig om deelgenoot te zijn met degenen die reiner en kuiser zijn.

Laat mij u tonen hoe dit beginsel van zichzelf besturen uw leven beïnvloedt. Ik geloof niet dat het u zou verbazen te horen dat een heel groot aantal, zowel Aäronische als Melchizedekse priesterschapsdragers, evenals onze zusters hun vrije wil op zo'n wijze uitoefenen dat zij de gewoonte ontwikkeld hebben urenlang televisie te kijken. Velen hebben twintig uur of meer per week bereikt. Gods plan schrijft voor dat we onze tijd op deze aarde besteden met werken. Werk betekent zelf geestelijk en lichamelijk bezig zijn. Vele uren per week geïndoctrineerd te worden door de televisie, die veel duivelse dingen vertoont, schijnt niet aan deze vereiste te voldoen. Zelfs als de televisie niet vol dwaasheid, geweld, onzedelijkheid en vuile taal stak, zou de amusementswaarde nog steeds de verspilling van tijd niet rechtvaardigen. U bent hier om te werken, om de zaken van de Heer te besturen maar niet om geamuseerd te worden. De apostel Paulus sprak recht op de man af toen hij aan Titus schreef:

„Alles is rein voor de reinen, maar voor hen, die besmet en onbetrouwbaar zijn, is niets rein. Maar bij hen zijn zowel het denken als het geweten besmet. Zij belijden wel, dat zij God kennen, maar met hun werken verloochenen zij Hem, daar zij verfoeilijk en ongehoorzaam zijn en niet deugen voor enig goed werk.” (Titus 1:15, 16.)

Het priesterschap dragen betekent de opdracht gekregen te hebben van de Heer om te handelen zoals Hij zou handelen als Hij hier persoonlijk was. Is uw

gewoonte om televisie te kijken verenigbaar met die heilige opdracht? Als u de gewoonte hebt om twintig uur per week televisie te kijken en u zich zou bekeren en deze veranderen in een gewoonte om het evangelie te bestuderen, dan kon u in één jaar het Boek van Mormon, de Leer en Verbonden, de Parel van Grote

„Broeders, in enkele dingen blijft er een vrij groot verschil bestaan tussen wat we zijn en wat we moeten worden.”

Waarde en de hele Bijbel lezen. Bovendien kon u *Jezus de Christus, De Artikelen des Geloofs, Evangeliebeginselen*, basislessen voor priesterschapsdragers, basislessen voor zusters, basislessen voor kinderen, alle drie delen van *De leer tot zaligmaking, Het wonder der vergeving, Evangelieleer* en *Zijn kerk hersteld* lezen en kon dan de Bijbel, het Boek van Mormon, Leer en Verbonden en de Parel van Grote Waarde herlezen. Dan heeft u ook nog tijd over om *De Ster* te lezen. Dit is gebaseerd op uw vermogen om slechts tien bladzijden per uur te lezen. De doorsnee mens kan twintig bladzijden of meer per uur lezen. Als u tot de gemiddelden behoort, hebt u nog tien uur per week over om uzelf te brengen tot andere activiteiten, die tot opbouw van het koninkrijk zijn, zoals een persoonlijk dagboek bijhouden, genealogie en tempelwerk, meer huisonderwijs, welzijnszorgdiensten en het betrokken zijn bij dingen die het burgerlijk leven en het vaderland betreffen om onze vrijheid te beschermen en nog veel meer. Ik herhaal: „Alles is rein voor de reinen, maar voor hen, die besmet en onbetrouwbaar

zijn, is niets rein. Maar bij hen zijn zowel het denken als het geweten besmet.

Zij belijden wel, dat zij God kennen, maar met hun werk verloochenen zij Hem, daar zij verfoeilijk en ongehoorzaam zijn en niet deugen voor enig goed werk.” (Titus 1 : 15, 16.)

U allen bent lid van de meest fundamentele eenheid van de kerk, het gezin. Enkelen van u zijn nog geen vader, maar bereiden zich voor om dit te worden. Als vader hebt u het goddelijke recht en de plicht uw gezin te besturen volgens een voorbeeld dat de Heer gesteld heeft. Omdat het gezin de fundamentele eenheid van de kerk is, daarom is het zo dat, *zoals het gezin bestuurd wordt, zo wordt de kerk bestuurd.*

De Heer verwacht van u dat u een systeem invoert om het evangelie na te leven dat op het gezinsleven gericht is. De oproep om het gezin te besturen betekent om de leden ervan lief te hebben, te onderwijzen en te motiveren zodat het hun persoonlijke besluit zal, zijn zich te verenigen met het gezamenlijke doel voor ogen om Gods plan na te volgen. Het is belangrijk hierbij om geloof in de Heer Jezus Christus te ontwikkelen. Zonder geloof kan niemand op positieve wijze het levenspatroon volgen dat Christus ons heeft bijgebracht.

Geloof in Christus wordt ontwikkeld door vasten en bidden, waardoor een geestelijke band ontstaat en door het bestuderen van de leringen van Christus zoals deze vervat zijn in de heilige Schriften. Als geloof zich begint te ontwikkelen en iemand Christus' levenspatroon begint te begrijpen, dan zal de noodzaak om bekering te begrijpen en stappen in die richting te doen, ook duidelijk worden.

Omdat sommige beslissingen van de gezinsleden verkeerd zullen zijn en hun vooruitgang zullen tegenhouden en hun zullen bezoedelen, moet er voor hun een

manier zijn om gereinigd te worden en in de juiste koers teruggebracht te worden. Zij zullen moeten weten hoe zij zonden, zowel door deze te begaan als door te verzuimen bepaalde dingen te doen, kunnen *herkennen*, en geestelijk zo zuiver te zijn door hun geloof en vertrouwen in Christus, zodat zij *berouw* hebben over die zonde. Zij moeten het proces van *belijden* kennen en aangespoord worden om de schade *te vergoeden* en te *besluiten* de zonde *na te laten*.

Natuurlijk wil een persoon, die geloof in Christus ontwikkelt en stappen doet in de richting van bekering, ernaar streven de geboden te onderhouden. De handelingen in zijn leven zullen christelijker worden. Een christelijk persoon zal zich verenigen met de andere gezinsleden en zal hen dienen. Hoe kunt u dan het gezin besturen? Door de kracht van het priesterschap. „Door overreding, lankmoedigheid, zachtmoedigheid, ootmoed, en door ongeveinsde liefde; Door vriendelijkheid en zuivere kennis, die de ziel zonder huichelarij en zonder bedrog grotelijks zal ontwikkelen — Intijds met scherpe woorden bestraffen-de, wanneer door de Heilige Geest daartoe gedreven.” (LV 121 : 41-43.)

U onderwijst vasten en gebed. U onderwijst de leer die vervat is in de heilige Schriften en moedigt hen aan persoonlijk en regelmatig te studeren. U bent zelf ermee bezig en onderwijst tevens de stappen tot bekering. U bent gehoorzaam aan de geboden en onderwijst deze. U dient elkaar. Dan is het voorbeeld gevestigd van een systeem om het evangelie thuis in het gezin na te leven door: geloof in Christus, bekering, het onderhouden van de geboden en elkaar te dienen. Dit systeem voldoet aan alle wereldlijke en geestelijke noden van de gezinsleden van welke leeftijd dan ook. De oorspronkelijke organisatie van de kerk bestaat uit een goddelijk, ordelijk

systeem waardoor wij persoonlijk en als gezin op een georganiseerde wijze samen kunnen komen om onderwezen te worden in Gods plan voor onze zaligheid, om verbonden te sluiten en de zaligmakende verordeningen aan elkaar te bedienen, gebruikmakende van de macht en het gezag van het priesterschap.

Dit is de gevestigde kerk. Zij organiseert de vrijwillige diensten van de leden van de kerk door programma's en hulporganisaties die bestemd zijn als hulpmiddel voor enkelingen en gezinnen. Deze programma's en hulporganisaties moeten geleid worden door — en een hulp zijn voor het priesterschap. Leden die geroepen zijn hierin te dienen, moeten zich onderwerpen aan deze leiding. In deze programma's moet nooit eigenmachtig gehandeld worden. Als dit gebeurt, scheppen wij een systeem om het evangelie na te leven dat op de kerk gericht is, in plaats van een systeem om het evangelie na te leven dat op het gezin thuis is gericht. Dit is niet de wijze van de Heer. Hij heeft ons het proces geleerd.

Zijn opdracht is te onderwijzen, te vermanen, te dopen en over de kerk te waken.

Bezoek het huis van ieder lid en spoor hen aan hardop en in stilte te bidden en alle huiselijke plichten na te komen. Wees met hen en versterk hen en zie erop toe dat er geen ongerechtigheid in de kerk is, noch ongenoegen met elkaar, noch leugen, noch lasteren, noch kwaadspreken. En toe te zien dat alle leden hun plicht doen. (Zie LV 20:50, 51, 53-55.) Deze plicht om te besturen, vergist u zich niet, werd opgedragen aan het Priesterschap. Wij houden van de hulporganisaties en hebben deze nodig. Zij worden geleid door grote en gelovige leiders. Maar de eigenlijke naam die zij dragen is *hulporganisatie*, hetgeen betekent dat zij „een hulp” zijn en dit zou ons duidelijk moeten maken dat het volle gewicht van het kerkbestuur direct op het priesterschap rust.

Als een persoon of een gezin hulp nodig heeft bij het tot stand brengen van hun wereldlijke en geestelijke zaligheid, is het de verantwoording van het priesterschap. Als het priesterschap hulp nodig heeft bij dit werk, en dat zal zeker, dan zal deze zich wenden tot de hulporganisaties.

De tijd moet spoedig komen, dat wij als bestuurders volledig onze verantwoording dragen als de herders van Israël. Ons werk moet niet gedaan worden volgens de klok of wanneer het in ons schema past, maar wanneer het noodzakelijk is.

Broeders, in enkele dingen blijft er een vrij groot verschil bestaan tussen wat we zijn en wat we moeten worden.

Dat wij onze rol als de bestuurders mogen begrijpen en vervullen door onze levende profeet, die de woordvoerder van God is, op de voet te volgen. Dit smeed ik in de naam van Jezus Christus, onze Meester. Amen. □

Geloof in de Here Jezus Christus

President Marion G. Romney
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Broeders, ik heb besloten vanavond tot u te spreken over „geloof in de Here Jezus Christus,” de profeet Joseph Smith noemt dat „het fundamentele beginsel . . . van het evangelie.” (Vierde Artikel des Geloofs.)

De Schriften laten geen twijfel bestaan over de betekenis van een dergelijk geloof. In het prille begin leerde een engel die door de Here was gezonden Adam al dat het offer „een gelijkenis” was „van de offerande van de Eniggeborene des Vaders, . . .”

„Daarom,” voegde gij (de engel) eraan toe, „zult gij alles, wat gij doet, in den naam des Zoons doen, en gij moet u bekeren en God voor altoos in den Naam des Zoons aanroepen.” (Mozes 5:7, 8.)

Nephi leerde zijn volk aldus:

„Voorwaar, zeg ik u, zo zeker als . . . de Here God leeft, . . . er (is) geen andere naam onder de hemel gegeven, waardoor een mens zalig kan worden, dan deze Jezus Christus. . .”(2 Nephi 25:20.) Ongeveer vierhonderd jaar later verklaarde koning Benjamin:

„En verder zeg ik u: Er zal geen andere naam worden gegeven, noch enige andere wijze, noch enig ander middel, waardoor de zaligheid tot de mensenkinderen kan komen, dan alleen in en door de naam van Christus, de Almachtige Here.” (Mosiah 3:17.)

Toen de Sadduceeën Petrus en Johannes vroegen: „Door welke kracht of door welke naam” zij de lamme man hadden genezen, „zeide Petrus, vervuld met de heilige Geest, tot hen: Oversten van het volk en oudsten, indien wij thans in gehoor genomen worden ter zake van een weldaad aan een ziekte, waardoor hij gezond geworden is, dan moet aan u allen en het ganse volk van Israël bekend zijn, dat door de naam van Jezus Christus, de Nazareeër, die gij gekruisigd hebt, maar die God heeft opgewekt uit de doden, dat door die naam deze hier gezond voor u staat . . . En de behoudenis is in niemand anders, want er is ook onder de hemel geen andere naam aan de mensen gegeven, waardoor wij moeten behouden worden.” (Handelingen 4:7-10, 12.)

Jezus verklaarde zelf aan de Farizeeën: „Indien gij niet gelooft, dat Ik het ben, zult gij in uw zonden sterven.” (Johannes 8:24.)

En in deze laatste dagen verklaarde de Heer tegenover de profeet Joseph Smith, Oliver Cowdery en David Whitmer:

„Neemt de naam van Christus op u, en spreekt de waarheid met ernst. En allen, die zich bekeren en in Mijn naam die Jezus Christus is, worden gedoopt, en tot het einde toe volharden, zullen zalig worden.

Ziet, Jezus Christus is de naam, die door

de Vader is gegeven, en er is geen andere naam gegeven, waardoor de mens kan zalig worden;

Daarom moeten alle mensen de naam op zich nemen, die door de Vader is gegeven, want met die naam zullen zij ten laatsten dage worden geroepen;

Indien zij daarom de naam niet weten, waarmede zij worden geroepen, kunnen zij geen plaats hebben in het koninkrijk Mijns Vaders.” (LV 18:21-25.)

Ik veronderstel dat de voorgaande verklaringen voldoende zijn om vast te stellen dat de Schriften leren dat geloof in de Here Jezus Christus onmisbaar is voor het verkrijgen van zaligheid.

Dit is het geval, omdat Jezus door zijn verzoening en door zijn overwinning over het graf de mogelijkheid voor de mens schiep om zijn zonden vergeven te krijgen en uit het graf opgewekt te worden.

Met betrekking tot dit punt zegt de opgestane Jezus tegen de Nephieten: „Ziet, Ik heb u Mijn evangelie gegeven, en dit is het evangelie, dat Ik u heb gegeven, dat Ik in de wereld ben gekomen om de wil van Mijn Vader te doen, omdat Mijn Vader Mij heeft gezonden.

En Mijn Vader heeft Mij gezonden opdat Ik aan het kruis zou worden verheven, en opdat Ik, nadat Ik aan het kruis was verheven, alle mensen tot Mij mocht trekken, en zoals Ik voor de mensen was verheven, de mensen door de Vader zouden worden verheven om voor Mij te staan en volgens hun werken te worden geoordeeld, hetzij die goed of kwaad zijn —

En hiertoe werd Ik verheven; daarom zal Ik volgens de macht van de Vader, alle mensen tot Mij trekken, opdat zij volgens hun werken mogen worden geoordeeld.

En het zal geschieden, dat een ieder, die zich bekeert en in Mijn naam wordt gedoopt, (met de Heilige Geest) zal wor-

den vervuld; en indien hij tot het einde toe volhardt, ziet, dan zal Ik hem schuldeloos houden voor Mijn Vader ten dage, dat Ik zal staan om de wereld te oordelen.

En ook hij, die niet tot het einde toe volhardt, wordt neergehouwen en in het vuur geworpen, waaruit men wegens de rechtvaardigheid van de Vader niet kan terugkeren.

En niets onreins kan Zijn koninkrijk ingaan; daarom gaat niemand in Zijn rust in, dan zij, die hun klederen in Mijn bloed hebben gewassen, wegens hun geloof, en de bekering van al hun zonden, en hun getrouwheid tot aan het einde.

Welnu, dit is het gebod (de opgestane Jezus spreekt hier): Bekeert u, al gij eindigen der aarde, en komt tot Mij en wordt in Mijn naam gedoopt, zodat gij door het ontvangen van de Heilige Geest moogt worden geheiligd, opdat gij ten laatsten dagen vlekkeloos voor Mij moogt staan.

Voorwaar, voorwaar, zeg Ik u, dit is Mijn evangelie.” (3 Nephi 27:13-17, 19-21.)

Dit is, natuurlijk, de volmaakte definitie van het evangelie. Deze werd echter als een soort samenvatting gegeven nadat de opgestane Jezus dagen — misschien zelfs weken — had besteed om de Nephieten de beginselen en verordeningen van het evangelie uit te leggen. Daarom konden zij zijn samenvatting begrijpen. Het evangelie is het plan en het programma dat God, onze eeuwige Vader, heeft aangenomen om zijn „werk en heerlijkheid — de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen” te bereiken. (Mozes 1:39.)

De Here legde dit programma in de grote raadsvergadering aan zijn geestelijke kinderen voor; Abraham geeft ons hiervan het volgende korte verslag:

„De Here nu had aan mij, Abraham, de intelligenties getoond die waren georga-

niseerd, eer de wereld was; en onder al deze waren er velen der edelen en groten; En God zag deze zielen, dat zij goed waren en Hij stond te midden van hen en zeide: Dezen zal Ik tot Mijn regeerders maken, want Hij stond te midden van hen die geesten waren, en Hij zag dat zij goed waren. En Hij zeide tot mij: Abraham, gij zijt een hunner; gij waart gekozen, voordat gij werdt geboren.

En er stond Een in hun midden, die gelijk God was, en Hij zeide tot hen die bij Hem waren: Wij zullen nederdalen, want er is ruimte daar, en wij zullen van deze stoffen nemen, en wij zullen een aarde maken waarop dezen kunnen wonen;

En wij zullen hen hiermee beproeven om te zien of zij alles zullen doen wat de Here, hun God, hun ook zal gebiedend. En aan die hun eerste staat behouden, zal meer worden gegeven; en zij die hun eerste staat niet behouden, zullen geen heerlijkheid ontvangen in hetzelfde koninkrijk met hen die wel hun eerste staat behouden; en op het hoofd van die hun tweede staat behouden, zal voor eeuwig heerlijkheid vermeerderd worden.

En de Here zeide: Wie zal Ik zenden: En Een, de Zoon des Mensen gelijk, antwoordde: Hier ben Ik, zend Mij. En een ander antwoordde en zeide: Hier ben ik, zend mij. En de Here zeide: Ik zal de eerste zenden.

En de tweede was vertoornd en behield zijn eerste staat niet; en te dien dage volgden velen hem na.” (Abraham 3:22-28.)

Het evangelieplan dat werd voorgelegd en door een meerderheid van tweederde van de geestelijke kinderen van God, die daar vergaderd waren, werd aanvaard, voorzag in alles dat in de hemel of op aarde met betrekking tot die geesten is voorgevallen of nog zal voorvallen.

Het bepaalde dat zij stoffelijke lichamen zouden ontvangen en daarmee ervaring

zouden opdoen in de sterfelijkheid waarbij zij een vrije wil zouden ontvangen, beïnvloed konden worden door goed en kwaad, zij zouden zichzelf dar waardig onwaardig tonen om in de tegenwoordigheid van God terug te kerer en voort te gaan in een eeuwige vooruitgang tot volmaaktheid.

Het evangelieplan voorzag in het verbannen, uit de hemel van de Satan er zijn volgelingen, het scheppen van deze

Zonder geloof in de Here is er „voor ons geen hoop om de zegeningen die het evangelie te bieden heeft te ontvangen.”

aarde, het plaatsnemen van Adam en Eva op de aarde, het feit dat zij van de vrucht van de boom der kennis van goed en kwaad zouden nemen, het verbannen van Adam en Eva uit de hof en het bevolken van de aarde met hun nageslacht. Het voorzag het duivelse werk dat de Satan onder de mensen zou verrichten, de verdorvenheid van de mens en zijn dood, zowel stoffelijk als geestelijk. Het voorzag de behoefte aan een Heiland om de dood te overwinnen, de verzoening voor de zonde van Adam die de dood in de wereld bracht en het zorgde voor een middel waardoor de mens door bekering vergeving voor zijn zonden mocht ontvangen en weer in de tegenwoordigheid van God worden toegelaten.

In dit alles en in nog veel meer werd door het evangelieplan voorzien. Wij kennen dit plan als het evangelie van Jezus Christus, omdat Hij er in die hemelse raadsvergadering borg voor stond en het in werking stelde door de verzoening,

Een blik in de Tabernakel

waartoe Hij zich in de grote raadsvergadering vrijwillig verplichtte en waartoe Hij werkelijk naar de aarde kwam om haar tot stand te brengen.

Het plan van de Vader was op het beginsel van de vrije wil gebaseerd. Lucifer kwam met een tegenvoorstel waarin hij dwang in de plaats van de vrije wil wilde stellen en eer voor zichzelf zocht.

Jezus werd, natuurlijk, gekozen om de Verlosser te zijn. Hij leidde tijdens de oorlog in de hemel de strijd voor het plan van de Vader. Hij schiep deze aarde. Hij heeft sindsdien over de aarde gewaakt. Zijn aandeel in het programma van God- „de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens” tot stand te brengen (zie Mozes 1:39) is in alle bedelingen aan de mens geopenbaard. Het is in het begin aan Adam geopenbaard. Het is geopenbaard aan Henoch, aan Noach, aan Abraham, aan Isaak en aan Jakob On-

geveer 2200 jaar voor zijn geboorte verscheen Jezus aan de broeder van Jared en zei:

„Zie, Ik ben het, Die sedert de grondlegging der wereld was bereid om Mijn volk te verlossen. Zie, Ik ben Jezus Christus . . . In Mij zal het ganse mensdom, namelijk zij, die in Mijn naam zullen geloven, licht hebben, en wel voor eeuwig; en zij zullen Mijn zonen en Mijn dochteren worden.” (Ether 3:14.)

In het midden des tijds kwam Jezus, door God, onze Eeuwige Vader, verwekt, naar de aarde als het kindje uit Betlehem, de zoon van Maria.

Door zijn geboorte uit een vrouw was Hij onderworpen aan verleiding en de zwakheden van het vlees. Als Eniggeborene van de Vader erfde Hij de macht om oneindig te blijven leven.

Daar Hij verleid werd, maar nooit aan de zonde toegaf, was Hij in staat om zijn

leven te geven en voor de overtreding van Adam te boeten, want door deze overtreding werd de dood in de wereld gebracht. Hij volbracht dit en daardoor overwon Hij het graf en bracht Hij de opstanding voor zichzelf en voor alle mensen tot stand.

Hij overwon niet alleen het graf, maar doordat Hijzelf zonder zonden was, en de Zoon van God naar het vlees was en van tevoren in de hemelen geordend was om de Verlosser te zijn, nam Hij op een of andere manier die wij niet volledig begrijpen „de zware last van de zonden der mensheid op zich.” Al is het voor ons beperkt verstand ook verborgen hoe dit verzoeningswerk tot stand kon komen, toch heeft het voor ons de zaligheid bewerkstelligd.

Van de folterende zielesmart die de Heiland doorstond toen Hij kreunde onder het gewicht van deze schuldenlast . . . heeft Hij (aldus aan ons geopenbaard) in deze bedeling:

„Want zie, Ik, God,” sprak Hij, „heb deze dingen voor allen geleden, opdat zij niet zouden lijden, indien zij zich wilden bekeren;

Doch indien zij zich niet wilden bekeren, moeten zij lijden zoals Ik;

Welk lijden Mij, God, de Grootste van allen, van pijn deed sidderen en uit iedere porie bloeden, en zowel lichamelijk als geestelijk deed lijden, en Ik wenste, dat Ik de bittere drinkbeker niet behoefde te drinken, en kon terugdeinzen —

Niettemin, ere zij de Vader, en Ik dronk de beker en voleindigde Mijn voorbereidingen voor de kinderen der mensen” (LV 19:16-19). (James E. Talmage, *De Artikelen des Geloofs*, derde Nederlandse uitgave, blz. 87, 88.)

Jakob, de broer van Nephi, beschrijft de hachelijke situatie waarin wij ons zouden bevinden indien de verlossing van Christus niet zou plaatsvinden. Hij zei: „O, de wijsheid Gods, Zijn barmhartig-

heid en genade! Want ziet, indien het vlees niet weer zou opstaan, zouden onze geesten aan die engel moeten worden onderworpen, die uit de tegenwoordigheid van de Eeuwige God is gevallen en de duivel werd; en zij zouden nimmer herrijzen.

O, hoe groot is de goedheid van onze God, die voor ons een weg tot ontcoming aan de greep van dit vreselijk monster bereidt, . . .

En op grond van het verlossingsplan van onze God, de Heilige Israëls, zal deze dood, waarvan ik heb gesproken en die tijdelijk is, zijn doden opgeven; en deze dood is het graf.

En deze dood, waarvan ik heb gesproken, die de geestelijke dood is, zal zijn doden opgeven; deze geestelijke dood is de hel; daarom moeten dood en hel hun

President Benson en ouderling Petersen van de Raad der Twaalf

doden opgeven, en de hel moet haar gevangen geesten opgeven en het graf zijn gevangen lichamen en de lichamen en de geesten der mensen zullen weder met elkander worden verenigd; en het geschiedt door de kracht der opstanding van de Heilige Israëls.” (2 Nephi 9:8, 10-12.)

Zonder het dienstbetoon van Jezus Christus, het dienstbetoon dat Hij in de grote raadsvergadering in de hemel heeft aangeboden en dat Hij inmiddels heeft volbracht, zou er voor ons geen hoop zijn om de zegeningen die het evangelie te bieden heeft te ontvangen. En nu zijn wij nog geen kandidaat voor het ontvangen van deze zegeningen, tenzij wij geloof hebben in de Here Jezus Christus, want zoals Hij tegen de Farizeeën zei: „Indien gij niet gelooft, dat Ik het ben,

zult gij in uw zonden sterven.” (Johannes 8:24.) Dit is, zoals Paulus het noemde, volgens het evangelie „een kracht Gods tot behoud.” (Romeinen 1:16.)

Hier volgen enkele redenen om aan te tonen waarom „geloof in de Here Jezus Christus” het fundamentele beginsel van het evangelie is. Ik getuig plechtig tot u dat deze leerstellingen waar zijn en aan de woorden van koning Benjamin wil ik mijn eigen getuigenis toevoegen dat ik weet dat er „geen andere naam (zal) worden gegeven (dan Jezus Christus), nog enig ander middel, waardoor de zaligheid tot de mensenkinderen kan komen, dan alleen in en door de naam van Christus, de Almachtige Here.” (Mosiah 3:17.) Dit getuig ik tot u, mijn broeders, en ik getuig het in de naam van Jezus Christus, onze Verlosser. Amen □

Het bestuur van de kerk

President N. Eldon Tanner

Broeders, ik voel me altijd heel nederig als ik voor een grote groep mannen sta die het priesterschap, de macht die God aan de mens heeft gedelegeerd om in zijn naam te handelen overeenkomstig het ambt dat hij bekleedt, dragen. Wanneer ik bedenken welke geweldige macht kan worden uitgeoefend als elke man, die dat priesterschap draagt, leeft overeenkomstig de leringen van het evangelie en het verbond dat de Heer met de priesterschapsdragers heeft gesloten, word ik er bang van.

Het Aäronische priesterschap is in deze laatste dagen hersteld door Johannes de Doper, die zijn handen op het „hoofd van Joseph Smith legde en het op hem bevestigde. Zoals u weet is het Melchizedekse priesterschap bevestigd door het opleggen van de handen van Petrus, Jakobus en Johannes, die aan Joseph Smith en Oliver Cowdery verschenen zijn. Welnu, u draagt allen het Melchizedekse priesterschap of u bereidt zich erop voor. Laat mij de eed en het verbond van het priesterschap eens voor u herhalen:

„Want allen, die getrouw zijn, tot het verkrijgen van deze twee priesterschappen, waarvan Ik heb gesproken en in het verheerlijken hunner roeping, worden door de Geest geheiligd ter vernieuwing hunner lichamen. Zij worden de zonen van Mozes en van Aäron, en het nage-

slacht van Abraham, en de kerk en het koninkrijk, en de uitverkorenen Gods. En verder, allen, die deze priesterschap ontvangen, ontvangen Mij, zegt de Here;

Want Hij, die Mijn dienstknechten ontvangt ontvangt Mij;

En hij, die Mij ontvangt, ontvangt Mijn Vader;

En hij, die Mijn Vader ontvangt, ontvangt mijn Vaders koninkrijk; daarom zal alles, wat Mijn Vader heeft, aan hem worden gegeven.

En dit is overeenkomstig de eed en het verbond die tot het priesterschap behoren.

Daarom ontvangen allen, die het priesterschap ontvangen, van Mijn Vader deze eed en dit verbond, dat Hij niet kan verbreken, en dat evenmin kan worden weggenomen.” (LV 84:33-40.)

Het priesterschap is de grootste macht op aarde. De aarde en het heelal en alles wat daarbij hoort zijn immers door de macht van het priesterschap geschapen. Deze kerk is door de macht van het priesterschap georganiseerd, door iemand die door middel van openbaring door God is geroepen.

Wij weten dat God, de Vader, en zijn Zoon, Jezus Christus, aan een jongen, Joseph Smith, zijn verschenen en dat hij van die tijd af voortdurend door openbaring is geleid. Met betrekking tot het

organiseren van de kerk lezen we het volgende:

„Het ontstaan van de kerk van Christus in deze laatste dagen . . . door de wil en geboden van God . . .

Welke geboden aan Joseph Smith jr. werden gegeven, die van Godswege werd geroepen en tot apostel van Jezus Christus werd geordend om de eerste ouderling van deze kerk te zijn.” (LV 20:1, 2.) Wij lezen verder: „Zie, er zal onder u en kroniek worden bijgehouden, en hierin zult gij worden genoemd een ziener, vertaler, profeet, apostel van Jezus Christus, en ouderling der kerk door de wil van God, de Vader, en de genade van uw Here Jezus Christus.” (LV 21:1.)

Laat mij u verzekeren, broeders, dat u tot de kerk van Jezus Christus behoort en dat de kerk door Jezus Christus wordt geleid door middel van een profeet van God, onze geliefde president Spencer W. Kimball.

Ik zou u iets willen vertellen over de wijze waarop de kerk vanuit het hoofdkantoor wordt bestuurd. Wij horen dikwijls naar de kerk verwijzen als een democratie, terwijl de kerk in wezen — in plaats van een lichaam dat door ambtenaren wordt bestuurd die door de leden zijn gekozen — een theocratie is, waarin God zijn kerk leidt door vertegenwoordigers die Hij gekozen heeft. Ons vijfde Artikel des Geloofs luidt: „Wij geloven dat men om het Evangelie te prediken en de verordeningen ervan te bedienen, van Godswege moet worden geroepen, door profetie en door oplegging der handen van hen die daartoe het gezag bezitten.”

Welnu, op deze wijze is Joseph Smith door Heer tot president van zijn kerk gekozen en aangesteld door diegenen die van de Heer het gezag hadden ontvangen om dat te doen.

Mijn getuigenis wordt altijd versterkt als ik afdeling 109 uit de Leer en Verbonden

lees en zie hoe alle ambten van het priesterschap met de plichten die bij elk ambt behoren voor Joseph Smith op een rijtje worden gezet. Wij lezen:

„Van de Melchizedekse Priesterschap vormen drie presiderende Hogepriesters, gekozen door de groep, en tot dat ambt aangesteld en geordend, en door het vertrouwen, het geloof en het gebed der kerk ondersteund, een raad van het Presidentschap der Kerk. —

En verder is het de plicht van de President over de Hogepriesterschap om over de ganse kerk te presideren, en gelijk Mozes te zijn —

. . . ja, een ziener, openbaarder, vertaler en profeet te zijn, en alle gaven Gods te bezitten, die Hij aan het hoofd der kerk schenkt.” (LV 107:22, 91, 92.)

En nogmaals: „De twaalf reizende raadsleden zijn geroepen de Twaalf Apostelen te zijn, of bijzondere getuigen van de naam van Christus in de ganse wereld . . .

En zij vormen een Raad, (dit is belangrijk), in gezag en macht gelijkwaardig aan de drie eerder genoemde presidenten.” (LV 107:23, 24.)

Het volgende staat geschreven in *Leringen van de profeet Joseph Smith*: „President Smith ging er vervolgens toe over de plicht van de Twaalf uiteen te zetten, alsmede hun gezag, dat direct onder dat van het huidige Presidium staat . . . Ook zeide de Profeet, dat de Twaalf aan niemand anders onderworpen zijn dan aan het Eerste Presidium, . . ., als ik (hiermee bedoelde hij de president van de kerk) er niet ben, is er geen Eerste Presidium over de Twaalf.” (Zie blz. 111, 112.)

Bij het overlijden van Joseph Smith werden de Twaalf de presiderende raad van de kerk, Brigham Young was president van de Twaalf. Deze raad bestuurde de kerk drieëneenhalf jaar. Toen werd Brigham Young tot president van de kerk gekozen en hij koos zijn raadgevers, or-

dende hen en stelde hen aan. Vervolgens verliep er drie jaar en twee maanden tussen zijn dood en de dag waarop John Taylor president van de kerk werd. Na de dood van John Taylor ging er een jaar en negen maanden voorbij voordat Wilford Woodruff tot president van de kerk werd gekozen, geordend en aangesteld. Sinds die tijd verliepen er na de dood van de president slechts enkele dagen voor de nieuwe president werd aangesteld en de Twaalf presidenten nog altijd na de dood van elke president tot het nieuwe Eerste Presidium is georganiseerd.

Ik zou u willen uitleggen wat er op 26 december 1973 precies gebeurde na de onverwachte dood van president Harold B. Lee. Ik was in Phoenix (Arizona) om de kerstdagen bij mijn dochter en haar gezin door te brengen, toen er een telefoontje kwam van Arthur Haycock, de secretaris van president Lee. Hij zei dat president Lee ernstig ziek was en dat hij dacht dat ik me moest voorbereiden om zo gauw mogelijk naar huis terug te keren. Een half uur later belde hij op en zei: „De Heer heeft gesproken. President Lee is naar huis geroepen.”

President Romney, de tweede raadgever, leidde tijdens mijn afwezigheid de zaken van de kerk en hij was met Spencer W. Kimball, president van de Raad der Twaalf, in het ziekenhuis. Onmiddellijk na het overlijden van president Lee wendde hij zich tot president Kimball en zei: „U bent nu verantwoordelijk.” Weet u nog dat de profeet Joseph Smith had gezegd dat er geen Eerste Presidium boven de Twaalf stond als er geen president was.

Er verliep nog geen minuut tussen het moment dat president Lee stierf en het moment waarop de Twaalf het presidentend gezag der kerk overnam.

Na de begrafenis van president Lee riep president Kimball op zondag, 30 december om 3 uur namiddag, alle apostelen bij

elkaar in de raadszaal van de tempel in Salt Lake City. President Romney en ik hadden de respectievelijke plaatsen, die we naar onze anciënniteit in de raad hadden, weer ingenomen, dus waren er veertien raadsleden aanwezig.

Na een lied en een gebed door president Romney bracht president Kimball in alle nederigheid zijn gevoelens onder woorden. Hij zei dat hij de vrijdag in de

„Ik getuig dat de kerk via een profeet van God door de Heer zelf wordt geleid en ik bid nederig dat wij dat allemaal mogen waarderen.”

tempel had doorgebracht sprekend met de Heer, en dat hij vele tranen had vergoten terwijl hij om leiding had gebeden bij het aanvaarden van zijn nieuwe verantwoordelijkheden en bij het kiezen van zijn raadgevers.

In de kleding van het heilig priesterschap hielden we een gebedskring; president Kimball vroeg mij om deze te leiden en nodigde ouderling Thomas S. Monson uit om het gebed uit te spreken. Hierna zette president Kimball het doel van deze vergadering uiteen en deed een beroep op alle leden van de raad om naar anciënniteit, en te beginnen met ouderling Ezra Taft Benson, hun gevoelens uit te spreken ten aanzien van het organiseren van het Eerste Presidium op die dag of het voortgaan als de Raad der Twaalf. Elk van hen zij: „Wij moeten nu organiseren,” bovendien werden er nog vele complimenten aan het adres van president Kimball en over zijn arbeid met de Twaalf geuit.

Daarna droeg ouderling Ezra Taft Ben-

son als president van de kerk Spencer W. Kimball voor. Dit voorstel werd gesteund door ouderling Mark E. Petersen en met algemene stemmen aangenomen. Vervolgens droeg president Kimball N. Eldon Tanner voor als eerste raadgever en Marion G. Romney als tweede, beiden verzekerden gewillig te zijn de positie te aanvaarden en hun volledige tijd en energie aan deze taak te willen wijden. Zij ontvingen de eenparige goedkeuring. Hierna droeg ouderling Mark E. Petersen, de tweede van de Twaalf naar anciënniteit Ezra Taft Benson, senior-lid van de Twaalf, voor als president van de Raad der Twaalf. Dit werd eenparig goedgekeurd.

Op dit punt van de vergadering gekomen legden alle aanwezige leden hun handen op het hoofd van Spencer W. Kimball, nadat president Ezra Taft Benson als spreekbuis bij het uitspreken van de zegen, de ordening en de aanstelling had verricht was Spencer W. Kimball de twaalfde president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen geworden.

Daarna was president Kimball spreekbuis bij de aanstelling van N. Eldon Tanner als eerste, en Marion G. Romney als tweede raadgever in het Eerste Presidium van de kerk. Volgens dezelfde procedure sprak hij de zegen en de aanstelling uit van Ezra Taft Benson als president van de Raad der Twaalf.

Inmiddels waren er nog maar elf leden van de Twaalf en dit betekende dat er behoefte was aan het roepen van een nieuwe broeder om de opengevallen plaats in de raad in te nemen. U wilt misschien graag weten hoe algemene autoriteiten geroepen worden.

Zij worden door middel van inspiratie en openbaring door de president gekozen, hij bestudeert daarbij de namen van degenen die op zijn verzoek door de leden van de Twaalf zijn voorgedragen en de

namen van degenen die hij misschien zelf in aanmerking vindt komen.

Doordat er inspiratie en openbaring aan te pas komen, wordt een algemene autoriteit in feite door God aangewezen en wordt de voordracht vervolgens door de Raad der Twaalf goedgekeurd voordat hij wordt geroepen en aangesteld en later door de algemene conferentie wordt gesteund.

Om u te laten zien hoe dat in zijn werk gaat wil ik u graag een ervaring vertellen van president Heber J. Grant. Toen hij lid van de Raad der Twaalf was, diende hij herhaaldelijk de naam van een heel goede vriend in, wanneer hij werd uitgenodigd om namen voor te dragen voor personen die opengevallen plaatsen in de Twaalf zouden kunnen innemen.

De man werd nooit gekozen en er is gezegd dat president Grant eens heeft gezegd dat hij, als hij ooit president van de kerk zou worden en er een opengevallen plaats zou zijn, die man zou roepen omdat hij er zo goed geschikt voor was. Nadat hij president werd en het nodig was om een opengevallen plaats op te vullen, vertelde hij de Heer dat hij wel wist wie hij wilde, maar dat hij de man wilde kiezen die de Heer wilde. De naam Melvin J. Ballard, die president Grant wel kende, maar niet al te goed, kwam toen in zijn gedachten en deze naam bleef terugkomen om hem te laten weten dat dat de man was die geroepen moest worden. Hij werd door president Grant voorgedragen en door de Twaalf goedgekeurd. Hij werd door het Eerste Presidium en de Raad der Twaalf geordend en aangesteld en de volgende algemene conferentie aan de aanwezigen ter steunverlening voorgesteld.

Laat mij u een ervaring van mezelf vertellen. Toen ik de kerk als president van de ring Calgary in Alberta (Canada) diende, woonde ik in oktober 1960 de algemene conferentie in Salt Lake City

Ouderling David B. Haight

bij. Op vrijdagavond ontving ik in het hotel Utah, waar ik logeerde, een telefoontje dat president McKay mij op zaterdagmorgen — de volgende morgen — wilde spreken. Natuurlijk sliep ik die nacht erg weinig omdat ik niet wist wat hij van mij wilde. Ik was op de afgesproken tijd op zijn kantoor. Toen ik tegenover hem in een stoel zat, keek hij me recht aan, legde zijn hand op mijn knie en zei: „President Tanner, de Heer zou graag zien dat u een roeping als algemene autoriteit, als assistent van de Twaalf, zou aanvaarden.” Daarna vroeg hij me hoe ik erover dacht.

Ik weet niet precies wat ik gezegd heb, ik probeerde hem te verzekeren dat ik mij zeer vereerd, doch niet erg capabel, voelde; maar dat ik klaar stond en gewillig was om een roeping te aanvaarden en al mijn tijd en energie in dienst van de Heer te besteden.

Die morgen werd mijn naam voorgelezen, gelijk met de namen van ouderlingen Franklin D. Richards en Theodor M. Burton, die ook ondersteund werden als assistenten van de Twaalf en de andere algemene ambtenaren van de kerk. We werden door de conferentie aanvaard. Overal in de kerk worden ambtenaren op hun niveau op bijna dezelfde manier gekozen.

Nu zou ik de vraag kunnen beantwoorden over de behandeling van een steunonthouding. In de oktoberconferentie van 1977 was er een. Sommigen van u hebben dat meegemaakt en u zult zich herinneren dat degene die zijn steun onthield wilde dat dit genotuleerd werd. Wij handelen als volgt wanneer er iemand zijn steun onthoudt: allen, behalve degene die zijn steun onthield, hadden dus laten blijken dat zij degenen die werden voorgesteld ondersteunden, dus

vroeg ik hem om met een van de leden van de Twaalf te spreken. Het doel van het verzoek aan hem om met iemand te spreken is hem de kans te geven te zeggen waarom hij de voorgestelde ambtenaren niet wilde ondersteunen. Dit stelt hem in de gelegenheid om aan degene, die is aangewezen om met hem te spreken, te zeggen waarom een bepaald persoon niet goed genoeg is om te worden ondersteund, als hij daar een reden voor heeft; deze persoon kan vervolgens het Eerste Presidium adviseren.

Ik wil u een ervaring vertellen die ik heb meegemaakt toen ik de opdracht kreeg om naar Nieuw-Zeeland te gaan om daar een ring te reorganiseren. Ik had nog nooit iemand die in Nieuw-Zeeland woonde ontmoet, behalve degene die op dat moment nog president was. Ik vroeg om een lijst met namen van de bisschoppen de leden van de hoge raad van die ring in Nieuw-Zeeland en toen ik de lijst doorlas, leek er één naam uit te springen. Dat was de naam Campbell. Iedere keer als ik die lijst doornam, viel die naam mij op. Bisschop Vandenberg was bij me, we interviewden al die mensen nadat we om leiding gebeden hadden.

Na alle interviews zei ik tegen broeder Vandenberg: „Laten we de Heer om leiding vragen.” We deden het en toen we opstonden vroeg ik: „Als u de verantwoording zou dragen, wie zou u dan kiezen om president over deze ring te worden?”

Hij zei: „Bill Campbell.” Ik had die naam geen enkele maal hardop tegen bisschop Vandenberg uitgesproken. Ook hier lag een duidelijk bewijs dat de Heer deze benoemingen leidt.

Alle zaken die betrekking hebben op het bestuur van de kerk vallen onder de leiding van het Eerste Presidium deze zaken zijn over het algemeen onderverdeeld in drie categorieën:

Ten eerste de zaken die rechtstreeks on-

der het Eerste Presidium vallen; ten tweede geestelijke zaken die onder leiding van het Eerste Presidium door de Twaalf worden afgehandeld; en ten derde materiële zaken die door de Presiderende Bisschop worden afgehandeld, zoals hen opgedragen door het Eerste Presidium. Laat mij enkele zaken noemen die rechtstreeks door het Eerste Presidium worden afgehandeld: gebiedsconferenties; plechtige vergaderingen; de afdelingen begroting, onderwijs geschiedkundige- en personeelszaken; tempels; verificatie; coördinerende raad en de Welzijnszorg.

Laat mij nu een kort overzicht geven van enkele taken van de Twaalf. Onder leiding van het Eerste Presidium is de Raad der Twaalf verantwoordelijk voor alle geestelijke zaken van de kerk en voor het beleid dat in de geestelijke zaken van de kerk door het Eerste Quorum der Zeventig wordt gevoerd.

Deze raad draagt de verantwoording voor het opzetten van een schema voor alle ringconferenties en het aanwijzen van de algemene autoriteiten om die conferenties te bezoeken. Het hele jaar worden er wekelijks, behalve in juli, ringconferenties gehouden.

Alle algemene autoriteiten streven er oprecht naar zich voor te bereiden en de programma's die zijn voorgeschreven voor de zaterdagavond en voor de algemene vergadering op zondag te gebruiken, om zo de leden in de kerk te motiveren om beter te leven. Zij vergaderen met het ringpresidium en met de leider van de ring en bespreken met hen de vooruitgang die zij hebben gemaakt, en methoden en middelen om tot een nog beter resultaat te komen. Van de algemene autoriteiten wordt verwacht dat zij hun gezinnen voor tenminste twee en soms wel drie of vier dagen tot twee weken achterlaten om aan conferentieopdrachten te voldoen, zendingsgebieden te bezoeken, enzovoort.

Op het ogenblik zijn er vier afdelingen die onder de Twaalf vallen. Elke afdeling wordt onder leiding van de Twaalf door drie of vier zeventigen met hun mede-

werkers bestuurd. Het gaat om de volgende afdelingen: priesterschapszaken, zendingswerk, genealogie en leerplannen. Ik wil proberen om later heel kort iets over twee of drie van die afdelingen te vertellen.

De Raad der Twaalf is tevens verantwoordelijk voor het voorbereiden van de instructiebijeenkomsten voor nieuwe zendingspresidenten en voor de halfjaarlijkse instructiebijeenkomsten voor regionale vertegenwoordigers.

Wij zijn ons er allemaal van bewust dat de twaalf deze zware taken niet alleen zouden kunnen uitvoeren en dat er is voorzien in de nodige assistentie. Zoals u weet werden er nog enkele jaren geleden assistenten van de Twaalf aangewezen en dat onlangs, ten gevolge van de snelle groei van de kerk en overeenkomstig de leringen van Joseph Smith deze broeders met nog anderen werden aangewezen

om lid te worden van het Eerste Quorum der Zeventig. Hiermee begon het quorum dat uitsluitend zeven presidenten had, die over de ander quorums der zeventigen in de kerk presideerden, in ledenaantal te groeien.

Met betrekking tot de Zeventig lezen wij:

„De Zeventig moeten in de naam des Heren, handelen onder aanwijzing van de Twaalven of de reizende Hoge Raad om de kerk op te bouwen, en alle aangelegenheden er van onder alle natiën te regelen, eerst bij de niet-Joden, en dan bij de Joden.” (LV 107:34.)

De leden van het Eerste Quorum der Zeventig besturen de vier eerdergenoemde afdelingen onder leiding van de Twaalf.

De afdeling priesterschapszaken adviseert het te voeren beleid voor de Melchizedekse priesterschap, de Aäronische priesterschap en de hulporganisaties; zij houdt toezicht op de activiteitenprogramma's. De afdeling leerplannen zorgt voor opleidingsmateriaal, handboeken en dergelijke, is verantwoordelijk voor de tijdschriften van de kerk en coördineert de produktie van alle kerkelijke publikaties.

De coördinatie staf controleert al het cursusmateriaal en de tijdschriften ten aanzien van de leerstellige inhoud, enzovoort en brengt verslag uit aan het coördinatiecomité, dat bestaat uit het presidium van het Eerste Quorum der Zeventig, de presiderende bisschop en de algemeen inspecteur van onderwijs. Hier wordt al het opleidingsmateriaal samengevoegd met het oogmerk elk lid voor te bereiden op tempelwerk, zendingswerk en taken in de diverse organisaties van de kerk en daardoor ook op het eeuwige leven. Dit is de hele opzet van de kerk: elk mens voorbereiden op het eeuwige leven.

De afdeling zendingswerk zorgt voor het

materiaal dat nodig is om het evangelie te prediken, zowel voor de opleiding van de toekomstige zendelingen als voor het gebruik in het zendingsveld. Zij helpt bij de opdrachten met betrekking tot zendingswerk en houdt toezicht op de werkzaamheden van de bezoekerscentra en de andere zaken die betrekking hebben op het zendingsprogramma.

Misschien wilt u graag weten hoe een zending wordt geroepen. Een bisschop behoort een toekomstige zending te interviewen voor hij met de ouders over een eventuele zending spreekt, zodat hij het standpunt en de waardigheid kan bepalen voor wie dan ook, dat er voor een zendingsoproep voor hem of haar wordt overwogen. Indien hij concludeert dat deze persoon waardig is en graag een zending wil vervullen, bespreekt hij dat met de ouders en daarna, mits alles in orde is, beveelt de bisschop hem of haar aan bij de ringpresident, deze interviewt de bewuste persoon ook ten aanzien van waardigheid en houding. Indien hij waardig en gewillig wordt bevonden, wordt hij of zij bij het Eerste Presidium aanbevolen.

Wanneer er bepaald wordt waar hij of zij geroepen gaat worden om een zending te vervullen, worden er verschillende punten in overweging genomen: de aanleg van de bewuste persoon zoals die op de aanbeveling wordt aangegeven en de zendingsgebieden waar op dat moment zendelingen nodig zijn. Daarna wordt deze persoon door inspiratie gezonden naar het zendingsveld waar hij of zij de Heer het beste kan dienen. Hij of zij ontvangt een zendingsoproep van de president van de kerk en van elke zending wordt verwacht dat hij na ontvangst van de zendingsoproep een schriftelijke reactie aan de president stuurt.

Ik moet denken aan de geschiedenis van een zendingsoproep die u misschien wel interesseert en die aantoont hoe de inspi-

ratie van de Heer het werk leidt. Ik zou wel een dozijn van zulke geschiedenissen kunnen vertellen. De uitvoerend secretaris van de afdeling zendingswerk ontving eens na het verzenden van een serie zendingsoproepen een telefoontje van de moeder van een jongen die een zendingsoproep had ontvangen voor het oosten van de Verenigde Staten. De moeder vertelde dat de vader van de jongen en zij bijzonder teleurgesteld waren, omdat de vader en de grootvader van de jongen in Duitsland op zending waren geweest en zij de wens hadden uitgesproken dat de jongen ook naar Duitsland op zending geroepen zou worden.

De secretaris vroeg de moeder hoe de jongen erover dacht en zij antwoordde dat hij op school was en dat zij de brief had geopend daar hij er niet was. Hij wist nog niet waarheen hij was geroepen. De secretaris sprak zijn verbazing uit dat de moeder de enige brief die de jongen waarschijnlijk ooit van de president van de kerk zou krijgen had geopend en stelde voor dat zij hem nog eens zou bellen als de jongen de brief zelf had gelezen. De volgende dag belde de moeder weer, ze putte zich uit in verontschuldigheden en zei dat de jongen volkomen tevreden over de oproep was. Hij had in stilte gebeden om *niet* naar het buitenland op zending te hoeven.

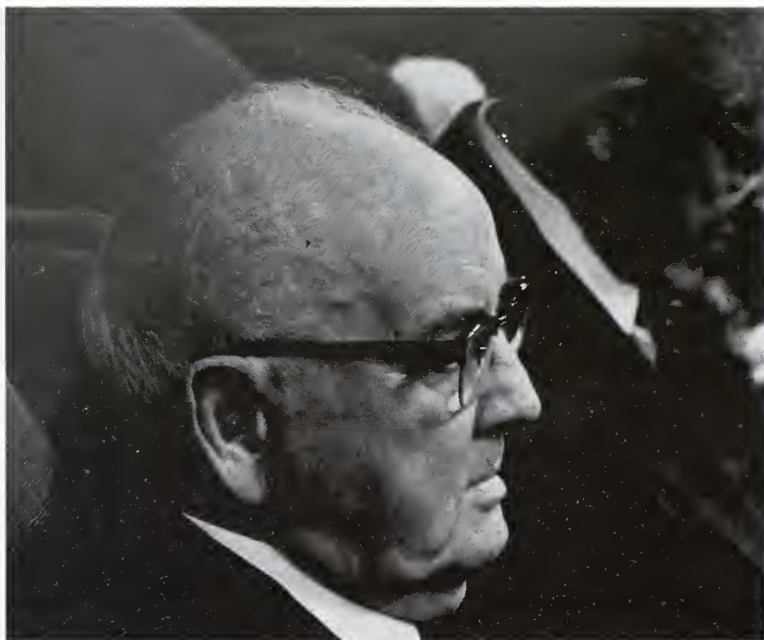
Laat mij nu iets behandelen van het bestuur van de Presiderende Bisschap. Zij zijn verantwoordelijk voor alle materiële zaken die het Eerste Presidium aan hen opdraagt. Dit omvat tevens het onroerend goed, zij treden hierbij op als midde-laars bij de aankoop van land en het bouwen en onderhouden van gebouwen die door de afdeling voor de geestelijke zorg worden gevraagd. Zij hebben ook het toezicht op zaken die betrekking hebben op financiën, lidmaatschapskaarten, vastengaven, tienden, algemene aankopen, vertaling en distributie.

Bovendien dragen zij de zware verantwoording voor het besturen van de afdeling Welzijnszorg, het programma en beleid hiervan worden bepaald door het comité Welzijnszorg. Dit comité is als volgt samengesteld: het Eerste Presidium, de Raad der Twaalf, de Presiderende Bisschap en het presidium van de Zustershulpvereniging. Onder het programma van de Welzijnszorg vallen de Deseret Industries en hun dependances overal ter wereld; de programma's voor de Welzijnszorg in ringen, wijken en zendingsgebieden de voorraadschuren van de bisschop, enzovoort.

De enorme groei en uitbreiding die de kerk overal ter wereld doormaakt, heeft het nodig gemaakt dat het bestuur gedecentraliseerd wordt, in het bijzonder op het gebied van het organiseren en opleiden van de kerkleden in die delen van de wereld waar veel nieuwe gemeenten, districten, wijken en ringen zijn, die voornamelijk bestaan uit leden die nauwelijks of geen ervaring hebben in het besturen van kerkzaken.

Toen ik in 1976 bijvoorbeeld een bezoek bracht aan Caracas (Venezuela) riep de zendingspresident de leden bij elkaar. Er waren er drie — of vierhonderd aanwezig en geen van hen was langer dan vijf jaar lid van de kerk. Een jaar later organiseerden wij een ring in Caracas, degene in die ring die het langste lid van de kerk was, was maar zes jaar lid. Ik ben ervan overtuigd dat het voor iedereen wel duidelijk is dat er in deze ontwikkelingsgebieden veel opleiding en hulp moet worden gegeven aan dit soort organisatie.

Voor het bestuur van geestelijke zaken is de wereld verdeeld in gebieden die worden gepresideerd door uitvoerend bestuurders. Twaalf van die gebieden liggen buiten de Verenigde Staten en Canada. Alle uitvoerend bestuurders zijn lid van het Eerste Quorum der Zeventig en als zij buiten de Verenigde Staten en Cana-

da dienen, hebben zij de opdracht om in hun gebied te wonen.

Om hen bij hun bestuurlijke taak te helpen hebben we regionale vertegenwoordigers, ervaren en goed opgeleide mannen die gekozen zijn uit degenen die zo dicht mogelijk bij of in dat gebied wonen. Elke regionale vertegenwoordiger werkt met verscheidene ringen en zendingsgebieden. Dit maakt het voor de leiders in de ringen en zendingsgebieden mogelijk om regelmatig door middel van de regionale vertegenwoordiger een nauw contact met de uitvoerend bestuurder te onderhouden, in plaats van regelrecht met het hoofdkantoor van de kerk in contact te moeten treden, daar dat veel tijdrovender is.

Om de materiële zaken buiten de Verenigde Staten en Canada te kunnen besturen, zijn daar bestuurders materiële zaken aangesteld. Zij houden onder lei-

ding van de Presiderende Bisschop in de gebieden waar zij voor het vervullen van hun opdracht wonen, toezicht op deze zaken. Hierdoor wordt het voor degenen die ter plaatse wonen ook mogelijk om onmiddellijk aandacht voor hun problemen te krijgen, terwijl er eveneens wordt gezorgd voor de juiste opleiding op elk bestuurlijk terrein.

Kortom al deze zaken staan onder leiding van het Eerste Presidium. De normale gang van zaken is dat het Eerste Presidium elke dinsdag-, woensdag-, donderdag- en vrijdagmorgen om acht uur vergadert. Deze vergaderingen worden door een secretaris bijgewoond, zodat al het besprokenen wordt vastgelegd. Een van de agendapunten is, alle post die aan het Eerste Presidium is gericht — deze post omvat van alles, variërend van vragen over gaatjes in de oren tot hoger beroep tegen beslissingen om-

trent excommunicatie uitgesproken door het ringpresidium en de hoge raad. Er zijn vragen over de normen voor uiterlijke verzorging, hypnose, sabbatheiliging, uitlegging van de Schriften, gesprekstherapie, verzegelingen, klachten over plaatselijke leiders, reïncarnatie, de donatie van lichaamsdelen aan de wetenschap of aan anderen, crematie, transplantatie, wettelijke verwickelingen, enzovoort.

Hun beslissingen omvatten tevens het kiezen van nieuwe tempelpresidiums wanneer en waar er nieuwe tempels moeten worden gebouwd en andere zaken die ter sprake moeten komen in een vergadering met de Twaalf Apostelen en de Presiderende Bisschap. Zij plannen ook plechtige vergaderingen en gebiedsconferenties over de hele wereld.

Dinsdagmorgen om tien uur vergaderen zij met het uitgavencomité, dat bestaat

uit het Eerste Presidium, vier leden van de Twaalf en de Presiderende Bisschap. De hoofden van de verschillende afdelingen deponeren hier ter overweging de berekeningen van hun onkosten, daarna worden de definitieve bedragen toegewezen. Voorbeelden hiervan zijn de verzoeken van de afdeling onroerend goed over de aankoop van grond, en van gebouwen zoals wijk- en ringgebouwen, zendingshuizen, bezoekerscentra enzovoort en gesprekken over onderhoudskosten. De Presiderende Bisschap brengt ook nog verzoeken om geld ter bekostiging van projecten van de Welzijnszorg naar voren.

Op woensdagmorgen worden de vergaderingen van het Eerste Presidium gebruikt om de rapporten te horen van de hoofden van de verschillende afdelingen die rechtstreeks onder het Eerste Presidium vallen, zoals de geschiedkundige

afdeling, personeelszaken de afdeling publieke communicatie. Er wordt eveneens een afspraken-schema gemaakt voor belangrijke gasten die op woensdagmorgen ontvangen kunnen worden. Ik ben altijd onder de indruk van de invloed die de president van de kerk op deze bezoekers heeft, een en ander blijkt uit de rechtstreekse reacties of uit de schriftelijke rapporten of correspondentie die wij hierover ontvangen.

Eenmaal per maand vergadert het Eerste Presidium, op woensdagmorgen, tegelijkertijd met de kerkelijke Raad van onderwijs en de Raad van Beheer om alle zaken die betrekking hebben op de universiteiten, hogescholen, instituten en seminaries en ander kerkelijke scholen af te wikkelen.

Eveneens eenmaal per maand vergadert het Eerste Presidium op een woensdagmorgen met de Coördinerende raad, deze bestaat uit het Eerste Presidium, de Raad der Twaalf en de presiderende Bisschop. Hier bespreken zij het algemene beleid en de bestuurlijke problemen, om er op toe te zien dat alle facetten van de verantwoordelijkheid worden opgehelderd en gecoördineerd. Hierna vergaderen zij met het welzijnscomité, dat al eerder is genoemd.

Op donderdagmorgen om tien uur vergaderen zij in de bovenzaal van de tempel met de Raad der Twaalf die daar dan al sinds acht uur heeft vergaderd. In deze zaal zijn de leiders van de kerk, sinds de tempel is gebouwd, door de Heer geleid. In deze zaal heeft men een bijzonder geestelijk gevoel en soms voelt men de tegenwoordigheid van een van die grote leiders, die van ons is heengegaan. De portretten van de twaalf presidenten van de kerk en van Hyrum Smith, de patriarch, hangen er aan de muur. Er zijn ook schilderijen van de Heiland aan het Meer van Galilea toen Hij enkele apostelen riep en van zijn kruisiging en zijn

hemelvaart. Wij worden hier herinnerd aan de vele grote leiders die in deze raadszaal hebben vergaderd en die onder leiding van de Heer besluiten hebben genomen.

Wanneer het Eerste Presidium deze zaal op donderdagmorgen om tien uur betreedt, krijgen alle leden van de twaalf eerst een hand, vervolgens trekken wij onze priesterschapskleding aan. Wij zingen, knielen voor een gebed en houden vervolgens een gebedskring om het altaar, daarna doen wij onze priesterschapskleding weer uit.

Na het bespreken van de notulen van de vorige vergadering behandelen wij zaken zoals de goedkeuring van wijzigingen en bisschappen die de ringpresidenten hebben aanbevolen — en die in de voorgaande vergadering van de Twaalf besproken zijn. Misschien vindt u het interessant om te weten dat wij in 1977 per week gemiddeld vijftientwintig tot dertig van deze wijzigingen bespraken; veranderingen in ring-, wijk-, zendings- en tempelorganisaties voor de hele kerk, dit omvat tevens veranderingen van grenzen en ambtenaren; ambtenaren en bestuursproblemen van de hulporganisaties; zaken die door de hoofden van de verschillende afdelingen naar voren zijn gebracht en onze rapporten over de ringconferenties en de activiteiten die tijdens de week hebben plaatsgevonden, zoals begrafenissen, spreekbeurten enzovoort. In dit bestuurslichaam wordt elke verandering van bestuur of beleid overwogen, en daarna wordt deze het officiële beleid van de kerk. Laat mij een ervaring uit een van deze besprekingen aan u vertellen.

Ik herinner me nog heel goed dat er eens een zaak werd besproken waar verschillende leden van de Twaalf een verschillend standpunt over hadden en dat ronduit naar voren brachten. Toen riep president McKay de bespreking samen

en zei: „Ik geloof dat we het zo moeten doen.” Ik sprak de broeder die naast mij zat aan en zei: „Is het niet prachtig om mee te maken hoe hij altijd met de juiste oplossing voor de dag komt en hoe wij dan allemaal schijnen te voelen dat dat ook de juiste oplossing is?”

Mijn collega wendde zich tot mij en sprak: „Je luistert naar een profeet van God.” Hierdoor weten we dat elke beslissing die genomen word, de unanieme beslissing van de groep wordt, onverschillig hoe elk lid van die groep er vóór die beslissing ook over dacht.

Op de eerste donderdag van elke maand vergadert het Eerste Presidium met alle algemene autoriteiten — de leden van de Twaalf, de Zeventig en de Presiderende Bisschap. In deze vergadering worden allen op de hoogte gesteld van elke verandering in programma of beleid en onderwezen met betrekking tot hun plichten en verantwoordelijkheid. De president wijst leden aan die hun getuigenis mogen geven, daarna doen we allemaal onze priesterschapskleding aan, nemen van het avondmaal en nemen deel aan een gebedskring, waaraan alle aanwezigen meedoen. Na afloop van dit gebed mogen allen behalve de Raad, gaan, degenen die achterblijven doen hun priesterschapskleding uit en gaan voort met de zaken die altijd op donderdagmorgen ter sprake komen. Een secretaris maakt een verslag van alles wat wordt gezegd en gedaan.

Elke donderdag gebruiken het Eerste Presidium en de Twaalf na afloop van hun vergadering samen de lunch in een zaal die speciaal voor dat doel is. In deze zaal hangt een prachtige plaat van het laatste avondmaal. Dit is een periode waarin wij ons kunnen ontspannen, en waarin wij tijdens de tafelgesprekken ervaringen uitwisselen en zaken waar we

allen belangstelling voor hebben ter tafel brengen. Als ik daar de tijd voor zou hebben, zou ik u daarover enkele interessante verhalen kunnen doen.

Op vrijdagmorgen vergadert de Presiderende Bisschap om negen uur met het Eerste Presidium om rapport uit te brengen en zaken te bespreken die belangrijk zijn voor het bestuur.

Zoals u weet heeft de kerk ook zakelijke belangen, zoals Bonneville International Corporation (firma voor radio- en televisieproducties), Beneficial Life Insurance Company (levensverzekeringsmaatschappij), Hotel Utah, Zions Securities Corporation (bank), *Deseret News* (krant) en Deseret Mutual Benefit Association (bank) — deze firma's werken in het belang van de kerk en dienen tevens het algemeen belang. Bovendien heeft de kerk aandelen in grote boerderijen.

Sommige mensen hebben de onjuiste indruk dat de kerk geen belasting betaalt. Ik wil deze indruk graag wegnemen door erop te wijzen dat alle instellingen van de kerk evenveel belasting betalen als elke andere vergelijkbare instelling in de zakenwereld.

Wij hopen en bidden altijd — elke dag — dat de kerk goed bestuurd wordt door diegenen die op deze verantwoordelijke posten — het Eerste Presidium, de Raad der Twaalf, het Eerste quorum der Zeventig en de Presiderende Bisschap — zijn geplaatst en dat de plaatselijke ambtenaren ook gezegend en geleid mogen worden. Ik getuig dat de kerk via een profeet van God door de Heer Zelf wordt geleid en ik bid nederig dat wij dat allemaal mogen waarderen, dat wij ons lidmaatschap van de kerk mogen waarderen en dat wij er ijverig naar mogen streven om onszelf op het eeuwige leven voor te bereiden. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Onze zusters in de kerk

President Spencer W. Kimball

Geliefde broeders, het was heerlijk om te luisteren naar de prachtige boodschap van president Tanner, waarin hij vertelde hoe wij in deze kerk trachten het werk des Heren te volbrengen. Ik ben ervan overtuigd dat er veel mensen zijn die niet weten wat er in de kerk omgaat. Ik ben ervan overtuigd dat het gehoorde voor heel veel mensen verhelderend heeft gewerkt.

Deze algemene priesterschapsvergadering verschaft mij een prachtige gelegenheid om u, mannen en jongemannen van de kerk, te bedanken voor alles wat u doet om goed te leven en om het koninkrijk van God op aarde op te bouwen. Wij zijn u eeuwig dankbaar en wij zijn ons ervan bewust dat God u nu op aarde heeft geplaatst zodat uw talenten en toewijding in deze belangrijke periode van de geschiedenis van de mensheid en van de geschiedenis van de kerk gebruikt kunnen worden.

Vandaag drie weken geleden groepten de vrouwen van de kerk, zowel jong als oud, samen in deze prachtige tabernakel en in dezelfde zalen waarin u vanavond vergadert. Daar ik de vrouwenvereniging niet persoonlijk kon bijwonen, heb ik de gang van zaken bij die heerlijke gebeurtenis op een speciale televisie vanuit het ziekenhuis gevolgd. Mijn hart vloeyde over van dankbaarheid voor de

bijzondere zegen die de fijne zusters van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen — Gods hemels koninkrijk op aarde — betekenen. Mijn geliefde eeuwige kameraad, Camilla, heeft die lieve zusters toen mijn korte boodschap voorgelezen.

In die boodschap heb ik de zusters gezegd: „Wij hebben binnenkort een algemene conferentie met haar priesterschapsvergadering, daar zullen wij niet minder liefdevol, noch minder duidelijk tegen de broeders zijn, want onze raad zal gelijkkluidend zijn.”

Nu ik tot u, broeders, spreek wil ik die belofte aan de zusters nakomen. Wij zijn in ons leven allemaal met bijzondere vrouwen gezegend — vrouwen die een diepgaande en blijvende invloed op ons hebben. Hun bijdrage was en is uiterst belangrijk voor ons en is iets dat een eeuwigdurende waarde voor ons heeft.

Onze vrouwen, moeders, dochters en vriendinnen zijn allemaal geestelijke kinderen van onze hemelse Vader. Ik hoop, dat wij dat altijd zullen bedenken, broeders, wanneer het erom gaat hoe wij onze vrouwen behandelen. Onder de zusters van deze bedeling zijn veel van de edelste dochters van onze hemelse Vader. Laten wij altijd bedenken dat God geen aannemer des persoons is en dat Hij ons allemaal — mannen en vrouwen,

jongens en meisjes — met een volmaakte liefde liefheeft.

Zoals president Harold B. Lee dikwijls heeft gezegd: „Het belangrijkste kerkwerk dat u ooit verricht, verricht u binnen de muren van uw eigen huis.” (Zie *Strengthening the Home*, brochure, 1973, blz. 7.) Velen onder ons hebben dat dikwijls herhaald.

Veel van dit bijzondere kerkwerk zal

„De vrouwen hebben in deze kerk een taak, die hoewel zij anders is, even belangrijk is als de taak die wij verrichten.”

worden beoordeeld naar de christelijke wijze waarop wij de vrouwen van de kerk die bij ons thuis wonen, dienen en leiden. Ik zeg dienen en leiden omdat het leiderschap van de man thuis moet lijken op het leiderschap van Christus in de kerk. Christus leidde door liefde, door zijn voorbeeld en door onzelfzuchtig dienstbetoon. Hij offerde zich voor ons op. Zo moet het zijn als wij in ons eigen huis leidende dienaren en nederige patriarchen zijn.

Wij moeten onzelfzuchtig zijn en dienen, attent en edelmoedig zijn. Onze heerschappij dient een rechtvaardige heerschappij te zijn en onze kameraadschap met onze eeuwige kameraad, onze vrouw, moet een volwaardige kameraadschap zijn.

U, fijne ringpresidenten en bisschoppen en uw raadgevers — wees alstublieft bijzonder bedacht op de zuster die — buiten hun eigen schuld — nu niet de zegen ontvangen hebben die samengaat met het voor tijd en alle eeuwigheid verzegeld zijn aan een waardige echtgenoot,

zodat zij zich onbewust buitengesloten voelen als wij ons terecht op het gezinsleven richten. Beschouw hun aanwezigheid in uw midden niet als een last, maar als een zegen.

Weest u altijd bewust van onze bijzondere taak jegens de weduwen, de gescheiden vrouwen, de andere vrouwen die zonder echtgenoot zitten en in sommige gevallen de jonge zusters die geen vader hebben. Wij kunnen onze taak als man Gods eenvoudig niet vervullen als wij de vrouwen Gods veronachtzamen.

Soms horen we verontrustende rapporten over de wijze waarop zusters worden behandeld. Misschien is een dergelijke gebeurtenis het gevolg van ongevoeligheid en nonchalance, maar, broeders, het hoort niet voor te komen. De vrouwen hebben in deze kerk een taak die, hoewel zij anders is, even belangrijk is als de taak die wij verrichten. Hun werk is in feite hetzelfde fundamentele werk dat van ons gevraagd wordt — ook al spelen wij een andere rol en al zijn onze opdrachten anders.

Daar onze vrouwen zo geweldig belangrijk voor ons zijn, willen wij niet dat zij naar de wereldse levenswijze afdalen. De meesten van hen zijn sterk en goed en trouw en dat zal nog toenemen wanneer zij met liefde en respect worden behandeld en wanneer hun gevoelens op de juiste waarde worden geschat en worden begrepen.

Onze zusters verlangen geen verwennerij, noch neerbuigende minzaamheid; zij verlangen als onze zusters en gelijken te worden gerespecteerd en als zodanig te worden behandeld. Waarde broeders, ik vestig op dit alles de aandacht, niet omdat de leer of de leerstellingen van de kerk ten aanzien van vrouwen op enige wijze in twijfel worden getrokken, maar omdat ons gedrag in bepaalde gevallen van twijfelachtige kwaliteit is. Deze zaken komen niet aan de orde omdat de

toestand alarmerend is, maar omdat onze mensen in het koninkrijk over het algemeen nog meer „anders” moeten worden dan de mensen van de wereld. Zoals de Heiland bij verschillende gelegenheden zei, wij worden geoordeeld naar mate wij elkander al dan niet liefhebben en elkander overeenkomstig daarmee behandelen en naar mate wij één van hart en één van geest zijn. Wij kunnen de Heer niet toebehoren als wij niet één zijn! (Zie LV 38:27.)

Wij zullen worden geoordeeld naar en verantwoordelijk worden gehouden voor de wijze waarop wij onze kerkelijke opdrachten vervullen en ons rentmeesterschap tijdens de sterfelijkheid zal op geen enkel punt een kritischer onderzoek ondergaan dan naar de wijze waarop wij ons gezin en onze zusters en broeders in de kerk hebben gediend en liefgehad. President McKay maakte de wijze

opmerking: „Geen enkel succes weegt op tegen falen in het gezin.” (*Conference Report* van april 1964, blz. 5.)

Wij houden van u, broeders, en wij houden van de zusters. Wij vertrouwen u volkomen. Wij verheugen ons over uw geloof en over uw toewijding aan het werk voor de Meester. Moge God u en uw geliefden zegenen, wanneer u naar hen terugkeert.

Ik weet dat God leeft, mijn broeders (het is zo heerlijk om dat heel vaak te zeggen), dat Christus, de Verlosser van de wereld, onze Heer is en dat dit zijn kerk is. De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen heeft Christus als Hoofd. Ik geef u deze getuigenis, mijn liefde en mijn zegen en ik wens u het beste toe, in de naam van Jezus Christus, onze Heer. Amen.” □

Zuster Camilla Kimball en Freda Joan Lee

7 oktober 1979

Zondagmorgenvergadering

De bijdragen van de profeet Joseph Smith

President N. Eldon Tanner
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Vele jaren geleden woonde er in Noorwegen een jonge weduwe met twee zoontjes, zij liet een schoenmaker een paar schoenen lappen. Toen de gelapte schoenen teruggebracht werden, keek de vrouw verbaasd op, daar zij in elke schoen een godsdienstige brochure vond. De brochures maakten haar nieuwsgierig en kort daarna liep zij zelf een half uur naar de schoenmakerswerkplaats met een pakje waarin een paar oude schoenen zat dat gelapt moest worden.

Nadat zij haar zaken met de schoenmaker geregeld had, aarzelde ze even terwijl ze de deurnop al in haar hand had, hoewel schoorvoetend, wilde ze toch naar de brochures vragen. In de tijd dat zij aarzelde zei de schoenmaker: „Het verbaast u misschien als ik u zeg dat ik u iets veel waardevollers kan geven dan zolen voor de schoenen van uw kind.” „Wat kunt u, een schoenmaker, mij geven dat meer waard is dan de zolen voor de schoenen van mijn zoon? U spreekt in raadselen,” antwoordde ze.

De man aarzelde niet. „Als u naar mij

wilt luisteren, kan ik u het ware heilsplan van de Heer voor zijn kinderen onderwijzen. Ik kan u onderwijzen hoe u in dit leven gelukkig kunt worden, en hoe u zich kunt voorbereiden op eeuwige vreugde in het leven hierna. Ik kan u vertellen waar u vandaan gekomen bent, waarom u op aarde bent en waar u na de dood heen zult gaan. Ik kan u de liefde van God voor zijn kinderen onderwijzen, zoals u dat nog nooit hebt geleerd.”

De woorden sneden door het hart van Anna Widtsoe, wier man, John Andersen Widtsoe, net een jaar tevoren onverwachts was overleden. Haar oudste zoon, John Andreas, was toen zes en haar andere zoon, Osborne, was nog maar twee maanden. Bij de begrafenis stonden de jonge weduwe en haar oudste zoon bij het open graf toen de koele woorden van de begrafenisliturgie werden uitgesproken: „Stof zijt gij en tot stof zult gij wederkeren.”

Er was geen belofte omtrent een ontmoeting op een plaats die gelukkiger is dan de aarde van deze mensen.

Haar leven was sindsdien eenzaam en

vol onbeantwoorde geestelijke vragen, die door haar eigen godsdienst niet tot tevredenheid werden beantwoord. Zij stelde de schoenmaker een eenvoudige vraag: „Wie bent u?” Hij antwoordde: „Ik ben lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen — men noemt ons mormonen. Wij hebben Gods waarheid.”

Wanneer er gelapte schoenen werden teruggebracht zat er altijd een nieuwe brochure in en tenslotte werd zij zo nieuwsgierig dat zij een mormoonse vergadering bijwoonde. Anna Widtsoe was een intelligente vrouw. Zij kende haar Bijbel. Heel wat keren probeerde ze de ouderlingen vast te zetten, maar het lukte haar nooit. Zij stond erop de leerstellige punten waarover zij twijfels had te bespreken; en eindelijk was zij er weliswaar met tegenzin, maar met een biddend hart van overtuigd dat zij de eeuwige waarheid had gevonden.

Tenslotte werd zij iets meer dan twee jaar nadat zij voor het eerst over het evangelie had gehoord, op 1 april 1881, als lid van de kerk gedoopt . . . Er lag nog een dun laagje ijs op het water bij de oever van het fjord, dit moest worden gebroken om te kunnen dopen. Het water was ijskoud, toch heeft ze tot op haar sterfdag volgehouden dat zij zich in haar hele leven nooit warmer en prettiger heeft gevoeld dan toen zij uit het doopwater van dat goede ouwe Trondjems fjord kwam. Het vuur binnenin haar was ontstoken om nooit meer te worden gedooft.”

Dit verslag komt uit het boek *In the Gospel Net* (Salt Lake City: *Improvement Era* van 1942, blz. 4 , 53-57), geschreven door ouderling John A. Widtsoe, de oudste zoon van Anna, die later apostel en lid van de Raad der Twaalf van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is geworden. Welke bijzondere samenloop van om-

standigheden heeft sinds het jaar 1830 overal ter wereld in het leven van vele mensen een herhaling van dergelijke ervaringen veroorzaakt?

Op 6 april 1830 werd De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen overeenkomstig de goddelijke opdracht en in vervolg op een serie gebeurtenissen die volgde op een hemelse manifestatie aan Joseph Smith, een jonge boerenknaap, officieel georganiseerd. Er waren slechts zes personen aanwezig en zij werden de eerste wettige leden. Nadat er enkele andere handelingen in verband met het organiseren waren verricht, begaf men zich naar een rivier waar nog enkelen werden gedoopt en tot lid van de kerk bevestigd.

In april 1980 viert de kerk haar 150-jarig bestaan en wij schatten dat de kerk tegen die tijd meer dan 4.3000.000 leden heeft. Wanneer ik nadenk over het „wonderlijk en wonderbaar” werk (zie Jesaja 29:14) dat dit tot stand heeft gebracht, voel ik mij gedwongen God te prijzen en lof toe te zwaaien aan Joseph Smith, de profeet van de herstelling, en al Gods heilige profeten en zijn kerk onder goddelijke inspiratie hebben geleid.

Laten wij eens even naar de eerste levensjaren van Joseph Smith kijken. Hij werd op 23 december 1805 te Sharon in Windsor County in de staat Vermont geboren als de zoon van Joseph Smith sr. en Lucy Mack Smith. In 1816 verhuisde de familie Smith naar Palmyra in de staat New York en kort daarna naar Manchester, ook in die omgeving. In die plaats werd Joseph zich bewust van alle godsdienstige opwekkingsbijeenkomsten en op zekere dag las hij een tekst in de brief van Jakobus die luidt: „Indien echter iemand van u in wijsheid te kort schiet, dan bidde hij God daarom, die aan allen geeft, eenvoudigweg en zonder verwijs; en zij zal hem gegeven worden.” (Jakobus 1:5.)

Deze tekst sprak de geestelijk ingestelde jongen enorm aan; en nadat hij over de inhoud van de tekst nagedacht had en in zijn hart wist dat hij Gods hulp nodig had om te bepalen welke kerk van alle kerken de juiste was, trok hij zich in het bos terug om voor het eerst hardop te bidden. Op een wijze die Joseph in zijn eigen getuigenis levendig beschreef, verschenen er boven hem in een pilaar van licht twee personen en de Ene wees op de

„Het evangelie is een heerlijke boodschap, een boodschap van vrede en goede wil; de enige boodschap die de wereld vrede zal brengen.”

Andere en sprak: „(Joseph,) Deze is Mijn geliefde Zoon — hoor Hem!” (Joseph Smith 2:17.)

In antwoord op zijn vraag werd hem verteld dat hij zich bij geen enkele van de bestaande kerken moest aansluiten, en de redenen daartoe werden hem gegeven. Toen hij de anderen over zijn visioen vertelde, werd hij belachelijk gemaakt en beschimpt en er werd hem gezegd dat gebeurtenissen als openbaringen en visioenen niet bestonden — dat dergelijke gebeurtenissen met de Apostelen waren verdwenen en dat zij niet meer zouden voorvallen.

Hij ging nog drie jaar voort met zijn gewone dagelijkse werk, in die tijd werd hij zeer vervolgd omdat hij verteld had dat hij een visioen had gehad. In september 1823 werd hij opnieuw door een hemelse boodschapper bezocht, deze vertelde hem dat hij Moroni heette en dat hij een taak voor Joseph had.

De engel vertelde hem over een boek dat

op gouden platen was geschreven en dat in een heuvel in de buurt lag verborgen. De platen bevatten een verslag over de vroegere inwoners van het Amerikaanse continent en ook over de volheid van het eeuwige evangelie zoals dat door de Heiland aan dat oude volk was gegeven. Joseph kreeg de opdracht de komende vier jaar elk jaar de plaats waar de platen lagen verborgen te bezoeken. Hij voldeed aan die opdracht en hij werd daar elke keer ontvangen door de engel Moroni, die hem ook onderricht gaf. Eindelijk was het zover dat hij gereed was om de platen te ontvangen en te vertalen.

Indien een van u de geschiedenis over het verschijnen van het Boek van Mormon nog niet kent, nodig ik u uit de gelegenheid te benutten om die geschiedenis te leren kennen. Lees het boek, dat in het laatste hoofdstuk deze belofte geeft:

„En wanneer gij deze dingen zult ontvangen, zou ik u willen vermanen, dat gij God, de Eeuwige Vader, in de naam van Christus zoudt vragen, of deze dingen niet waar zijn; en indien gij zult vragen met een oprecht hart en met een eerlijke bedoeling, en geloof hebt in Christus, zal Hij door de kracht des Heiligen Geestes de waarheid ervan aan u bekendmaken. En door de kracht des Heiligen Geestes kunt gij de waarheid van alle dingen weten.” (Moroni 10:4, 5.)

Deze macht nu getuigt elk jaar aan honderdduizenden bekeerlingen dat Joseph Smith een profeet van God was en dat het Boek van Mormon waar is, dat dat boek een partner is van de Bijbel en dat het een nieuwe en extra getuigenis geeft over de goddelijkheid van Jezus Christus en een verslag geeft over zijn bemoeienis met de vroegere bewoners van Amerika. Denk, indien u dat wilt, met mij mee over de redenen voor de sterke getuigenis die in de boezem van de getrouwe, en toegewijde miljoenen die lid zijn van de

kerk van Jezus Christus brandt. Denk aan die veertienjarige jongen die de ware kerk zocht, nadat hij in de war was geraakt door de tegenstrijdige leerstellingen die de geestelijken van verschillende richtingen onderwezen. Ik verbaas me over de wijze waarop hij in zijn eentje stand hield en allerlei vervolging onderging omdat hij het feit dat hij een visioen had gezien niet kon ontkennen.

In zijn eigen verslag staat: „Ik heb sindsdien gedacht, dat het mij alleszins ging als Paulus, die zich voor koning Agrippa verdedigde, en zijn verhaal deed van het visioen dat hij had, toen hij een licht zag en een stem hoorde; maar er waren er toch maar weinig die hem geloofden; sommigen zeiden dat hij loog, anderen zeiden dat hij waanzinnig was en hij werd bespot en beschimpt. Maar dit alles deed de werkelijkheid van zijn visioen niet teniet. Hij had een visioen gezien, en

hij wist het, en alle vervolging onder de hemel kon dit niet veranderen; en hoewel zij hem ten dode toe zouden vervolgen, wist hij, en zou hij tot zijn laatste ademtocht blijven weten, dat hij een licht had gezien en een stem tot zich had horen spreken, en heel de wereld kon hem er niet anders over doen denken, of geloven.” (Joseph Smith 2:24.)

Ik lijd met hem mee wanneer hij de platen krijgt en zich bewust wordt van de enorme verantwoordelijkheid die het beschermen en vertalen van de platen met zich meebrengt. Met de weinige echte scholing die hij heeft ontvangen, heeft hij de kolossale taak om een vreemde taal te vertolken. Toch was de Heer met hem en zo werd de weg geopend waarbij de nodige schrijvers, een uitgever en het geld verschaft werden.

In de *New York Sun* van 4 september 1843 stelde een schrijver:

„Die Joseph Smith mag wel als een buitengewone figuur worden beschouwd, een ‚prophet-hero‘ (profetenheld) zou Carleyle (Schots schrijver en geschiedkundige, 1795-1881) hem misschien hebben genoemd. Hij is een van de grote mannen van deze eeuw en in de geschiedenis van de toekomst zal hij worden gerekend onder degenen die op een of andere wijze een duidelijk stempel op de maatschappij hebben achtergelaten.” (*History of the Church*, deel 6, blz. 3.) In een boek dat *Joseph Smith, An American Prophet* (Joseph Smith, een Amerikaans profeet) heet, heeft John Henry Evans het volgende geschreven:

„Deze man werd de burgemeester van de grootste stad in Illinois en de meest vooraanstaande burger van de staat, de bevelhebber van de grootste groep geoffende soldaten in het land, buiten het federale leger, de grondlegger van steden en van een universiteit . . .

Hij schreef een boek (het Boek van Mormon) dat de literaire critici al honderd jaar verbijstert en dat tegenwoordig meer gelezen wordt dan enig ander boek, behalve de Bijbel. Op de drempel van een eeuw waarin van alles werd georganiseerd stelde hij het maatschappelijke systeem vast dat in deze moderne wereld het dichtste tot volmaaktheid nadert en ontwikkelde hij een godsdienstige filosofie die een uitdaging is voor alles wat de geschiedenis op dit gebied te bieden heeft waar het volledigheid en samenhang betreft. Hij trof de voorbereidingen voor een economisch systeem dat de grootste vrees die in het hart van de mens zetelt wegneemt — namelijk de vrees om behoeftig te worden ten gevolge van ziekte, de oude dag, werkeloosheid en gebrek.” (New York: MacMillan, 1946, blz. 4.)

Welke grote betekenis hebben de bijdragen van Joseph Smith voor de wereld? Laten we enkele van die bijdragen eens

in ogenschouw nemen. Misschien is de belangrijkste het begrip van de Godheid. Het Nieuwe Testament laat duidelijk zien dat de Vader, de Zoon, en de heilige Geest drie gescheiden en verschillende Wezens zijn, toch zijn er velen in de christelijke wereld die dit niet aanvaarden of die niet geloven in een persoonlijk God naar Wiens beeld wij zijn geschapen. De Vader en de Zoon zijn werkelijk persoonlijk aan Joseph Smith verschenen om hun persoonlijkheid en beeld te laten zien. Toen die jongen uit dat bos kwam kende hij de feiten — God heeft de vorm van een mens, Hij spreekt, Hij is zorgzaam en vriendelijk, Hij beantwoordt gebeden. Hij is een persoonlijk God, want Hij noemde Joseph bij naam. Zijn Zoon lijkt op Hem en is een gescheiden Persoon en Hij is de Middelaar tussen God en de mensen.

De gebeurtenis in het bos was in directe tegenspraak met het begrip dat openbaring was opgehouden en dat God niet meer met de mens sprak. De teksten van het Oude en het Nieuwe Testament bevestigen herhaaldelijk de noodzaak van voortdurende openbaring. Neem de woorden van Amos in overweging:

„Voorzeker, de Here Here doet geen ding, of Hij openbaart zijn raad aan zijn knechten, de profeten.” (Amos 3:7.)

Na de openbaringen die hij had ontvangen onderwees Joseph Smith met gezag vele waarheden die in de Bijbel waren vastgelegd en die voor die tijd niet waren begrepen. Enkele daarvan zijn: wij zijn geestelijke kinderen van God, wij hadden een voorsterfelijk bestaan, wij zijn in de sterfelijkheid om ons waardig te betonen en als wij trouw zijn kunnen wij terugkeren om eeuwig in de tegenwoordigheid van God te wonen en om door eeuwige vooruitgang als God te worden. Een volgende leerstelling die nauw samenhangt met het vaderschap van God en het zoonschap van de mens is het

Ouderling en zuster Taylor

wezenlijke bestaan van Satan, de duivel. Hij is er echt en hij is vastbesloten zoveel mogelijk mensen als zijn gevangenen uit de tegenwoordigheid van God weg te leiden.

Joseph onderwees de leer van de vrije wil - dat wij vrij zijn om zelf tussen goed en kwaad te kiezen, met de daaruit voortvloeiende zegeningen of straffen. Wij lezen in 2 Korintiërs:

„Want wij moeten allen voor de rechterstoel van Christus openbaar worden, opdat een ieder wegdrage wat hij in zijn lichaam verricht heeft, naardat hij gedaan heeft, hetzij goed, hetzij kwaad.” (2 Korintiërs 5:10.)

Hij gaf de wereld een nieuw begrip van het priesterschap — het gezag door God aan de mens gegeven om in zijn naam te handelen. Door middel van openbaring gaf Hij een duidelijke definitie van alle ambten en plichten van de priesterschap

van diaken tot en met hogepriester; en deze staan zo goed omschreven in afdeling 107 van de Leer en Verbonden dat wij 144 jaar later nog altijd die instructies opvolgen bij het organiseren en besturen van kerkzaken.

Dit is een extra bevestiging dat dit de Kerk van Jezus Christus is met dezelfde organisatie die Hij vroeger in zijn kerk instelde en met dezelfde ambten.

Joseph Smith onderwees door openbaring een nieuw beginsel met betrekking tot het menselijk lichaam — het tabernakel van de geest. Het lichaam van de mens is heilig en mag niet worden verontreinigd. Elke opzettelijke beschadiging is voor God een belediging en daarom heeft de zorg voor het lichaam ook een geestelijke betekenis. Joseph Smith ontving een openbaring, die bekend staat als het Woord van Wijsheid, om ons te helpen ons lichaam als een geschikte

woonplaats voor onze geest te handhaven; indien wij deze wet gehoorzamen zal dat grote zegeningen voor ons lichaam en voor ons verstand tot gevolg hebben.

De profeet Joseph leerde de zaligmaking voor de doden, die hoewel deze in het Nieuwe Testament wordt geleerd sinds de dagen der apostelen niet meer was begrepen noch in praktijk was gebracht. Deze leer werd tegelijkertijd onderwezen met de beginselen: het gezin is een eeuwige eenheid en het tempelhuwelijk, dat is een huwelijk voor tijd en alle eeuwigheid.

Wat geeft het een heerlijk tevreden gevoel als men weet dat God en Christus werkelijk leven, dat Christus echt die Persoon is Die in de Bijbel en de hedendaagse Schriften wordt beschreven. Die tussen het volk woonde en zowel voor als na zijn kruisiging en opstanding de mensen onderwees en de kinderen en de zieken zegende, en dat Hij bij zijn reizen van de ene stad naar de andere belangstelling had voor hun welzijn. Waarom zou iemand Hem liever zien als een legendarisch persoon of als een groot filosoof en Hem ontkennen als de letterlijke Zoon van God?

Geloof in Christus is van wezenlijk belang voor onze zaligheid en het doel van zijn zending op aarde was ons te leren wat wij beslist moeten doen. Hij zei herhaaldelijk: „Bekeert u en wordt gedoopt.” Hij gaf het voorbeeld door Zich door Johannes de Doper te laten dopen. Hij sprak in dat uur: „Laat Mij thans geworden, want aldus betaamt het ons alle gerechtigheid te vervullen.” (Matteüs 3:15.)

Zijn laatste instructies aan zijn discipelen luiden:

„Gaat dan henen, maakt al de volken tot mijn discipelen en doopt hen in de naam des Vaders en des Zoons en des heiligen Geestes en leert hen onderhouden al wat

ik u bevolen heb. En zie, Ik ben met u al de dagen, tot aan de voleinding der wereld.” (Matteüs 28:19, 20.)

Hij legde duidelijk uit dat alle zaligmakende verordeningen moeten worden verricht door degenen die door God zijn aangesteld en die het gezag dragen om het evangelie te prediken en de verordeningen ervan te bedienen. Hij sprak over de afval en de herstelling zoals deze door de profeten van het Oude en het Nieuwe Testament werden geprofeteerd. Johannes de Openbaarder legde de volgende belangrijke verklaring af:

„En ik zag een andere engel vliegen in het midden des hemels en hij had een eeuwig evangelie, om dat te verkondigen aan hen, die op de aarde gezeten zijn en aan alle volk en stam en taal en natie; en hij zeide met luider stem: Vreest God en geeft Hem eer, want de ure van zijn oordeel is gekomen, en aanbidt Hem, die de hemel en de aarde en de zee en de waterbronnen gemaakt heeft.” (Openbaring 14:6, 7.)

Ik wil mijn getuigenis geven aan allen die vanmorgen binnen het bereik van mijn stem zijn dat *die engel* gevlogen heeft en dat het eeuwig evangelie hersteld is en dat de kerk van Jezus Christus opnieuw op aarde is gevestigd en het gezag draagt om haar verordeningen te bedienen.

Het gezag van het priesterschap, hetgeen het gezag van God is dat aan de mens is gedelegeerd om in zijn naam de verordeningen van het evangelie te bedienen, werd door de apostelen vanouds — Petrus, Jakobus en Johannes — op Joseph Smith en Oliver Cowdery bevestigd. De hemelen zijn nu even open als in de dagen van Petrus en Jakobus en Johannes en Paulus en alle andere apostelen vanouds.

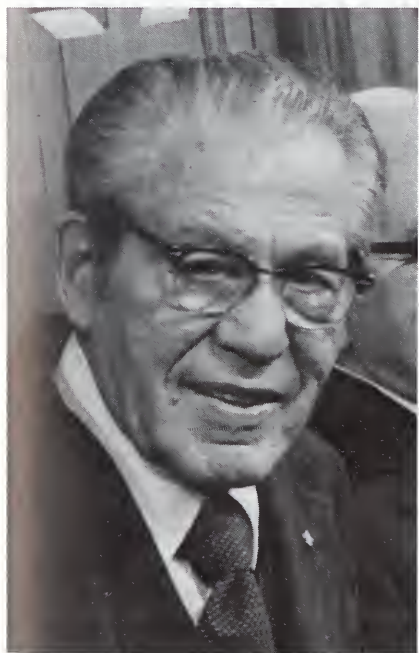
God beantwoordt nog altijd de gebeden van de rechtvaardigen en openbaart nog altijd door middel van een profeet zijn wil aan de gevestigde kerk van Jezus

Christus. Evenals Adam en Noach en Abraham en Mozes in de bedelingen waarin zij leefden door God als zijn profeten waren geroepen, is Joseph Smith in deze laatste dagen door God gekozen en geroepen als zijn profeet, ziener en openbaarder. De kerk werkt aan de vervulling van het uitdrukkelijk goddelijk gebod om het evangelie aan elke natie, elke stam, elke taal en elk volk te prediken. Onze zendelingen, meer dan 28.000, prediken dezelfde eenvoudige waarheden die door Christus zijn onderwezen toen Hij op aarde was, het eerste en grote gebod, namelijk: „Gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw kracht en met geheel uw verstand, en uw naaste als uzelf.” (Lucas 10:27.) Wij onderwijzen dat de fundamentele beginselen van het evangelie zijn: „ten

eerste, geloof in de Here Jezus Christus; ten tweede, bekering; ten derde, doop door onderdompeling tot vergeving der zonden; ten vierde, oplegging der handen voor de gave des Heiligen Geestes.” (Vierde Artikel des Geloofs.)

Wij geloven dat God nog altijd met zijn volk op aarde spreekt en dat de kerk door een profeet van God — Spencer W Kimball — wordt geleid en dat de Heer door middel van hem spreekt. Het evangelie is een heerlijke boodschap, een boodschap van vrede en goede wil; de enige boodschap die de wereld vrede zal brengen, en zij biedt allen die haar aanvaarden zaligmaking en verhoging.

Moge deze getuigenis iedereen bereiken die naar de waarheid zoekt is mijn gebod, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Het raadsel van het mormonisme

Ouderling Bruce R. McConkie
Van de Raad der Twaalf

Ik zal als tweede getuige spreken over hetgeen president Tanner zojuist wel-sprekend en vurig heeft getuigd. Wij hebben de wereld iets in het algemeen te zeggen. Wij richten ons in het bijzonder tot die onderzoekende geesten die een of andere nieuwe leerstelling willen horen, iets ongewoons willen zien (om als 't ware) uit te pluizen wat een van de grootste raadsels op godsdienstig gebied is — namelijk het raadsel van het mormonisme.

Wij zijn een bijzonder volk; wij zijn een gemeente die bestaat uit mensen met een echt geloof, mensen die uniek zijn en anders dan alle anderen; wij zijn de heiligen van de Allerhoogste die zich in vele landen vergaderen om Zion op te bouwen en - een volk voor te bereiden op de wederkomst van de Zoon des Mensen. Wij worden mormonen genoemd. Veel mensen zien ons als een zonderlinge sek-te daar zij uitkrijten: „Bedrog, valse profeten, polygamie,” zoals men vroeger al deed; of „Racisten, tegenstanders van de emancipatie, patriarchale dictators,” zoals sommigen nu zeggen; of „Aanbid-ders van Adam en loochenaars van Christus en zijn genade,” zoals anderen valselijk beweren; of welke drogredenen er op dat ogenblik ook mogen zijn om het zaad van het vooroordeel te zaaien bij degenen die anders misschien zouden

willen weten wie wij zijn en wat wij geloven.

Soms schijnt het ons toe dat deze kreten van mensen die niet doordenken én de verklaringen die op eigen voordeel zijn gericht van degenen die aanstoot nemen aan onze snelle groei en toenemende invloed op de wereld én de stemmen van hen wiens maatschappelijke en politieke gezichtspunten wij niet omhelzen slechts een volgend bewijs zijn van de waarheid en de goddelijkheid van het werk op zichzelf. De duivel is niet dood, en zoals zijn stem eens gehoord werd in de kreten: „Kruisig Hem, kruisig Hem,” zo gilt deze nu in hysterisch gekrijs tegen het volk van Christus.

Wij vinden dat het in deze eeuw vol verlichting en open dialoog niet te veel gevraagd is dat wij in de gelegenheid gesteld willen worden om zelf te vertellen wie wij zijn, wat wij geloven en waarom onze zaak zo wonderbaarlijk vooruitgaat.

Wij gaan prat op onze bestemming als een volk ten eigendom. Wij willen uniek — anders dan andere mensen — zijn omdat wij de wereld verzaakt hebben en een verbond hebben gesloten om christelijk te leven en het pad der waarheid en deugd te bewandelen.

Wij hopen dat eens van ons wordt gezegd wat Petrus eens van de ware gelov-

gen van zijn tijd heeft gezegd: „Gij echter zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap, een heilige natie, een volk (Gode) ten eigendom, om de grote daden te verkondigen van Hem, die u uit de duisternis geroepen heeft tot zijn wonderbaar licht.” (1 Petrus 2:9.) Daar wij een fatsoenlijk respect voor gezichtspunten en zorgen van onze naasten — zowel christenen als niet-christenen, zowel jood als andersdenkende — op na houden, zullen wij nu enkele punten waarin wij geloven en waarvan wij weten dat zij waar zijn uiteenzetten.

Onze levenswijze, de zekerheid en vreugde die onze ziel vervult en onze hoop op zaligheid en eer hierna komen allemaal

„Mogen wij zeggen dat, wat de mensen het mormonisme noemen, nu precies het stelsel van wetten en waarheden is dat van de aarde een hemel en van de mens een god maakt.”

voort uit onze leerstellingen, uit onze theologie, uit de waarheden die ons geopenbaard zijn. En als wij een betere levenswijze hebben, zullen degenen die een eerlijk hart hebben zeker willen weten wat wij geloven en hoe dat de mens verandert en verheft.

En dus zeggen wij in eenvoudige bewoordingen:

Er is een God in de hemel, een glorierijk persoon, een heilige Man, Die alles weet, Die alle macht heeft en Die oneindig en eeuwig is.

Hij is de Allerhoogste, de eeuwige Overmachtige, de Schepper en Degene Die werelden zonder einde heeft bevolkt.

Hij is onze Vader in de hemel en Hij leeft in het gezinsverband.

Wij zijn zijn geestelijke kinderen; wij woonden voor het fundament van deze aarde werd gelegd allemaal in zijn eeuwige tegenwoordigheid; wij hebben zijn aangezicht gezien, zijn stem gehoord en zijn geest gevoeld.

Hij heeft de wetten waardoor zijn kinderen vooruitgang konden maken en konden worden zoals Hij verordineerd en vastgesteld. Deze wetten vormen het plan van zaligheid; zij zijn het evangelie van God.

Dit heerlijke evangelie vroeg om de schepping van deze aarde als plaats waar de mens kon komen om een sterfelijk lichaam op zich te nemen, en beproefd te worden in een omgeving waar hij in geloof moest wandelen.

De val van Adam stond op het programma opdat de stoffelijke dood en de geestelijke dood op aarde konden komen en op alle mensen konden worden overgebracht.

Er was ook een oneindige en eeuwige verzoening nodig die gewrocht moest worden door Iemand die de Eniggeborene in het vlees zou worden en deze verzoening zou de losprijs zijn die de mens uit zijn gevallen staat zou verlossen.

De Here Jezus Christus, de Eerstgeborene van de Vader, werd voor dit verheven werk uitgekozen. Hij werd in de midden des tijds uit Maria geboren en werd voor de zonden van de wereld gekruisigd.

Aldus is er door Christus zaligheid gebracht; deze komt door zijn goedheid en genade en omdat Hij als zoenoffer heeft gediend; Hij kwam om „de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.” (Mozes 1:39.)

Hij is onze Zaligmaker en Verlosser. Zijn bediening bestond uit bemiddelen en verzoenen; Hij volbracht het grote en eeuwige plan der verlossing. Door Hem kunnen wij gered worden om een eeuwige

Het Jeugdwerkkoor

ge zaligheid deelachtig te worden. Hij is onze God en wij zijn zijn volk en zingen zijn heilige naam voor eeuwig lof toe! Ons aandeel bestaat uit het volledig onderschrijven van zijn verzoening en het maken van aanspraak op de reinigende kracht van zijn bloed, wij moeten in Hem en in zijn Vader geloven, ons van onze zonden bekeren, in de wateren des doops een verbond sluiten dat wij Hem al onze dagen zullen liefhebben en dienen en daarna de gave van de heilige Geest ontvangen.

Daarna moeten wij door die heilige Raadgever geleid in het licht wandelen, de geboden onderhouden en de wereld overwinnen. Zo zit het plan van zaligheid voor alle mensen uit alle eeuwen in elkaar. Zo luidt dat plan dat van eeuw tot eeuw is geopenbaard opdat de gevallen mens met vreze en beven voor God

zijn behoudenis kan bewerken. (Zie Filippienzen 2:12.)

En luister nu toe, o, gij hemelen, en leen uw oor, aarde — de grote God, Die de Vader van ons allen is, Die al zijn kinderen liefheeft en Die alle mensen smeekt zich te bekeren en zich te laten redden, de grote God boven in de hemel is aan de belofde herstelling van alle dingen begonnen.

Hij spreekt: de stem van God wordt weer gehoord. Hij verschijnt: de sterfelijke mens aanschouwt opnieuw het aangezicht van zijn Maker. Hij gebiedt: het woord der waarheid, het evangelie van zijn Zoon wordt opnieuw verspreid. Zoals de Vader Zich in de vorige bedeling in Christus aan de wereld openbaarde, zo wordt de Zoon in onze dagen zijn stem en getuige en openbaarder.

Deze is mijn geliefde Zoon — Hoor

Hem” sprak de Vader op die voorjaarsmorgen in 1820. (Zie Joseph Smith 2:17.) Vanaf dat ogenblik stroomt het goddelijk woord over de wereld uit; zo snel als de heiligen het kunnen verdragen regel op regel, gebod op gebod.

Het Boek van Mormon is door de gave en macht van God aan de wereld geopenbaard en voor haar vertaald en uitgegeven. De waarheden van de Bijbel zijn opnieuw bevestigd en er komen nieuwe openbaringen die licht werpen op zaken die sinds de grondlegging van de aarde aan weinigen bekend waren.

Er komen ook dienende engelen. Zij bevestigen de sleutels en machten en priesterschappen op sterfelijke mensen.

Johannes de Doper heeft het Aäronisch priesterschap met al zijn sleutels en machten bevestigd. Petrus, Jakobus en Johannes hebben het Melchizedekse priesterschap teruggebracht evenals het heilig apostelschap, de sleutels van het koninkrijk en de goddelijke volmacht om het evangelie aan elk schepsel te prediken.

Mozes is gekomen en heeft Israël geboden zich opnieuw te vergaderen. Elia heeft de verzegelende macht gebracht opdat de mens opnieuw kan binden en ontbinden, zowel op aarde als in de hemel.

En zo gaat het voort totdat het evangelie in zijn eeuwige volmaaktheid is hersteld, totdat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen volmaakt is geworden, totdat het koninkrijk van God op aarde is gevestigd en voortgaat: stralend als de gloeiende zon, schoon als de blanke maan en geducht als krijgsscharen. (Zie Hooglied 6:10.)

Dit heilig evangelie dient voor de zaligmaking van de levenden en de doden. Zij mogen met ons erfgenamen van de zaligheid worden wanneer zij aan die eeuwige wereld geloven en eraan gehoorzamen. Het voorrecht om de ordeningen tot za-

ligheid als hun plaatsvervangers in heilige tempels die met dat doel zijn gebouwd te ondergaan, is aan ons.

Wij vergaderen Israël door de macht van het evangelie, even letterlijk als Mozes dat deed. Honderdduizenden bekeerlingen hebben alles in het Egypte der wereld verlaten om met de heiligen een beloofd land te betreden.

In deze Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen aanbidden we een God van wonderen, Die ons dezelfde gaven heeft geschonken waar men zich vroeger over verheugde. Wij scheppen niet op, maar toch is het geen geheim dat de blinde onder de gelovigen zien, de doven horen, de lammen lopen en de doden worden opgewekt.

Wij hebben ook dezelfde organisatie die tijdens het koninkrijk op aarde in de dagen van Jezus werd gebruikt. Apostelen en profeten spreken en bedienen zoals dat vroeger ook plaatsvond.

De vrouwen en het gezinsverband worden onder ons hoger aangeslagen dan waar ook ter wereld. Onze moeders en vrouwen en dochters ontvangen meer eerbetoon, volbrengen verantwoordelijker werk en ontwikkelen hun aangeboren talenten in grotere mate dan de vrouwen waar ook ter wereld.

Het hele doel van het evangelie is met recht om de mannen en vrouwen — in de Heer verenigd tot één (lichaam) - in staat te stellen zich in de eeuwigheid een gezinsverband te scheppen. Een celestiaal huwelijk bereidt ons voor op de grootste vreugde en het grootste geluk dat sterfelijke mensen kennen en op het eeuwig leven in de koninkrijken van de toekomst.

Mogen wij zeggen dat wat de mensen het mormonisme noemen nu precies het stelsel van wetten en waarheden is dat van de aarde een hemel en van de mens een god maakt.

Wat is nu het raadsel en het verbazende

rondom dit alles? Dit eeuwige evangelie, dit volmaakte plan voor leven en zaligheid, dit raadsel der raadsels — dit mormonisme, zo u wilt — is de eeuwige waarheid des hemels.

Het is een waarheid zo zuiver als diamant. Het is de stem van God, die zijn kinderen roept. Het omvat openbaring en engelen en visioenen en gaven van de Geest. Het is de heilige Geest die tot een berouwvolle ziel getuigt. En het is dezelfde heilige Geest die de gehoorzamen reinigt en heiligt zodat zij kunnen komen waar God en Christus zijn en voor eeuwig bij Hem in de hemelen kunnen wonen.

Het kan voor de zinnelijk gerichte mens een raadsel zijn, maar voor hen die uit de Geest geboren zijn is het eenvoudig en duidelijk, waardoor zij in staat worden gesteld het koninkrijk van God te aanschouwen.

Laten wij tot slot naar een profetenstem luisteren:

Wij profeten — u hoort mijn stem, maar hierin zijn de stemmen van al mijn broeders verenigd — Wij profeteren dat het geweldige werk der laatste dagen zal triomferen, dat de grote God de bestemming van zijn volk zal leiden, dat het koninkrijk van God dat nu op aarde is opgericht zal voortgaan totdat het koninkrijk des hemels zal komen, totdat de Here Jezus Christus op de wolken des hemels zal wederkomen om in glorie onder zijn heiligen der laatste dagen te regeren.

En wij nodigen allen die willen komen en deel willen hebben aan Gods goedheid uit opdat zij in dit leven vrede mogen vinden en in de toekomstige wereld erfnamen van het eeuwige leven zullen worden.

In de naam van de Here Jezus Christus.
Amen. □

Ouderling en zuster Kikuchi

Het gebed tot onze hemelse Vader

Ouderling Bernard P. Brockbank
van het Eerste Quorum der Zeventig

Godsdiensten en leerstellingen van menselijke oorsprong, kunnen een kind van God geen verlossing brengen. De Heer vertelt de mens in de Bijbel dat Gods wegen niet van de mens komen. „Want mijn gedachten zijn niet uw gedachten en uw wegen zijn niet mijn wegen, luidt het woord des Heren. Want zoals de hemelen hoger zijn dan de aarde, zo zijn mijn wegen hoger dan uw wegen en mijn gedachten dan uw gedachten.” (Jesaja 55:8, 9.)

De gedachten en wegen van God verschaffen de mens de grootste mogelijkheden zegeningen van dit leven.

De Heer gaf de mens een van de hoogste doelen voor dit leven toen Hij zei: „Dit nu is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, die Gij gezonden hebt.” (Johannes 17:3.)

De Heer heeft de mens ook geboden — en dat is bijna alle christenen bekend — „Gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand.” (Matteüs 22:37.) God te kennen en lief te hebben zijn grote zegeningen. Een van de manieren waarop wij God en Jezus Christus kunnen leren kennen is door oprecht te bidden.

De Heer gebiedt: „Bid altijd en Ik zal zijn Geest op u uitstorten, en groot zal uw zegen zijn — ja, groter zelfs, dan

indien gij in dezelfde mate aardse en vergankelijke schatten zoudt verkrijgen.” (LV 19:38.)

In de Bijbel wordt ons geboden: „... bidt zonder ophouden, dankt onder alles, want dat is de wil Gods in Christus Jezus ten opzichte van u.” (1 Tessalonicenzen 5:17, 18.)

Het gebed tot God zal u de kracht geven om boze machten en invloeden van Satan en deze wereld te onderwerpen en te overwinnen. De Heer heeft gezegd: „Bidt altijd, opdat gij als overwinnaar uit de strijd te voorschijn moogt komen; ja, dat gij Satan moogt overwinnen, en dat gij moogt ontkomen aan de dienstknechten van Satan, die zijn werk ondersteunen.” (LV 10:5.)

Het gebed tot God is een kostbare zegen. De Heiland gaf de mens ook raad over hoe te bidden. Zo kennen wij: Het Onze Vader. De Heer zei: „Bidt gij dan aldus: Onze Vader die in de hemelen zijt, uw naam worde geheiligd; uw Koninkrijk kome, uw wil geschiede, gelijk in de hemel also ook op de aarde. Geef ons heden ons dagelijks brood; en vergeef ons onze schulden, gelijk ook wij vergeven onze schuldenaren; en leid ons niet in verzoeking, maar verlos ons van de boze. Want Uwer is het Koninkrijk en de kracht en de heerlijkheid in der eeuwigheid. Amen.” (Matteüs 6:9-13.)

Wij behoren tot onze hemelse Vader te

bidden met een rein hart; wij behoren te bidden dat zijn koninkrijk zal komen, en door dit te doen verplichten wij onszelf te helpen met het opbouwen van het koninkrijk Gods op aarde. Als wij bidden dat de wil van God op aarde gelijk in de hemel zal geschieden, verplichten wij ons zelf de wil van God te doen.

Wij behoren God te danken voor ons dagelijks brood en Hem te vragen ons te helpen in onze levensbehoeften te voorzien. Wij behoren onze Vader vergeving te vragen voor onze zonden en onze zwakheden en ons te verplichten dat wij ons zullen bekeren en dat wij ons naar zijn beeld geschapen verstand en li-

Het is voor ons allen nodig dat onze zonden en zwakheden weggevaagd worden door bekering, belijdenis en oprecht gebed

chaam op een reine wijze zullen voeden en verbeteren.

Wij behoren onze Vader te vragen ons te helpen de verleidingen van dit leven te weerstaan en ons te verlossen van het kwade. Wanneer wij met ons hart bidden en zeggen: „Want Uwer is het Koninkrijk en de kracht en de heerlijkheid in der eeuwigheid” verplichten wij ons. Vergeet niet dat in dit leven het koninkrijk Gods, de macht Gods, de heerlijkheid Gods tot de dierbaarste en belangrijkste zegeningen en doelen van de mens behoren.

Zo belangrijk is het te bidden dat de profeet Nephi leerde: „... dat gij steeds moet bidden en niet versagen; dat gij niets voor de Here moet doen, tenzij gij in de eerste plaats de Vader in de naam

van Christus vraagt, of Hij uw handeling voor uw welzijn wil zegenen, opdat uw handeling voor het heil van uw ziel moge zijn.” (2 Nephi 32:9.)

Om op een zinvolle manier te bidden is het nodig dat men voor zover dit mogelijk is de ware aard van God kent. Zoals reeds eerder gezegd, is ons geboden God te kennen. Het gebed leidt ons naar verlossing, en gebrek aan kennis is een hinderpaal op onze weg naar dat doel.

Jezus Christus belooft de mens volledige vergeving als hij zich bekeert, zijn zonden belijdt en verzaakt. Jezus zei deze troostende woorden tot hen die zich bekeren. Hij zei, „Ziet, hij, die zich van zijn zonden heeft bekeerd, ontvangt vergeving, en Ik, de Here, gedenk ze niet meer. Hierdoor moogt gij weten of iemand zich van zijn zonden bekeert: Ziet, hij zal ze belijden en verzaken.” (LV 58:42, 43.)

Wij behoren die boodschap in ons hart op te nemen, en ons verstand en lichaam te reinigen en op te bouwen op een manier die God welgevallig is door voortdurend te bidden, door te gehoorzamen en door ons te bekeren. Daar het gebed een zeer belangrijk onderdeel van het belijden is, behoren wij onze schulden zowel aan God als aan anderen te belijden.

De Heiland heeft antwoorden en zegeningen beloofd als beloning voor het oprechte gebed. Hij onderwees en beloofde: „Bidt en u zal gegeven worden; zoekt en gij zult vinden; klopt en u zal opengedaan worden. Want een ieder, die bidt, ontvangt, en wie zoekt, vindt, en wie klopt, hem zal opengedaan worden.” (Matteüs 7:7, 8.)

Wij behoren met een gebed in ons hart te leven en te werken, waakzaam te zijn en te wachten, en ons voortdurend te bekeeren en ons doel voor ogen te houden. Een profeet van God heeft de mens met deze woorden aangeraden steeds te bidden:

„En nu, mijn geliefde broederen, bemerk ik, dat gij nog in uw hart overlegt; en het doet mij leed, dat ik hierover moet spreken. Want indien gij naar de Geest zoudt willen luisteren, Die de mens leert te bidden, dan zoudt gij weten, dat gij moet bidden; want de boze geest leert een mens niet te bidden, maar leert hem, dat hij niet moet bidden.

Doch ziet, ik zeg u, dat gij steeds moet bidden en niet versagen; dat gij niets voor de Here moet doen, tenzij gij in de eerste plaats de Vader in de naam van Christus vraagt, Hij uw handeling voor uw welzijn wil zegenen, opdat uw handeling voor het heil van uw ziel moge zijn.” (2 Nephi 32:8, 9.)

Enos, een dienstknecht van de Heer — en het is al een of twee keer aangehaald in deze conferentie, omdat de Heer blijkbaar wenst dat hier de nadruk op gelegd wordt — Enos spreekt over de macht van het oprechte gebed: „En ik zal u van de strijd vertellen, die ik voor God had, voordat ik vergeving mijner zonden ontving.

Ziet, ik ging op wild jagen in de wouden; en de woorden, die ik mijn vader dikwijls had horen spreken aangaande het eeuwige leven en de vreugde der heiligen had ik ter harte genomen.

En mijn ziel hongerde; en ik knielde voor mijn Maker neder en riep Hem aan in krachtig gebed en smeken voor mijn ziel; en de ganse dag riep ik Hem aan; ja, toen de avond viel, verhieft ik nog steeds mijn stem ten hemel.

En er kwam een stem tot mij, die zeide: Enos, uw zonden zijn u vergeven en gij zult worden gezegend.

En ik, Enos, wist dat God niet kon liegen; daarom was mijn schuld uitgewist.” (Enos 1:2-6.)

Het is voor ons allen, evenals voor Enos, nodig dat onze zonden en zwakheden voortdurend weggevaagd worden door bekering, belijdenis en oprecht gebed. Ik

herhaal de belofte des Heren: „Ziet, hij, die zich van zijn zonden heeft bekeerd, ontvangt vergeving, en Ik, de Here, gedenk ze niet meer.

Hierdoor moogt gij weten of iemand zich van zijn zonden bekeert: Ziet, hij zal ze belijden en verzaken.” (LV 5:42, 43.) Bekering zal het verstand en het lichaam reinigen en zuiveren en plaats maken voor grotere volmaaktheid.

Toen koning Benjamin tot zijn volk sprak over gebed en bekering, gaf hij hun waardevolle raadgevingen over het ontvangen van antwoorden van God. Hij zei: „Geloof in God; geloof, dat Hij bestaat en dat Hij alle dingen heeft geschapen, zowel in de hemel als op de aarde; geloof, dat Hij alle wijsheid en kracht heeft, zowel in de hemel als op de aarde; geloof, dat de mens niet alle dingen begrijpt, die voor de Here begrijpelijk zijn.

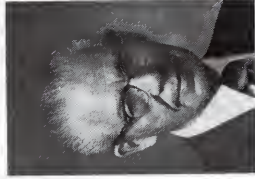
En verder, geloof, dat gij u moet bekeren van uw zonden, en ze moet nalaten en u voor God vernederen, en in oprechtheid des harten bidden, dat Hij u moge vergeven; en nu, indien gij al deze dingen geloof, ziet, dat gij ze volbrengt.

En wederom zeg ik u, zoals ik eerder heb gezegd, dat zo gij kennis hebt verkregen van de heerlijkheid Gods, zo gij met Zijn goedheid bekend zijt geworden en van Zijn liefde hebt gesmaakt, en vergeving van uw zonden hebt ontvangen, hetgeen zulk een grote vreugde in uw ziel veroorzaakt, zo zou ik willen, dat gij die grootheid Gods . . . en Zijn goedheid en lankmoedigheid jegens u . . . zoudt gedenken en altijd in herinnering houden, en u vernederen in de diepste ootmoet, en dagelijks de naam des Heren aanroepen, standvastig staande in het geloof in wat te komen staat, en door de mond des engels is gesproken.

Ziet, ik zeg u, dat, indien gij dit zult doen, gij u altijd zult verblijden en van de liefde Gods vervuld zult zijn, en altijd

Algemene Autoriteiten van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Het Eerste Presidium

President N. Eldon Tanner
Eerste raadgever

President
Spencer W. Kimball

President Marion G. Romney
Tweede raadgever

Raad der Twaalf

Ezra Taft Benson

Mark E. Petersen

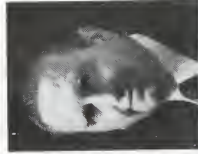
LeGrand Richards

Howard W. Hunter

Gordon B. Hinckley

Thomas S. Monson

Boyd K. Packer

Warren J. Ashton

Bruce R. McConkie

L. Tom Perry

David B. Haight

James E. Faust

Eerste Quorum der Zeventig

Franklin D. Richards

J. Thomas Hyatt

A. Theodore Little

Neal A. Maxwell

Marion D. Hanks

Paul H. Dunn

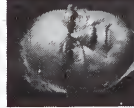

W. Grant Bangert

Presidium van het Eerste Quorum der Zeventig

Theodore M. Burton

Bernard P. Brodusank

Robert L. Simpson

O. Leslie Stone

Robert D. Hales

Ashley Y. Komatsu

Joseph B. Wirthin

Herman Rector, Jr.

Loren C. Dunn

Rex O. Pringast

Gene R. Cook

Charles A. Deder

William R. Bradford

George P. Lee

Carlos E. Asay

M. Russell Ballard, Jr.

John H. Groberg

Jacob de Jager

Vaughn J. Featherstone

Dean L. Larsen

Royden G. Derrick

Robert E. Wells

G. Homer Durham

James M. Parimore

Richard G. Scott

Hugh W. Pinnock

F. Enzo Busche

Yoshihiro Kikuchi

Ronald E. Poelman

Derek A. Culbert

Robert L. Backman

Rex C. Reeve, Sr.

F. Burton Howard

Presiderende Bisschop

H. Burke Peterson
Eerste raadgever

Victor L. Brown
Presiderende
Bisschop

J. Richard Clarke
Iwede raadgever

Emeritus leden van het Eerste Quorum der Zeventig

Joseph Anderson

William H. Bennett

James A. Culmore

Sterling W. Sai

Henry D. Taylor

John M. Vandenberg

S. Dwight Young

vergeving van uw zonden zult behouden; en gij zult toenemen in de kennis der heerlijkheid van Hem, Die u heeft geschapen, of in de kennis van hetgeen rechtvaardig en waar is.” (Mosiah, 4:9-12.)

De Schriften geven ons vele beloften met betrekking tot de kracht en de noodzaak van het persoonlijk gebed. Jezus Christus gebood de mens: „. . . gij moet altijd waken en bidden, opdat gij niet door de duivel wordt verzocht en door hem gevankelijk weggevoerd.

En zoals Ik te midden van u heb gebeden, zo zult gij in Mijn kerk bidden, onder Mijn volk, dat zich bekeert en in Mijn naam wordt gedoopt. Ziet, Ik ben het Licht; Ik heb u een voorbeeld gegeven.” (3 Nephi 18:15, 16.)

„Ziet, voorwaar, voorwaar, zeg Ik u, gij moet altijd waken en bidden, opdat gij niet in verzoeking valt; want Satan begeert u te bezitten, opdat hij u als tarwe moge ziften.

Daarom moet gij altijd in Mijn naam tot de Vader bidden;

En wat gij ook de Vader in Mijn naam zult vragen, wat goed is, gelovende, dat

gij zult ontvangen, ziet, het zal u worden gegeven.” (3 Nephi 18:18-20.)

Jezus Christus raadt de mensen aan gezinsgebeden te hebben. Hij zei: „Bidt in uw gezinnen altijd in Mijn naam tot de Vader, opdat uw vrouwen en uw kinderen mogen worden gezegend.” (3 Nephi 18:21.)

Er zijn maar weinig mensen die teveel bidden. Het is niet een van onze zwakheden.

Ouders hebben de heilige verantwoording hun kinderen het belang en de waarde van het gebed te onderwijzen en de verantwoordelijkheid hun kinderen te leren bidden. In sommige gezinnen wordt het gebed verwaarloosd of geheel nagelaten. Het gebed is heilig en Jezus heeft gezegd: „Ga niet lichtzinnig met heilige dingen om.” (LV 6:12.)

Een andere zegen die door gebed ons deel kan worden is de liefde Gods in ons hart en ziel te voelen. Wij hebben in de Schriften deze heilige belofte: „Daarom, mijn geliefde broeders, bidt tot de Vader met alle kracht van uw hart, dat gij met deze liefde moogt worden vervuld, die Hij op allen, die oprechte volgelingen zijn van Zijn Zoon, Jezus Christus, heeft uitgestort, opdat gij de zonen van God moogt worden, en wij aan Hem gelijk zullen zijn, wanneer Hij zal verschijnen, want wij zullen Hem zien, zoals Hij is, opdat wij deze hoop mogen hebben, en mogen worden gereinigd, gelijk Hij rein is.” (Moroni 7:48.)

Als zonen en dochters van een levende God, een levende Vader in de hemel, behoren wij dicht bij Hem te blijven door nederig gebed. Wij behoren dicht bij Hem te blijven door een rein leven te leiden, opdat ons hart vrede moge vinden in alle heilige mogelijkheden en zegeningen van het leven. Dat dit zo moge zijn is mijn gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Vooruitgang door verandering

Ouderling Marvin J. Ashton
van de Raad der Twaalf

Toen een bijzondere mooie plant begon te kwijnen, besloot een jonge vriend van ons deze over te planten in een grotere pot omdat hij dacht dat de wortels waarschijnlijk niet voldoende ruimte meer hadden. Voorzichtig lichtte hij de plant uit de pot en zette haar in een grotere en probeerde daarbij de wortels en de grond zo weinig mogelijk te verstoren. De onervaren tuinder verzorgde zijn plant en wachtte enige tijd. Tot zijn verbazing bleef de plant kwijnen. Onze vriend vertelde zijn ervaring aan een ervaren tuinder die hem zijn hulp aanbod. Toen de plant overhandigd werd aan de tuinder, draaide hij de pot ondersteboven, trok de plant eruit, schudde de grond van de wortels af, en knipte en trok alle uitschieters van het wortelstelsel af. Toen hij de plant weer in de pot deed, drukte hij de grond stevig rond de plant aan. Spoedig leefde de plant op en begon weer te groeien.

Hoe vaak raken onze wortels niet beklemd in de sleur van het leven en groeien niet verder. Misschien behandelen wij onszelf te zachtvaardig en laten niet toe dat iemand anders de grond verstoort en ons wortelstelsel snoeit. Onder dergelijke omstandigheden hebben wij ook moeite vooruitgang te maken. Och ja, verandering is hard! Verandering kan moeilijk zijn.

De Heer wil niet dat zijn kerk vastgeworteld raakt in een sleur en stilstaat. Voortdurende openbaring door de profeten is nodig voor de groei van zijn koninkrijk. Er is niets zo onveranderlijk, zo onvermijdbaar als verandering zelf. De dingen die wij zien, aanraken en voelen veranderen voortdurend. De verhouding tussen vrienden, man en vrouw, vader en zoon, broer en zuster zijn aan veranderingen onderhevig. Er is echter iets dat onveranderlijk is en dat ons in staat stelt verandering aan te wenden voor ons eigen bestwil, en dat is de geopenbaarde eeuwige waarheid van onze hemelse Vader.

Wij hoeven niet te denken dat wij voor altijd zullen blijven wat wij nu zijn. Er is een neiging om over verandering te denken als over een vijand. Velen staan achterdochtig tegenover verandering en verzetten zich er dikwijls tegen zelfs voordat zij de werkelijke gevolgen ervan hebben ontdekt. Als over verandering zorgvuldig wordt nagedacht, kan zij de meest lonende en diepgaande ervaringen met zich meebrengen. De veranderingen die wij aanbrengen moeten echter wel overeenkomen met de doelen en het plan van de Heer.

Als er zich een gelegenheid tot veranderen voordoet in ons leven, wat altijd zal gebeuren, dan moeten wij ons afvragen:

„In welk opzicht moet ik mij nog ontwikkelen? Wat verlang ik van het leven? Waar wil ik naar toe? Hoe kan ik daar komen?” De alternatieve mogelijkheden moeten met zorg overwogen worden als wij onze plannen veranderen. In Gods plan zijn wij gewoonlijk vrij de veranderingen die wij zelf in ons leven willen aanbrengen te kiezen en wij zijn altijd vrij in de wijze waarop wij reageren op veranderingen die ons van buitenaf worden opgelegd. Wij behoeven onze vrijheid niet op te geven. Maar evenals een kompas erg nuttig is om ons uit een dicht bos te leiden, zo wijst het evangelie ons de weg op het pad des levens.

C.S. Lewis, een Engels schrijver merkte eens op — toen hij schreef over Gods verwachtingen van zijn kinderen — dat veranderingen dikwijls gepaard gaan met pijn. „Stelt u eens voor dat u een levend huis bent. God komt om dat huis te verbouwen. In het begin kunt u misschien nog begrijpen wat Hij aan het doen is. Hij brengt de riolering in orde en maakte de gaten in het dak dicht, enzovoorts. Je wist dat deze karweitjes gebeuren moesten en je verbaast je niet. Maar dan begint Hij het huis af te breken op een manier die verschrikkelijk pijn doet en u begrijpt er niets meer van. Wat is Hij in vredesnaam aan het doen? Het antwoord is dat Hij een huis aan het bouwen is dat heel anders is dan het huis waar u aan dacht, hier wordt een nieuwe vleugel aangebouwd, daar komt een extra verdieping bij, er worden torens gebouwd en er komt een binnenplaats. U dacht dat er van u een aardig klein landhuisje gemaakt zou worden: maar Hij bouwt een paleis,” (C.S. Lewis *Mere Christianity*, blz. 160.)

Ja, verandering brengt pijn teweeg, maar er is ook grote voldoening als men merkt dat er vooruitgang is. Het leven is een opeenvolging van heuvels en dalen en de meeste groei vindt dikwijls plaats

in de dalen. Verandering is een zinvol onderdeel van bekering. Sommige mensen zijn niet in staat zich te bekeren omdat zij zich niet willen veranderen.

Ik woonde onlangs de plechtigheid bij toen de eerste spade in de grond gestoken werd voor een kapel bij de Utah Staatsgevangenis. Na de plechtigheid nodigde directeur Morris gouverneur Matheson en mij uit de gevangenis te

„De Heer wil niet dat zijn kerk vastgeworteld raakt in een sleur en stilstaat. Voortdurende openbaring door de profeten is nodig voor de groei van zijn koninkrijk”

bezoeken. Het viel ons op dat er bijzonder veel zorg besteed was om het terrein rond het maximum-veiligheidsgebouw er prettig uit te doen zien. Toen wij de directeur vroegen wie dat gedaan had, vertelde hij ons dat twee gevangenen toestemming hadden gekregen om enige tijd buiten hun cellen door te brengen om te tuinieren. Wij vroegen of wij de twee mannen mochten ontmoeten en wij werden het gebouw binnengeleid. De twee mannen kwamen op ons toelopen met een uitdrukking op hun gezicht alsof ze dachten: „Wat hebben wij nu weer verkeerd gedaan?”

„Wij wilden u een compliment maken voor het werk dat u gedaan hebt in de tuin,” zeiden wij, „de bloemperken en de groentebedden zien er prachtig en goed verzorgd uit. Gefeliciteerd, dat is goed werk.”

De verandering van de uitdrukking op hun gezicht was prachtig om te zien. De onverwachte lofbetuigingen vijzelden

hun eigendunk op. Iemand had gemerkt dat hun inspanningen een steenachtiger erf vol onkruid veranderd hadden in een prachtige tuin. Jammer genoeg waren zij er niet in geslaagd productieve tuinen te maken van de rotsachtige velden vol onkruid in hun eigen levens. Maar wij hebben nog hoop voor mannen, die de noodzaak voor verandering op een gebied konden inzien en daar ook wat aan deden. Misschien zal hun aandeel in het veranderen van die tuinen de aanleiding worden dat zij hun eigen levens verbeteren.

William James, een Amerikaanse psycholoog en filosoof, zei eens: „De grootste ontdekking van mijn generatie is dat

(wij onze) omstandigheden kunnen veranderen door (onze) geesteshouding te veranderen.” (*Vital Quotations*, blz. 19.) Jezus Christus hielp mensen met allerlei achtergronden hoogten te bereiken waarvan zij nooit gedroomd hadden door ze te leren op nieuwe, veilige paden te wandelen.

Velen beginnen hun leven in zulke ongunstige omstandigheden dat verandering onmogelijk lijkt. Laat mij u een paar voorbeelden vertellen van mensen die zo'n moeilijke jeugd hebben gehad.

Het eerste voorbeeld is een kind dat een uitzonderlijk ongelukkig gezinsleven leed. Zijn familie verhuisde van de ene staat naar de andere totdat hij acht jaar oud was. Hij werd dikwijls geslagen door zijn vader, die of te streng of niet streng genoeg was al naar de stemming waarin hij zich bevond. De jongen bracht een groot deel van zijn jeugd door slapende in bussen, spoorwegstations en goedkope hotels. Toen hij veertien was liep hij van huis weg en werd door de politie aangehouden. Zijn familieleden en vrienden noemden hem onbetrouwbaar, dikwijls gewelddadig en een eenling.

Het tweede voorbeeld is een jongen die erg zwak was toen hij geboren werd. Gedurende zijn hele jeugd bleef hij erg ziekelijk. Zijn tenger lichaam leek niet in staat zijn te groot hoofd te dragen. Zijn vader maakte zich zorgen dat de mensen zouden denken dat zijn zoon debiel was en eens heeft hij de jongen in het openbaar geslagen. Nadat zijn moeder drie kinderen die voor hem geboren waren verloren had, kleepte zij zich in het zwart en trok zich in zichzelf terug.

In het derde voorbeeld gaat het om een jongeman die in omstandigheden geleefd heeft die aan de grens van armoede lagen. Zijn familie was wegens financiële moeilijkheden meer dan eens genood-

President Spencer W. Kimball

Het Jeugdwerkkoor onder leiding van Carolyn O. Welling

zaakt te verhuizen. Hij had weinig of helemaal geen schoolopleiding. Zijn moeder vertelde dat hij minder neiging tot lezen en studeren had dan één van de andere kinderen. Omdat de burens vele van zijn gewoonten en ideeën vreemd vonden, werd hij genegeerd door zijn leeftijdsgenoten. Zijn hele leven werd hij door de wet vervolgd en verkeerde hij voortdurend in moeilijkheden.

Bepaalde stappen kunnen ons helpen constructieve, waardevolle veranderingen in ons leven aan te brengen. „Als men een ladder wil beklimmen, moet men onderaan beginnen, en trede voor trede naar boven klimmen, totdat men aan de top is; en zo is het met de beginselen van het evangelie.” (*History of the Church*, deel 6, blz. 306, 307.) Om tot zinvolle veranderingen in ons leven te komen moeten wij onze Vader in de hemel en zijn waarheden accepteren. De

profeet Alma — uit het Boek van Mormon — zei: „Zijt gij geestelijk uit God geboren? Hebt gij Zijn beeld in uw gelaat ontvangen? Hebt gij deze grote verandering in uw hart ondervonden?” (Alma 5 : 14.)

Laat mij u vier belangrijke stappen voorstellen waardoor wij veranderingen tot een belangrijk werktuig in ons leven kunnen maken:

Ten eerste moeten wij de noodzaak van verandering inzien. Een leven dat niet onderzocht wordt is niet de moeite waard geleefd te worden. Een nieuwe bisschop vertelde mij eens over een frustrerende ervaring. Er was een jonge vrouw in zijn wijk die niet leefde zoals zij behoorde te leven. Als hij haar hierover aansprak werd zij nijdig en zei dat hij bereid moest zijn haar te nemen zoals zij was. Zij wilde het feit dat „zoals zij was” gewoon niet goed genoeg was voor haar

bisschop, haar hemelse Vader en het belangrijkste voor haarzelf niet aanvaarden. Zich bewust zijn van het gebrek en de noodzaak van verandering is een zeer belangrijke stap. *De erkenning dat verandering noodzakelijk is moet een grotere kracht zijn dan de luxe dezelfde te blijven.* Ten tweede moeten onze feiten echt zijn. Wij moeten weten hoe, wat, waar en waarom wij ons moeten veranderen. Het evangelie van Jezus Christus kan ons helpen op korte termijn, op iets langere termijn en op lange termijn ons doelen te stellen door dat het ons leert wie wij zijn, waar wij vandaan komen, waarom wij hier zijn, en waar wij naar toe gaan.

Met deze kennis zal iemand grotere kracht hebben om zich te verbeteren. Ten derde, moet er een systeem om te veranderen vastgesteld worden. Emerson, een Amerikaanse schrijver, zei eens dat de man die „op het kussen van voor- delen zit, inslaapt. Als hij geduwd, geplaatst, verslagen is, leert hij zijn verstand te gebruiken . . . Hij leert matigheid en echte bekwaamheid.”

Onze verandering moet gepland worden en systematisch zijn. Als ons systeem is vastgesteld moeten wij er ons aan houden totdat de verandering voltooid is zelfs als het zou betekenen dat wij ons wortelstelsel moeten verstoren.

Ten vierde moeten wij onze volle aandacht geven aan ons plan ons te veranderen. Een Chinees spreekwoord zegt: „Grote zielen hebben een wil; zwakke zielen hebben slechts wensen.” Ten zij wij de wil hebben ons te verbeteren, zullen alle andere stappen om ons te veranderen voor niets zijn. Deze laatste stap scheidt de winnaars van de verliezers. Eerder in mijn toespraak heb ik drie voorbeelden genoemd van mensen die in moeilijke omstandigheden leefden. Het leven van de eerste jongeman werd een opeenvolging van arrestaties voor van

alles en nog wat van landloperij tot gewapende overval en moord toe. Daar hij nooit de noodzaak van verandering inzag, werd hij op een dag veroordeeld wegens moord.

Het tweede voorbeeld was een beschrijving van de jeugd van de uitvinder Thomas A. Edison. Van een begin dat bijna te moeilijk leek om er iets van te maken, was hij in staat te veranderen en op te bouwen. Hoewel men eens van hem zei dat hij achterlijk was, werd hij een van de grootste uitvinders aller tijden. Zijn persoonlijke inzet veranderde de hele wereld ten goede.

Het derde voorbeeld is de geschiedenis van een jongeman en zijn jeugd in het noordoostelijk deel van dit land. Hij werd geboren in 1805 tijdens een strenge koude winter in Vermont. Zijn naam is Joseph Smith. Zijn begin was moeilijk. Zijn leven werd een opeenvolging van strijd, niet alleen lichamelijk maar ook emotioneel en geestelijk. Maar hij was een jongeman die de noodzaak van verbetering door verandering inzag en zich onderwierp aan een gezag dat groter was dan hijzelf. Vanuit een ontzaglijk moeilijk begin streefde hij naar verandering en leidde de laatste bedeling in. Zijn geloof, gebeden, en werken brachten de wereld de grootste en diepste veranderingen van de laatste dagen.

Er is eens gezegd door Bruce Barton: „Als wij niet meer tegen verandering kunnen, dan heeft het leven geen zin meer. Wij zijn nooit te jong of te oud om te veranderen. Misschien zijn wij pas werkelijk oud als wij het recht, de uitdaging, de vreugde van verandering opgeven. Wij behoren bereid te blijven iets te leren. Het is zo gemakkelijk om in een sleur te raken. Wij moeten bereid zijn om onszelf doelen te stellen of wij zestig, zeventig, vijftig of vijftien zijn. Zorgt dat u plezier in het leven houdt. Er mag nooit een tijd komen dat wij niet meer

bereid zijn onszelf te verbeteren door zinvolle verandering.

Voor vele leden van de kerk is het dikwijls moeilijk om verandering van leiderschap te aanvaarden. Op wijk en ringniveau zijn die veranderingen noodzakelijk, maar soms gebeurt het te dikwijls voor ons gemak. Sommige van ons zijn geneigd om aanstoot te nemen en zich te verzetten tegen dergelijke veranderingen. „Waarom kunnen zij hem daar niet laten?” of „Waarom moeten wij haar krijgen,” of „Waarom moet onze wijk nou verdeeld worden?” Ons in-

zicht is misschien beperkt. Zelden worden er veranderingen gemaakt die geen vooruitgang met zich meebrengen voor iemand of een bepaalde situatie. Hoe vaak hebben wij achteraf gezien niet gedacht: „Ik begreep niet waarom die verandering in dat programma gemaakt werd of waarom die persoon geroepen werd, maar nu kan ik zien dat het precies was wat er nodig was op dat ogenblik.” Tijdens de overgangsperiode — en er zijn altijd overgangsperiodes in onze kerk — zijn geduld, liefde en lankmoedigheid nodig. „Erger je nooit aan iemand die bezig is zijn werk te leren doen,” behoort een permanent onderdeel van onze levenshouding te zijn. Verandering in onze eigen opdrachten in de kerk kunnen nog veel storender zijn. Dikwijls als wij de wens uitspreken dat wij die roeping nooit zullen krijgen, zal de bisschop of de ringpresident ons de zegeningen van juist die roeping aanbieden. Bij dergelijke gelegenheden is het goed ons de woorden van Paulus te herinneren toen hij lijdend aan vele kwalen zei: „Ik vermag alle dingen in Hem, die mij kracht geeft.” (Filippenzen 4:13.) Als kerk met een lekenleiding, ervaren wij dikwijls de zegeningen van veranderingen. Weinigen onder ons voelen zich in staat die veranderingen met onze eigen talenten het hoofd te bieden. Hoe dankbaar moeten wij zijn voor de kracht van Jezus Christus die ons helpt met de veranderingen die veroorzaakt worden door nieuwe roepingen en meer verantwoordelijkheid.

De verandering van dit leven tot een leven met Hem die onze hemelse Vader is, is het einddoel waar zinvolle verandering ons kan brengen. Ik bid dat wij er allen naar zullen streven gezonde, orderlijke veranderingen die ons leven kunnen verbeteren te aanvaarden. Dit bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Het lezen van de Schriften

Ouderling Howard W. Hunter
van de Raad der Twaalf

Als wij de raad van onze leiders de Schriften te lezen en te bestuderen volgen, zullen wij er baat bij vinden en er allerlei zegeningen door ontvangen. Het is de heilzaamste van alle studies, waar wij ons mee bezig kunnen houden. Het gedeelte van de Schriften dat bekend staat als het Oude en het Nieuwe Testament behoort tot de grote literatuur van de wereld. Deze boeken worden beschouwd als wetenschappelijke verhandelingen, als filosofische betogen, als geschiedkundige verslagen; maar als wij het ware doel van deze en de andere Schriften begrijpen beseffen wij dat zij in werkelijkheid de fundamentele literatuur voor de godsdienst zijn.

De Schriften bevatten de fundamentele verklaringen betreffende God en zijn kinderen en de verhouding tussen hem. Door deze boeken heen, is er een oproep om te geloven en vrouwen te hebben in God de Eeuwige Vader, en in zijn Zoon, Jezus Christus, en van de eerste tot de laatste bevatten deze boeken een aanmaning om Gods wil te doen en zijn geboden te onderhouden.

De Schriften bevatten het verslag van de zelfopenbaring van God, en door hen spreekt God tot de mensen. Hoe zou men beter zijn tijd kunnen besteden dan door in de Schriften de literatuur te lezen die ons leert God te kennen en onze ver-

houding tot Hem te begrijpen. Tijd is altijd kostbaar voor mensen die het druk hebben, en wij verknoeien tijd als wij haar besteden met het lezen van of het kijken naar lichtzinnige en waardeloze dingen. Leesgewoonten verschillen in grote mate. Er zijn snelle lezers, en langzame, sommigen lezen slechts kleine stukjes tegelijk en anderen zetten door totdat het boek uit is. Zij die zich verdiepen in de Schriften, bemerken echter dat om ze te begrijpen meer nodig is dan oppervlakkig lezen of doornemen — het vereist geconcentreerde studie. Het is zeker dat degene die iedere dag de Schriften bestudeert, meer bereikt dan iemand die erop een dag veel tijd aan besteedt en dan dagen voorbij laat gaan zonder er iets aan te doen. Wij zouden niet alleen iedere dag moeten studeren, maar zouden ook een bepaalde tijd moeten vaststellen waarop wij ons kunnen concentreren zonder gestoord te worden.

Er is niets zo nuttig als het gebed om ons te helpen de Schriften te begrijpen. Door het gebed kunnen wij ons verstand openstellen om antwoorden te zoeken op onze vragen. De Heer heeft gezegd: „Bidt en u zal gegeven worden; zoekt en gij zult vinden; klopt en u zal opengedaan worden.” (Lucas 11:9.) Dit is Christus’ verzekering dat als wij vragen, zoeken, en kloppen, de heilige Geest ons ver-

stand zal leiden als wij bereid zijn en willen ontvangen.

Velen vinden dat de beste tijd om te studeren 's morgens is nadat de nachtrust ons verstand heeft vrijgemaakt van de vele zorgen die onze gedachten storen. Anderen geven de voorkeur aan de rustige uren als het werk en de zorgen van de dag voorbij zijn en vergeten kunnen worden, zodat zij de dag in de vrede en rust die ontstaat als men zich verdiept in de Schriften kunnen beëindigen.

Belangrijker dan het uur van de dag is dat er een vaste tijd gereserveerd wordt voor die studie. Het zou ideaal zijn als men er iedere dag een uur aan zou kunnen besteden, maar als dat niet mogelijk is zou een half uur al tot zeer gunstige resultaten leiden. Een kwartier is niet veel maar het is verbazend hoeveel inzicht en kennis er in die tijd nog over zo'n

belangrijk onderwerp verkregen kan worden. Het belangrijkste is dat wij ons nooit door iets van onze studie af laten houden.

Sommige mensen studeren liever alleen, maar samen studeren kan ook nuttig zijn. Gezinnen worden ten eerste gezegend als verstandige vaders en moeders hun kinderen om zich heen verzamelen, samen de Schriften lezen en dan openlijk de prachtige verhalen en gedachten bespreken, rekening houdend met de ontwikkeling van iedereen. Dikwijls hebben jonge en kleine kinderen verbazend veel inzicht en waardering voor de standaard literatuur van de godsdienst.

Wij behoren niet zo maar lukraak iets te lezen maar een bepaald systeem voor onze studie te ontwikkelen. Er zijn mensen die een bepaald aantal bladzijden of een bepaald aantal hoofdstukken per

*Leden van de Raad der Twaalf betuigen hun steun aan de kerkleiders
Zaterdagmiddagvergadering*

dag of per week lezen. Dit kan volkomen gerechtvaardigd zijn en kan heel bevredigend zijn als men voor zijn plezier leest, maar het is dan géén zinvol studeren. Het is beter om iedere dag een bepaalde tijd te wijden aan het bestuderen van de Schriften dan een bepaald aantal hoofdstukken te lezen. Soms zullen wij merken dat de studie van een enkel vers een hele tijd in beslag zal nemen.

Het leven, de daden en leringen van Jezus kunnen snel gelezen worden. De verhalen zijn meestal eenvoudig en zijn ook op een eenvoudige manier geschreven. De Meester gebruikte weinig woorden bij zijn onderwijs, maar ieder woord is zo vol betekenis dat zij tezamen de lezer een duidelijk beeld geven. Soms kunnen echter vele uren besteed worden aan het overpeinzen van diepe gedachten, uitgedrukt in een paar eenvoudige woorden. Er is een voorval in het leven van de Heiland dat in Matteüs, Marcus en Lucas wordt vermeld. Een belangrijk deel van het verhaal wordt door Marcus in twee korte verzen en zes woorden van het volgende vers verteld. Laat mij ze u voorlezen:

„En er kwam een van de oversten der synagoge, genaamd Jairus, en toen deze Hem zag, wierp hij zich neder aan zijn voeten, en hij smeekte Hem dringend, zeggende: Mijn dochtertje ligt op haar uiterste; kom toch en leg haar de handen op, dan zal zij behouden worden en in leven blijven. En Hij ging met hem mede. . .” (Marcus 5 : 22-24.)

Men heeft ongeveer dertig seconden nodig om dat stukje te lezen. Het is kort en niet ingewikkeld. Het visuele beeld is duidelijk en zelfs een kind zou het zonder moeite kunnen herhalen. Maar als wij tijd nemen om erover na te denken kunnen wij het pas goed begrijpen en krijgt dit schriftgedeelte een diepe betekenis. Dan komen wij tot de conclusie dat dit meer is dan een eenvoudig verhaal over

een klein meisje dat ziek was en waar Jezus naar toe ging om haar de handen op te leggen. Laat mij deze woorden nog eens voorlezen:

„En er kwam een van de oversten der synagoge,” Jezus en zij die bij Hem waren, waren juist van de andere kant van het meer van Galilea gekomen, en een menigte die op Hem had staan wachten kwam Hem daar tegemoet. Plotseling en

Het is beter om iedere dag een bepaalde tijd te wijden aan het bestuderen van de Schriften dan een bepaald aantal hoofdstukken te lezen.

onverwachts kwam er uit die menigte een overste van de synagoge. De grotere synagogen van die tijd werden bestuurd door groepen ouderlingen onder leiding van een hoofd of een overste. Dit was iemand van stand en aanzien voor wie de joden veel achting hadden.

Matteüs noemt de naam van deze overste niet, maar Marcus vermeldt zijn naam door achter zijn titel de woorden te schrijven: „genaamd Jairus.” Nergens anders in de Schriften wordt zijn naam genoemd, maar zijn herinnering leeft in de geschiedenis voort door dit korte contact met Jezus. Vele, vele levens, die anders in vergetelheid geraakt zouden zijn, zijn door de invloed van de Meester denkwaardig geworden. Deze invloed had een grote verandering in gedachten en daden en een nieuw en beter leven teweeg gebracht.

„En toen deze (Jairus) Hem zag, wierp hij zich neder aan zijn voeten.” Dit was een ongebruikelijk iets; een man van stand en aanzien, een overste van de sy-

nagoge, die voor Jezus' voeten knielde — voor de voeten van iemand die als een rondreizende leraar werd gezien met een gave om de mensen te genezen. Vele andere geleerden en mensen van aanzien zagen Jezus ook maar negeerden Hem. Zij waren niet ontvankelijk. Heden ten dage is het nog precies eender; er zijn hindernissen die velen verhinderen Hem te aanvaarden.

En hij (Jaïrus) smeekte Hem dringend, zeggende: „Mijn dochtertje ligt op haar uiterste.” Dit is een typisch voorbeeld; het gebeurt dikwijls dat iemand tot Christus komt, niet zo zeer voor zijn eigen nood, maar vanwege de wanhopige toestand van iemand die hem dierbaar is. De beving die wij in Jaïrus stem horen als hij over „zijn dochtertje” spreekt vult onze harten met medelijden als wij denken aan deze man van aanzien op zijn knieën voor de Heiland.

Dan komt er een grootse geloofsbelijdenis: „Kom toch en leg haar de handen op, dan zal zij behouden worden en in leven blijven.” Dit is niet alleen de geloofsbelijding van een vader die verscheurd wordt door verdriet, het is een herinnering voor ons dat datgene waar Jezus zijn handen op legt, zal leven. Als Jezus zijn handen op een huwelijk legt, zal het huwelijk leven. Als Hij in staat gesteld wordt zijn handen op een gezin te leggen, zal het gezin blijven leven.

De woorden: „En Hij ging met hem mede” volgen dan. Wij veronderstellen niet dat deze gebeurtenis deel uitmaakte van zijn plannen voor die dag. De Meester was van de andere kant van het meer teruggekomen en de menigte stond aan de oever op Hem te wachten om onderwezen te worden. En plotseling en onverwachts werd hij onderbroken door het smeken van een vader. Hij had het verzoek kunnen negeren, omdat zo vele anderen op Hem wachtten. Hij had tegen Jaïrus kunnen zeggen dat Hij zijn dochter de volgende dag wel zou komen bezoeken, maar Jezus ging met hem mee. Kunnen wij het ooit te druk hebben om de noden van onze medemensen te negeren als wij in de voetstappen van de Meester willen treden?

Het is niet nodig om u de rest van het verhaal voor te lezen. Toen zij bij het huis van de overste van de synagoge aankwamen, vatte Jezus het meisje bij de hand en wekte haar op uit de dood. Op dezelfde wijze zal Hij iedere man die Hem toestaat hem bij de hand te vatten tot een nieuw en beter leven opwekken. Ik ben dankbaar voor de Schriften. Door toegewijde studie van deze boeken kunnen wij een grotere kennis van Jezus Christus krijgen. Ik ben dankbaar dat wij naast het Oude en Nieuwe Testament andere geopenbaarde Schriften van de Heer hebben ontvangen door de Profeten van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, als aanvullende getuigen van Christus — het Boek van Mormon, de Leer en Verbonden en de Parel van Grote Waarde — alle boeken waarvan ik weet dat zij het woord van God zijn. Deze getuigen ervan dat Jezus de Christus is, de Zoon van de levende God.

Moge de Heer ons zegenen bij onze studie en bij ons rechtvaardig streven Hem te vinden, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

7 oktober 1979

Vergadering op zondagmiddag

Pornografie, de dodelijke bacillendrager

Ouderling Thomas S. Monson
van de Raad der Twaalf

Deze week, mijn broeders en zusters, zullen de houthakkers hun elektrische zagen ter hand nemen, en hun bijlen aan de wortels van de statige en eens machtige iepen leggen die het landschap rondom London en de Engelse luchthaven Heathrow sierden.

Er wordt gezegd dat sommige van deze majestueuze bomen meer dan honderd jaar oud zijn. Men vraagt zich af hoeveel mensen hun schoonheid hebben bewonderd, hoeveel picknicks er gehouden zijn in hun schaduw, hoeveel generaties zangvogels de lucht met muziek hebben gevuld terwijl zij rond de uitgestrekte weelderige takken fladderden.

De patriarchale iepen zijn nu dood. Dit was niet het gevolg van ouderdom, van langdurige droogte, of de krachtige winden die dit gebied soms teisteren. De schuldige ziet er heel wat minder gevaarlijk uit, en toch is hij dodelijk. Wij weten dat de schuldige de iepenspintkever is, die de drager is van de dodelijke iepziekte. Deze ziekte heeft grote wouden van iepen door heel Europa en Amerika ver-

nietigd. En de ziekte breidt zich nog steeds ongeremd uit. Alle pogingen om de ziekten te beperken hebben tot nu toe gefaald.

De iepziekte begint gewoonlijk met het verwelken van de jongere bladeren in het bovenste gedeelte van de boom. Later worden ook de bladeren aan de lagere takken aangetast. In het midden van de zomer worden de bladeren geel, ze krullen op, en vallen af. Het leven vloeit weg. De dood nadert. Een bos wordt vernietigd. De iepenkever heeft zijn tol geëist.

Wat lijkt de mens op een iep. Van een heel klein zaadje groeien wij volgens een goddelijk plan, wij worden gevoed, en worden volwassen. De heldere zonneschijn van de hemel en de rijke zegeningen van de aarde zijn van ons. In ons eigen bos van familie en vrienden is het leven lonend en vol schoonheid. Dan plotseling verschijnt er voor ons in deze generatie een boosaardige en duivelse vijand — pornografie. Evenals de iepenspintkever is het de drager van een

dodelijke ziekte. Ik zal het „verderfelijke toegeeflijkheid” noemen.

In het begin merken wij nauwelijks dat wij besmet zijn. Wij lachen en maken luchthartige opmerkingen over het onzedelijke verhaal of de knappe spotprent. Met evangelische ijver verdedigen wij de zogenaamde rechten van hen die de wereld willen bezoedelen met vuile taal en alles willen vernielen wat waardevol en heilig is. De kever van de pornografie doet zijn dodelijke taak — ondergraft onze wil, vernietigt onze weerstand, en verstikt datgene in ons dat naar boven wil reiken.

Zou dit werkelijk waar zijn? Deze zogenaamde „verderfelijke toegeeflijkheid” is toch zeker niet zo ernstig. Wat zijn de feiten? Laten wij die eens bekijken! Laten wij eens luisteren! En laten wij er dan iets aan doen!

Pornografie, de bacillendrager, is belangrijker geworden in de zakenwereld. Het is een produkt van de Maffia. Het is besmettelijk. Het is verslavend. De FBI (het Federaal Bureau van Onderzoek) schatte dat de Amerikanen verleden jaar 2,4 miljard dollar uitgegeven hebben aan harde pornografie. Andere schattingen gaan zelfs zover als vier miljard — een fortuin dat overgeheveld is van nobele bestedingen naar duivelse doeleinden.

Apathie tegenover pornografie ontstaat meestal door de wijd verbreide openbare houding dat het een misdaad zonder slachtoffers is en dat de politie beter gebruikt kan worden op andere gebieden. Vele landelijke en plaatselijke verordeningen zijn vruchteloos, de straffen voor overtredingen zijn licht, en de enorme verdiensten zijn veel groter dan de risico's.

De FBI wijst er op dat pornografie rechtstreeks verband kan houden met seksuele misdaden. „In een grote stad in het westen,” zo meldt een agentschap,

„vond de zedenpolitie dat tweeënveertig procent van de mensen die voor verkrachting of zedendelicten met kinderen gearresteerd werden een of ander pornografisch materiaal in hun bezit hadden.” Sommige uitgevers en drukkers ontberen hun persen door per dag miljoenen stuks pornografie te drukken. Geen kosten worden gespaard. Het mooiste papier, het volle kleurenspectrum worden gecombineerd om iets te produceren dat zeker gelezen en herlezen zal worden. En ook de filmmakers, de televisieprogrammakers, en de anderen die zich met amusementsprogramma's bezighouden zijn niet vrij van schuld. De zelfbeheersing van vroeger is verdwenen. Het zogenaamde realisme is in.

Een van de hoogst betaalde filmsterren van de laatste tijd klaagde: „De grenzen van wat er mag zijn tot het uiterste uitgerekt. De laatste film die ik gemaakt heb was smerig. Ik vond het smerig toen ik de script las, en ik vind het nog smerig: maar de film werd lui toegejuicht door de toeschouwers toen men hem proefdraaide op een vrijdagavond.”

Een andere filmster verklaarde: „Filmmakers, evenals uitgevers doen zaken om geld te verdienen, en zij verdienen geld door de mensen te geven wat zij verlangen.”

Sommige mensen maken het zich moeilijk door te proberen verschil te maken tussen wat zij zachte en harde pornografie noemen. In feite leidt de een naar de andere. Hoe toepasselijk is het volgende gedeelte uit Alexander Pope's „Essay on Man” (Verhandeling over de mens):

Onzedelijkheid is een monster dat er zo verschrikkelijk uitziet, dat we het slechts hoeven te zien om het te haten; maar als we het te dikwijls zien, en er vertrouwd mee worden, verdragen wij het eerst, krijgen dan medelijden, en omhelzen het tenslotte.”

De voortdurende, vernietigende opmars

van de pornografiekever besmet zowel hele gemeenschappen als mensenlevens. Sommigen worden wel heel erg met litten bedekt als zij met deze arglistige vijand in aanraking komen.

Gaat u eens voor een ogenblik met mij mee naar een veel bezongen plek, die een grote plaats inneemt in de harten van de

„Deze verderfelijke
toegeeflijkheid aan

zedeloosheid is zeker ernstig.

Wat zijn de feiten? Laten wij
die eens bekijken! Laten wij
eens luisteren! En laten wij er
dan iets aan doen.”

Amerikanen, een welbekend punt in de city van New York, Broadway en de vijfenveertigste straat. Daar staat als verloren op een klein eilandje midden in de drukte van het verkeer een groot standbeeld van vader Francis P. Duffy, een bekende veldprediker van de negenenzestigste gevechtseenheid uit de eerste wereldoorlog. Hij draagt het uniform van het slagveld. Hij draagt een veldfles om de lichamelijke nood van de gewonden te lenigen en een Bijbel om geestelijke troost te brengen aan de stervenden.

Als wij naar dit prachtig standbeeld kijken gaan er allerlei oude liederen door ons hoofd die toen gezongen werden. Als deze gevallen krijgers, die deze liederen kenden en met liefde terugdachten aan Broadway en de vijfenveertigste straat terug zouden keren en naast ons zouden komen staan, bij het standbeeld van vader Duffy, wat zouden zij en wij dan zien? Aan alle kanten zogenaamde massageinstituten, sekswinkels, porno-

grafische films — en neonlichten die aan hun lokkende gevels aan- en uitflitsen. Het standbeeld van vader Francis P. Duffy staat in het midden van de zonde en wordt omspoeld door het kwaad. De kever van de pornografie heeft dit gebied al zo ongeveer vernietigd. Hij nadert op een meedogenloze wijze uw stad, uw omgeving, en uw gezin.

Een onheilspellende waarschuwing werd door Laurence M. Gould, emeritus predikant van de Carleton Universiteit, uitgesproken:

„Ik geloof niet dat het grootste gevaar in de toekomst de bommen of geleide projectielen zullen zijn. Ik geloof niet dat onze beschaving zo zal sterven. Ik geloof dat zij zal sterven als wij ons nergens meer wat van aantrekken. Arnold Toynbee, Engels historicus, heeft er op gewezen dat negentien van de twintig beschavingen van binnenuit vernietigd werden en niet door overwinningen van buitenaf. Er waren geen muziekkorpsen, die speelden en geen vlaggen, die wapperden toen deze beschavingen vergingen. Het gebeurde langzaam, rustig in het donker en niemand was er zich van bewust.”

Deze maand nog las ik een recensie van een nieuwe film. De hoofdrolspeelster vertelde de verslaggever dat zij eerst bezwaar had gehad tegen de script en de rol die zij zou moeten spelen. Die rol stelde haar voor als de seksuele partner van een veertienjarige jongen. Zij had eerst gezegd dat zij daar nooit in toe zou stemmen.

Maar haar werd de verzekering gegeven dat de moeder van die jongen aanwezig zou zijn bij alle intieme scènes, en toen had zij erin toegestemd.”

Ik zou willen vragen: „Zou een moeder erbij staan en toekijken als haar zoon omhelsd werd door een brilslang? Zou zij hem rattenkruid of strychnine laten proeven? Moeders, zoudt u dat doen? En u, vaders?

Vanuit het verre verleden horen wij de echo die zo toepasselijk is heden ten dagen:

„Jeruzalem, Jeruzalem, dat de profeten doodt, en stenigt wie tot u gezonden zijn, hoe dikwijls heb Ik uw kinderen willen vergaderen, gelijk een hen haar kuikens onder haar vleugels, en gij hebt niet gewild. Zie, uw huis wordt aan u overgelaten.” (Lucas 13 : 34, 35.)

Wij maken een wedergeboorte mee van het oude Sodom en Gomorra. Vanuit zelden gelezen bladzijden uit stoffige Bijbels komen zij tot ons over als echte steden in een echte wereld, die een echte ziekte voorstellen — verderfelijke toegeeflijkheid.

Wij hebben de bekwaamheid en de verantwoordelijkheid om als een bolwerk te staan tussen hen die ons dierbaar zijn en de dodelijke besmetting van de pornografische kever. Mag ik u drie stappen voorstellen in ons gevecht tegen dit gevaar:

Ten eerste, een terugkeer tot gerechtigheid. Een goed begrip van wie wij zijn en wat God van ons verwacht dat wij worden, zal ons aanmoedigen te bidden, als persoon en als gezin. Zo'n terugkeer naar gerechtigheid zal de eeuwige waarheid: „Godeloosheid bracht nimmer geluk” (Alma 41 : 10) openbaren. Laat de boze u er niet van afbrengen. Wij kunnen nog steeds geleid worden door die stille, zachte stem — die zich nooit vergist en wiens invloed almachtig is.

Ten tweede, een zoeken naar het goede leven. Ik spreek niet over een leven vol plezier, over het mondaine of het populaire leven. Ik dring er eerder bij een ieder op aan te streven naar het eeuwige leven — het eeuwige leven met moeder, vader, broeders, zusters, echtgenoten, vrouwen, zonen en dochters, voor eeuwig en eeuwig tezamen.

Ten derde, een belofte een oorlog te voeren en te winnen tegen de verderfelijke

toegeeflijkheid. Als wij die boze bacillendrager, de kever van de pornografie tegenkomen, laten wij dan onze banier en de banier van onze gemeenschap opheffen en daarin de bekende leus van het vroegere Amerika schrijven, „Don't tread on me.” (Loopt niet over mij heen).

Laten wij instemmen met de vurige verklaringen van Jozua: „Kiest dan heden, wien gij dienen zult; . . . Maar ik en mijn huis, wij zullen de Here dienen!” (Jozua 24 : 15.)

Laten wij ervoor zorgen dat onze harten rein zijn. Laten wij ervoor zorgen dat onze levens rein zijn. Laten wij ervoor zorgen dat onze stemmen gehoord worden. Laten wij ervoor zorgen dat onze daden gevoeld worden. Dan zal de kever van de pornografie tegengehouden kunnen worden in zijn dodelijke opmars. De verderfelijke toegeeflijkheid zal verslagen worden door iets dat sterker is. En wij zullen met Jozua veilig de Jordaan overtrekken naar het beloofde land, ja, het eeuwige leven in het celestiale koninkrijk van onze God.

Dat wij dit mogen doen is mijn oprecht gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

„Na vele beproevingen komen de zegeningen”

Ouderling Adney Y. Komatsu
van het Eerste Quorum der Zeventig

Dertien jaar geleden, toen ik zendingspresident was in Japan, kreeg ik bezoek van de jonge vrouw van een militair die mij wilde spreken. Haar man, een piloot bij de luchtmacht, was zojuist neergeschoten en omgekomen in de oorlog in Vietnam. Toen zij binnengelaten werd in mijn kantoor zag ik, dat zij een grote foto tegen zich aan klemde. Wij zetten ons neer om te praten en zij liet mij de foto van haar man zien, een knappe piloot met zijn helm in zijn handen, die trots naast zijn jet-jachtvliegtuig stond. Snikkend vertelde zij hoeveel zij van hem hield en dat zij niet kon geloven dat hij voorgoed weg was. Zij vertelde verder dat zij bijna twee jaar geleden bekeerd was. Zij had haar man op de universiteit ontmoet en hij had haar over het evangelie verteld. Later werd zij gedoopt en werden zij verzegeld in de tempel voor tijd en alle eeuwigheid. Haar leven met hem was geweldig geweest en alles wat iemand zich maar wensen kon. Zij had de toekomst met vreugde en veel verwachting tegemoet gezien. Maar nu, maar al te spoedig, was er een eind aan dat alles gekomen. Zij zou zich moeten aanpassen aan de nieuwe situatie in haar leven en wilde verzekerd worden dat alles goed zou komen. Welke raad zou u haar gegeven hebben?

De Heer heeft gezegd:

„Want voorwaar zeg Ik u: Gezegend is hij, die Mijn geboden onderhoudt, hetzij in leven of in de dood; en de beloning van hem, die in beproevingen getrouw is, is in het koninkrijk der hemelen groter. Op het ogenblik kunt gij met uw natuurlijke ogen het plan niet zien van uw God met betrekking tot de dingen, die hierna zullen komen, en de heerlijkheid, die op vele beproevingen zal volgen.

Want na vele beproevingen komen de zegeningen.” (LV 58 : 2-4.)

Als wij door deze sterfelijke proeftijd gaan, doen wij veel ervaringen op. Deze ervaringen gaan gepaard met problemen, moeilijkheden, tegenspoed, verdriet en beproevingen. De Heer zei eens tot de profeet Joseph Smith na een periode van grote beproevingen, „Weet dan, Mijn zoon, dat dit alles u ondervinding zal geven, en voor uw welzijn zal wezen.” (LV 122 : 7.)

De vroegere leden en leiders van de kerk ondergingen veel moeilijkheden, tegenspoed en beproevingen. Velen gaven zelfs hun leven voor hun geloof en getuigenis van het evangelie. Tijdens de lange trek naar het westen werden vele kinderen en volwassenen begraven langs de weg.

Wij hebben de belofte van de Heer: „En het zal geschieden, dat zij, die in Mij

President Benson en ouderling Petersen

sterven, de dood niet zullen smaken, want deze zal hun zoet zijn.

En zij, die niet in Mij sterven, wee hun, want hun dood is bitter.

Gij moet zo in liefde te zamen leven, dat gij het verlies van hen, die sterven, moet bewenen, en vooral dat van hen, die geen hoop hebben op een heerlijke opstanding.” (LV 42 : 46, 47.)

Ik woonde onlangs de begrafenis bij van een trouw lid van de kerk op het afgelegen eiland Vava'u in Tonga. Deze broeder was geliefd bij de mensen van zijn dorp en werd gerespecteerd door niet-leden en leden van de kerk.

Toen de begrafenisstoet zijn huis verliet om naar de begraafplaats te gaan volgde het hele dorp en verzamelde zich tenslotte op een heuveltje dat uitkeek over een vredige baai. De mensen schaarden zich om het graf en de bisschop en zij die aan

de plechtigheid deelnamen, stonden tegenover de familie. Het viel mij op dat terwijl velen door droefheid overmand waren en weenden tijdens de dienst, de weduwe kalm was.

Ik wist dat zij op de hoogte was van de opstanding en het plan van zaligheid. Ik hoorde later dat zij en haar man naar Nieuw-Zeeland waren geweest en voor tijd en eeuwigheid aan elkaar verzegeld waren. In haar leven was dit geen algehele ramp maar eerder een deel van Gods plan. Zij had over zich een uitdrukking van vrede en waardering voor het evangelie.

President Kimball verklaarde eens: „De Heer heeft ons niet beloofd dat wij vrijgesteld zullen worden van tegenspoed en verdriet. In plaats daarvan heeft Hij ons het communicatiemiddel dat bekend staat als gebed gegeven, waardoor wij

ons kunnen vernederen en zijn hulp en leiding kunnen vragen, opdat wij een huis des gebeds kunnen oprichten.”

President Kimball heeft ook nog gezegd: „Zij die naar beneden reiken in de diepten van het leven waar in de stilte de stem van God wordt gehoord, hebben de stabiliserende macht die ze evenwichtig en rustig door de orkaan van moeilijkheden zal leiden.” (*Ensign* van mei 1979, blz. 6.)

President Harold B. Lee zei tijdens de algemene conferentie in 1965: „Evenals een door schijnwerpers verlichte tempel nog prachtiger is in een harde storm of in een dikke mist, zo is het evangelie van Jezus Christus heerlijker in tijden van innerlijke storm en persoonlijk verdriet en kwellende strijd.” (*Conference Report* van april 1965, blz. 16.)

Mag ik u nog een andere ervaring vertellen? Enkele jaren geleden werd er in Japan een ring georganiseerd van een zendingsdistrict. Tijdens een interview vertelde de districtspresident dat hij binnenkort naar een andere stad zou verhuizen waar hij de directeur van het grootste filiaal van zijn firma zou worden. Voor hem was dit een goede promotie. Maar de Heer wilde deze man hebben als nieuwe ringpresident. Hij werd bij de algemene autoriteiten geroepen die hem vroegen of zijn directeurs zijn benoeming zouden willen herzien en hem in deze stad zouden willen laten opdat hij deze belangrijke taak in de kerk zou kunnen vervullen.

De districtspresident zei toen onmiddellijk dat hij zijn directie zijn woord al had gegeven en dat zij al wijzigingen hadden aangebracht in alle filialen, behalve in het filiaal waar hij de leiding zou nemen. Hij had gevraagd om zijn benoeming uit te stellen, totdat de ring georganiseerd zou zijn.

Ondanks deze uitleg vroeg de algemene autoriteit de districtspresident contact

op te nemen met zijn directie en hen zijn verzoek voor te leggen en hem dan het resultaat te laten weten.

Later die avond werd ik opgebeld door de districtspresident. Zijn werkgever was vanzelfsprekend verbaasd geweest over zijn verzoek om in de stad te mogen blijven en van zijn promotie af te zien. De directie had hem gevraagd nog eens serieus zijn verzoek te overwegen en hen

„Het is door verdriet en lijden,
inspanning en beproevingen dat
wij de opvoeding krijgen
waarvoor wij hier zijn
gekomen.”

dan over vijf minuten terug te bellen. In die korte tijdsperiode werd hij gedwongen een besluit te nemen die de rest van zijn leven zou beïnvloeden. Op dat ogenblik vroeg hij mij om raad.

Mijn antwoord was dat de Heer een van zijn apostelen gezonden had om een ring in Japan te organiseren. Als hij het antwoord aan de Heer zelf moest geven, zou dat enig verschil uitmaken? Hij bedankte mij en belde toen zijn werkgever op. Al vroeg de volgende morgen kwam hij naar het zendingskantoor en werd officieel geroepen als de nieuwe ringpresident. Toen de algemene autoriteit hem vroeg hoe het stond met zijn werk in de firma, antwoordde de districtspresident dat zijn promotie geannuleerd was en dat hij gewoon zou moeten accepteren wat zij ook besloten hem te laten doen. Voordat hij vertrok zegende de algemene autoriteit deze man en verklaarde dat hoewel hij enige tijd beproevingen en moeilijkheden op zijn werk zou ondervinden, de tijd zou komen dat hij door

zijn werkgever gevraagd zou worden te helpen bij het nemen van grote en belangrijke beslissingen voor de firma, omdat hij besloten had liever de Heer te dienen dan er zelf in materieel opzicht op vooruit te gaan.

Enkele jaren later werd deze man — nog altijd ringpresident — de assistent van

de directeur, en op deze wijze werd de belofte van de apostel des Heren vervuld. Hoe groot is onze beloning als wij getrouw de bezoeken en het lijden van dit leven verdragen!

Ons wordt beloofd, evenals aan de profeet Joseph Smith werd beloofd: „Uw tegenspoed en smarten zullen slechts kort van duur zijn; En dan, indien gij het goed verdraagt, zal God u ten hemel verheffen; gij zult over al uw vijanden zegevieren.” (LV 121 : 7, 8.)

Orson F. Whitney heeft eens gezegd: „Geen pijn die wij lijden, geen beproeving die wij ondervinden gaat verloren. Zij behoren tot onze opvoeding, tot de ontwikkeling van eigenschappen zoals geduld, geloof, geestkracht, en nederigheid. Alles wat wij lijden en alles wat wij ondergaan, vooral als wij het geduldig verdragen vormt ons karakter, reinigt ons hart, vergroot onze ziel, en maakt ons zachter en milder, meer waardig de kinderen van God genaamd te worden . . . en het is door verdriet en lijden, inspanning en beproevingen dat wij de opvoeding krijgen waarvoor wij hier zijn gekomen, en die ons meer zal doen lijken op onze Vader en Moeder in de hemel.” (*Faith Precedes the Miracle*, blz. 98.)

President Kimball heeft gezegd: „Het lijden kan van mensen heiligen maken als zij geduld leren, lankmoedigheid en zelfbeheersing. Het lijden van onze Heiland was een deel van zijn opvoeding. . . Hoewel Hij de Zoon was, de gehoorzaamheid geleerd uit hetgeen Hij heeft geleden, en toen Hij het einde had bereikt, is Hij voor allen, die Hem gehoorzamen, een oorzaak van eeuwig heil geworden.” (Hebreeën 5 : 8, 9.)

Dat wij onze beproevingen en ons lijden goed mogen verdragen. Dat wij naar de Heer mogen uitzien en vertrouwen stellen in zijn rechtvaardig oordeel is mijn gebed, in nederigheid en in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Geluk nu en voor eeuwig

Ouderling Richard Scott
van het Eerste Quorum der Zeventig

Wat zoudt u denken van iemand die een prachtige vleugel in stukken zou hakken om er brandhout van te maken, of een dure rekenlineaal zou gebruiken om een lade van een bureau open te peuteren? Zo'n verschrikkelijk misbruik van waardevolle voorwerpen is ondenkbaar, en toch zijn er velen in de wereld heden ten dage die hun verstand, lichaam en geest, die van onschatbare waarde zijn, op een nog tragischer wijze misbruiken.

Als iedere dag weer onbevredigend en zonder zin lijkt, als de dingen waar u het meest naar verlangt in het leven onbereikbaar lijken, of als u zich in wanhoop gewend hebt tot de verkeerde dingen in een poging geluk en gezelschap te vinden, dan hebben wij voor u een boodschap van hoop en zekerheid. Verwerpt hem niet, hoewel hij gebaseerd is op godsdienstige beginselen die u op het ogenblik misschien niet helemaal begrijpt, want met de overtuiging van mijn hele ziel weet ik dat het u zal geven, waar u het meest naar verlangt.

De Heer inspireerde eens een profeet te verklaren: „De mensen zijn, opdat zij vreugde mogen hebben” (2 Nephi 2 : 25), dat houdt in, geluk nu en voor eeuwig. Maar u zegt: „Hoe kan men het geluk vinden? Er wordt door zovelen raad gegeven, maar dikwijls is het verwarrend en drukken zij zich uit in termen en begrippen die ik niet begrijp.”

God wist dat zijn kinderen met dit probleem geconfronteerd zouden worden, daarom verschaft Hij ze een onfeilbare manier om zijn waar plan voor geluk te herkennen.

Ik zal deze manier illustreren door een eenvoudig voorbeeld. Deze doos stelt de wereld voor. Ik heb er twee magneten in verborgen, de ene stelt de waarheid voor, de andere bedrog. Er gaat een krachtige invloed uit van de twee magneten, maar u kunt het niet zien noch voelen, evenmin als wij met onze ogen of met onze handen het verschil kunnen voelen tussen waarheid en bedrog. Als ik nu een derde magneet gebruik als detector, kan ik zonder falen de magneet die de waarheid voorstelt vinden. De detector wordt er door aangetrokken. Op dezelfde wijze kan ik de magneet die het bedrog voorstelt vinden, omdat de detector erdoor afgestoten wordt.

Ieder mens die op aarde geboren wordt heeft het vermogen gekregen om de waarheid van bedrog te onderscheiden. Dit is een gave van God. Wij noemen het ons geweten. God noemt het de Geest van Christus. Als wij deze gave op de juiste wijze gebruiken worden wij op natuurlijke wijze aangetrokken tot de waarheid en afgestoten van bedrog.

De Satan wil niet hebben dat wij deze goddelijke gave gebruiken. Hij verbergt zijn ware bedoelingen achter aanlokke-

lijke verleidingen. Zijn bedoeling is het om onze belangstelling op onszelf te richten. Hij wil dat wij zo opgaan in onze pogingen om persoonlijke begeerten en verlangens te bevredigen dat wij de waarheid om waarheid van bedrog te onderscheiden, verliezen. Zulk een leven zal nooit, kan nooit, geluk brengen. Als wij onze detector nu afschermen kunnen wij geen onderscheid meer ma-

„Wij moeten leren onszelf niet te beoordelen naar wat wij zijn, maar naar wat wij onder invloed van de Heer kunnen worden.”

ken tussen de invloeden van de magneten die de waarheid of het bedrog voors tellen. Op dezelfde wijze kunnen wij een afscherming rond ons geweten opbouwen en zijn doeltreffendheid opheffen door aan verleidingen toe te geven en Gods geboden niet te gehoorzamen door onverschilligheid of ongeloof. Dan wordt het moeilijk en uiteindelijk onmogelijk om de waarheid van het bedrog te onderscheiden.

De Heer heeft zijn leven gegeven opdat een ieder van ons, door het wonder der vergeving, de versperring van de zonden zou kunnen wegnemen en ons geweten weer gevoelig maken voor waarheid en bedrog.

Nu zou ik nog een andere goddelijke gave met u willen bespreken. Zij heeft mogelijkheden die oneindig gevoeliger en krachtiger zijn dan ons geweten. Door deze gave kunnen wij zuivere waarheid ontvangen om ons leven te leiden, goddelijke raad om onze problemen op te lossen, en zelfs de macht Gods

om hindernissen te overwinnen. Het is de gave van de heilige Geest.

Mag ik u vertellen hoe u deze kostbare gave kunt verkrijgen, of als u ze reeds hebt hoe u ze meer kunt gebruiken? De Heer heeft gezegd: „Bid, en gij zult ontvangen; klop, en u zal worden opgedaan.” (LV 4:7.) Als u in alle oprechtheid vraagt, zult u niet te loochenen indrukken krijgen die u naar grotere waarheden zullen leiden. U zult de gelegenheid krijgen, bijvoorbeeld door de geïnspireerde boodschappen van deze conferentie, de enige ware kerk van Jezus Christus te vinden, en u zult die kerk herkennen.

Door studie, gebed en gehoorzaamheid kunt u zich gereed maken om gedoopt te worden tot lid van de kerk van Jezus Christus en de gave van de heilige Geest te ontvangen door handoplegging.

De Heiland heeft gezegd: „Doch u is geboden God, Die mildelijk geeft, in alle dingen te vragen; en hetgeen de Geest tot u getuigt, wilde Ik, dat gij met alle heiligheid des harten zoudt doen, terwijl gij oprecht voor Mij wandelt, het doeleinde uwer zaligheid in het oog houdt, alle dingen met gebed en dankzegging doet, opdat gij niet moogt worden verleid door boze geesten, of leerstellingen van duivelen, of door de geboden van mensen.” (LV 46 : 7.)

God heeft ons niet op aarde geplaatst om het slachtoffer te worden van omstandigheden. Hij gaf ons een plan dat ons zeker succes zou brengen — zijn evangelie — het volmaakte plan om gelukkig te worden.

Wij moeten leren onszelf niet te beoordelen naar wat wij zijn, maar naar wat wij onder invloed van de Heer kunnen worden. Wij hoeven onze mogelijkheden tot succes niet slechts te meten met de ons bekende bekwaamheden. Wij kunnen rekenen op Gods macht en zijn versterkende invloed op ons leven. Wij

kunnen weten dat onze bekwaamheid en kracht vergroot kunnen worden, zodat wij in staat zijn alle moeilijkheden die wij tegenkomen te overwinnen.

Als wij de gave van de heilige Geest ontvangen moeten wij ernaar streven steeds gevoeliger te worden voor zijn invloed in ons leven. Het gebed is ons communicatiemiddel met God. Hij beantwoordt oprechte gebeden door de heilige Geest, die inspiratie, leiding en kracht in ons leven brengt.

Wij zien de wegwijzers in ons leven altijd duidelijker als wij ze voorbijgelopen zijn en een hogere uitkijkpost hebben bereikt. Als wij beter opletten op de influisteringen van de heilige Geest, zouden wij ze zien voordat wij ze bereiken en doelmatiger geleid worden. Dit te leren ver-

eist zelfbeheersing en een hart dat bereid is verandering te aanvaarden.

De zaligheid is een eeuwig doel dat wij bereiken door een proces van voortdurende opwaartse veranderingen. Twijfel is geestelijk vergif dat de eeuwige groei remt. Wij moeten eerst onze weg aftasten voordat wij de richting duidelijk zien. Wij kunnen onszelf bewijzen door een aantal goede beslissingen te nemen zonder helemaal zeker ervan te zijn; dan komt grotere kennis en zekerheid, niet eerder.

Geluk wordt gemaakt. Liefde is het middelpunt ervan. De belangrijkste bestanddelen zijn oprecht geloof, oprechte bekering, volledige gehoorzaamheid en onzelfzuchtig dienstbetoon.

Evenals de magneet in mijn voorbeeld aangetrokken werd door de invloed die de waarheid voorstelde, zo kunt u door geloof en gebed het koninkrijk van God op aarde duidelijk herkennen.

Zoekt een lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen op, een mormoon, en vraag hem naar de herstelde waarheid. Schaft u een Boek van Mormon aan, leest het, en denkt er over na. Past de beginselen die erin staan toe, en u zult het geluk vinden nu en voor eeuwig.

Met alle oprechtheid van mijn ziel, in alle nederigheid, getuig ik plechtig dat God de Vader, door zijn Zoon Jezus Christus de volheid van zijn waarheid heeft hersteld. Hij heeft zijn priesterchap hersteld, het gezag om de nodige verlossende verordeningen in zijn naam te verrichten. President Spencer W. Kimball is zijn profeet. Ik houd van hem en steun hem met heel mijn hart. Ik getuig dat dit, De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, de enige plaats op aarde is waar deze volheid van waarheid en priesterlijk gezag gevonden kan worden. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Geboden die wij moeten houden

Ouderling O. Leslie Stone
van het Eerste Quorum der Zeventig

De leringen van onze Heiland en de vele wonderbaarlijke dingen die Hij de wereld gegeven heeft zijn een inspiratie voor ons allen. Hij leefde lang voor de geschiedenis van onze wereld begon. Hij was aanwezig in de grote raadsvergadering in de hemel — Hij hielp zijn Vader bij het scheppen van de hemelen, bij het scheppen van de aarde, en van de mens, tengevolge van de opdracht van de Vader; „Laat Ons . . . de mens vormen naar Ons beeld, naar Onze gelijkenis.” (Abraham 4 : 26.)

In tegenstelling tot Satans plan dat dwang inhield, steunde Hij het plan van de Vader om de vrije wil te handhaven, waardoor het recht om te kiezen, dat zoveel voor ons betekent, zou blijven bestaan.

Hij leefde op aarde in het midden der tijden in het beloofde land. Hij werd ver van huis geboren en werd neergelegd in een kribbe. Hij trok rond lerende en goeddoende. De mensen volgden Hem, niet voor aardse rijkdommen maar om schatten in de hemel te verkrijgen.

Hij stelde een nieuwe gedragslijn op — elkander lief te hebben, zelfs onze vijanden. Hij vermaande ons niet te oordelen, maar te vergeven, en alle mensen een tweede kans te geven.

Stelt u eens voor welk een verandering dit in deze wereld zou maken als wij als

personen en als volken volgens deze gedragslijn zouden leven. Wij hebben dikwijls mensen horen zeggen: „Nou, ik wil wel vergeven, maar vergeten doe ik het niet,” wat natuurlijk betekent dat zij niet vergeven.

In de Leer en Verbonden 64 : 8-11 zegt de Heer ons dat het onze plicht is elkander te vergeven, en dat hij die zijn broeder niet vergeeft, veroordeeld staat en de *grootste zondaar van de twee* is.

In Matteüs 22 : 36-39 lezen wij dat Christus eens benaderd werd door een van de leidende wetgeleerden van zijn tijd die Hem vroeg:

„Meester, wat is het grote gebod in de wet? Hij zeide tot hem: Gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel, en met geheel uw verstand. Dit is het grote en eerste gebod. Het tweede, daaraan gelijk, is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf.”

Kan iemand het celestiale koninkrijk bereiken als hij zijn naaste niet liefheeft als zichzelf? Toen Jezus het tweede gebod noemde, zei Hij dat het aan het eerste gelijk was, en Hij voegde eraan toe: „Aan deze twee geboden hangt de ganse wet en de profeten.” (Matteüs 22 : 40.) Hij maakte ze erg belangrijk — zo belangrijk dat alle andere wetten en geboden erop berusten.

Laten wij een andere vraag stellen: Kan

iemand het eerste en het grote gebod houden als hij het tweede gebod niet houdt? In andere woorden, kan hij God liefhebben met zijn gehele hart als hij zijn naaste niet liefheeft? Het antwoord is duidelijk.

Johannes de apostel zei: „Indien iemand zegt: Ik heb God lief, doch zijn broeder haat, dan is hij een leugenaar; want wie zijn broeder, die hij gezien heeft, niet liefheeft, kan (ook) God, die hij niet gezien heeft, niet liefhebben. En dit gebod hebben wij van Hem: Wie God liefheeft, moet ook zijn broeders liefhebben.” (1 Johannes 4 : 20, 21.)

In 3 Nephi 11 : 29, 30 vinden wij deze verklaring:

„Want voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Hij, die de geest van twisten heeft, is niet

„De Heer verlangt van hen die
bij Hem wonen dat zij in staat
zijn zwakheden en
onvolmaaktheden te
overwinnen.”

van Mij, maar is van de duivel, die de vader van twisten is, en hij hitst het hart der mensen op om in toorn met elkander te twisten.

Ziet, het is niet Mijn leer om het hart der mensen tot toorn tegen elkander op te hitsen; maar dit is Mijn leer, dat zulke dingen zullen worden weggedaan.”

Met al deze verklaringen moet het voor iedereen volkomen duidelijk zijn dat de Heer van ons verlangt dat wij elkander liefhebben en vergeven. Het past ons allen, onze trots te overwinnen en ons zoveel mogelijk in te spannen alle geschillen met onze naasten bij te leggen. Zoals net geciteerd uit 3 Nephi, zijn twisten en

ruzies uit de boze en worden niet goedgekeurd door onze hemelse Vader. Onze naasten liefhebben als onszelf zal vreugde en geluk in ons leven brengen.

Christus leefde om te zegenen, te genezen en te herstellen. Hij was een vredesstichter. Bij vele gelegenheden genas Hij de zieken, de lammen en de blinden. Ja, zoals wij eerder vandaag gehoord hebben, wakte Hij zelfs de doden op. Na dit alles gedaan te hebben, werd Hij gedwongen zijn eigen kruis naar Golgota te dragen. Hij vergaf hen die zijn leven wilden nemen. Op het ogenblik dat Hij het meest moest lijden zei Hij: „Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen.” (Lucas 23:24.) Hij stierf opdat wij het eeuwige leven mochten hebben. In Johannes 11:25, 26 staat geschreven dat Hij eens verklaarde: „Ik ben de opstanding en het leven; wie in Mij gelooft, zal leven, ook al is hij gestorven, en een ieder, die leeft en in Mij gelooft, zal in eeuwigheid niet sterven.”

Hij rees van het graf en triomfeerde over de dood en schonk de wereld de zegen van de opstanding.

Het evangelie verschaft ons een prachtig plan van zaligheid. Wij weten dat wij naar de aarde komen om een lichaam te krijgen, om kennis op te doen, en onze bekwaamheden en ons karakter te ontwikkelen. Wij komen hier om te leren het kwade te overwinnen en te zien of wij trouw kunnen blijven en ijverig en gehoorzaam genoeg aan de geboden zijn om waardig, weer in zijn tegenwoordigheid, terug te keren.

Als ik aan de vele, vele zegeningen denk die ons gegeven zijn, dan komen mij de woorden van koning Benjamin uit het Boek van Mormon te binnen, toen hij nadat hij de zegeningen die op zijn volk uitgestort waren had opgenoemd, zei: „En ziet, alles wat Hij van u verlangt, is Zijn geboden te onderhouden.” (Mosiah 2 : 22.)

Ja, het enige wat de Heer van ons verlangt is dat wij zijn geboden houden. Dit klinkt betrekkelijk eenvoudig, niet waar? Maar wij weten allen dat het niet eenvoudig is, en het is ook nooit de bedoeling geweest. Want waar veel gegeven is, wordt veel vereist. (Zie LV 82 : 3.) De Heer verlangt van hen die bij Hem wonen dat zij in staat zijn hun zwakheden en onvolmaaktheden te overwinnen. Hij vereist zelfverloochening en zelfbeheersing. Neen, het is niet eenvoudig, maar de Heer heeft ons vele wenken en aanwijzingen gegeven om ons te helpen zijn geboden te houden.

Sommigen van ons zullen zo nu en dan wel denken dat enkele van zijn geboden bevelen zijn om gelukkig te worden in dit leven, maar dit is niet zo, en diep in ons hart weten wij allen dat zo lang wij deze geboden naleven, wij, zo zeker als de nacht op de dag volgt, de zegeningen zullen oogsten die beloofd zijn aan de getrouwen. Vergeet niet dat de Heer gezegd heeft: „Ik, de Here, ben gebonden, wanneer gij doet, wat Ik zeg; maar wanneer gij niet doet, wat Ik zeg, hebt gij geen belofte.” (LV 82 : 10.)

Soms zal de wijze waarop dit wordt vervuld niet zichtbaar voor ons zijn, maar wij kunnen er van verzekerd zijn dat het werkelijk vervuld zal worden.

Hoevelen van ons zouden het prettig vinden om op de dag des oordeels te moeten horen dat wij hebben nagelaten ons deel te doen — dat wij onwaardige dienstknechten van de Heer geweest zijn, omdat ons leven zo'n slecht voorbeeld is geweest? In Matteüs 5 : 16 geeft de Heer ons een zeer belangrijke boodschap:

„Laat zo uw licht schijnen voor de mensen, opdat zij uw goede werken zien en uw Vader, die in de hemelen is, verheerlijken.”

De geboden van de Heer niet houden brengt niet alleen veroordeling met zich

mee, maar het berooft ons ook van vele zegeningen hier op aarde, om maar te zwijgen over de eeuwige zegeningen waar wij allen naar streven. In 1 Korintiërs 2 : 9 lezen wij het volgende: „Wat geen oog heeft gezien en geen oor heeft gehoord en wat in geen mensenhart is opgekomen, *al wat God heeft bereid voor degenen, die Hem liefhebben.*”

En tenslotte de grote belofte die aan alle mensen gegeven is:

„En indien gij Mijn geboden onderhoudt, en tot het einde toe volhardt, zult gij het eeuwige leven hebben, welke gave de grootste van alle gaven Gods is.” (LV 14 : 7.)

Tenslotte zou ik u mijn getuigenis willen geven dat de Vader en de Zoon werkelijk aan Joseph Smith zijn verschenen en hem aanwijzingen hebben gegeven met betrekking tot het ware evangelie van Jezus Christus. Ik getuig ook tot u dat onze leider heden ten dage, president Spencer W. Kimball en zijn raadgevers ware profeten van God zijn. Wij zouden er allen goed aan doen hen te volgen op het pad der waarheid en gerechtigheid. Ik bid dat deze broeders ten alle tijde gezegend mogen worden met inspiratie, dat onze hemelse Vader hen de gezondheid en de kracht zal geven om hun zware verantwoordelijkheden te dragen, en dit doe ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

„Wij gaan met onze jongens en grijsaards”

Ouderling Hugh W. Pinnock
van het Eerste Quorum der Zeventig

Tijdens een vlucht van Erie naar Pittsburgh in Pennsylvania, enkele jaren geleden, zat ik naast de predikant van een grote protestantse kerk. Hij droeg de kleding van een geestelijke, zodat dit gemakkelijk te zien was. Nadat ik mij voorgesteld had als lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, vroeg hij: „Weet u waar wij predikanten over praten als wij tezamen komen? Wij praten over de mormonen. Wij zien de jongen en de ouden, de tieners, de kleine kinderen, en de pasgetrouwden zich verdringen in uw kerken. Iedere leeftijdsgroep lijkt op zijn gemak en blij tezamen te zijn in uw kerk.” Ik legde hem uit dat wij geïnteresseerd zijn in mensen van alle leeftijden.

Die ervaring herinnerde mij aan de moeite die Mozes had om de Farao over te halen de Israëlieten uit Egypte te laten trekken. De ene plaag volgde na de andere, totdat de Egyptische heerser tenslotte toegaf. Nadat hij bedreigd was geweest met zwermen sprinkhanen, stemde Farao erin toe dat de mannen zouden gaan als Mozes de vrouwen, de kinderen en de bejaarden achter zou laten. (Zie Exodus 10:3-11.)

Mozes stond er echter op dat allen zouden gaan. Hij zei: „Wij gaan met onze jongens en grijsaards, wij gaan met onze

zonen en dochters, met ons kleinvee en onze runderen.” (Exodus 10 : 9.) Mozes weigerde om het volk van God te verdelen.

Alle leeftijden behoren de avonturen en gevaren samen het hoofd te bieden evenals onze eigen pioniers dit 132 jaar geleden hebben gedaan tijdens hun grote exodus. De solidariteit van mensen van alle leeftijden is de manier, waarop God het doet. Het is onze manier, omdat het zijn manier is.

Het leven is niet een stilstaand iets. De seconden, de minuten, de uren, de dagen, de weken, de maanden en de jaren gaan voorbij, en even snel voor iedereen. Geen enkele leeftijdsgroep kan geïsoleerd worden. Geen van ons kan voorgoed kind, jong, van middelbare leeftijd, of bejaard blijven. Wij worden allen ouder, en dit kan tussen twee haakjes spannend zijn als wij blijven groeien naarmate wij ouder worden. „Maar al vervalt ook onze uiterlijke mens,” zei Paulus, „nochtans wordt de innerlijke *van dag tot dag* vernieuwd.” (2 Korintiërs 4 : 16.)

Ik kan niet over mijn eigen leven denken zonder een diepe dankbaarheid te voelen voor de oudere mensen die met mij gewandeld en gepraat hebben. Een oudtante heeft mij vele lessen geleerd op haar eigen fijngevoelige wijze. Een dier-

bare grootmoeder heeft niet alleen haar eigen kleinkinderen beïnvloed, maar ook vele van hun vrienden. Een patriarch veranderde het leven van een jongeman door rechtvaardig te leven en door hem een prachtige zegen te geven. De krachtige stem en het getuigenis van broeder LeGrand Richards heeft de waarheid van het evangelie aan allen ge-

Acht wenken voor bejaarde heiligen der laatste dagen opdat vreugde en geluk hun metgezel zullen zijn.

bracht die wilden luisteren en aan enkele anderen daarnaast. Onze grote profeet en leider, president Kimball, heeft velen van ons beïnvloed door zijn toewijding en ongelooflijke energie.

Iedereen is nodig: iedereen behoort te dienen. Degenen onder u met ervaring en ontwikkeling, die de grote depressie hebben meegemaakt, die vernielingen van twee oorlogen hebben gezien, die gezien hebben hoe de maatschappij zich ontwikkeld heeft van het paard en wagen tijdperk tot onze tijd met zijn zilveren Concordes die door de lucht schieten met een vaart van meer dan tweeduizend kilometer per uur, hebben zoveel te bieden. Het is tot u, bejaarden, dat ik mijn korte opmerkingen wil richten.

Over weinig mensen van wie de naam in het Nieuwe Testament wordt genoemd wordt zo weinig gezegd als over Mnason. Zijn naam komt slechts een keer voor: „een zekere Mnason van Cyprus, een der eerste discipelen, wiens gasten wij zouden zijn.” (Handelingen 21 : 16.) Terwijl de vroegere zendelingen rondreisden, wensten zij bij een oudere dis-

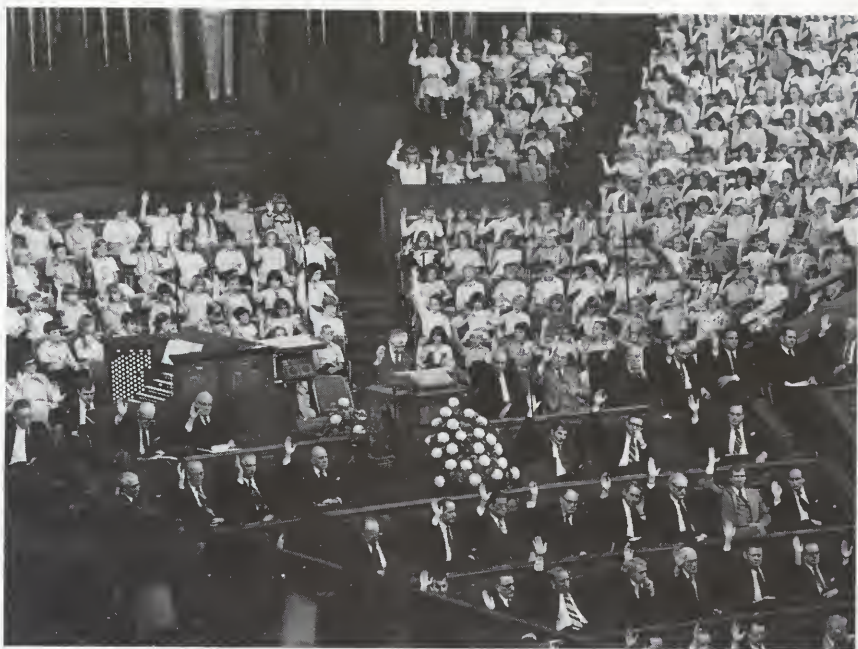
cipel te wonen, bij iemand waar zij zich op hun gemak zouden voelen. Blijkbaar zochten zij zijn wijsheid en zijn kennis. „Maar wat kunnen wij dan doen?” Ik kan sommige oudere leden van de kerk dit bijna horen vragen.

Ten eerste, neem tijd voor de Heiland. Als u denkt dat u Hem nog niet kent, denk dan dikwijls aan Hem. Lees over Hem, nodig Hem uit. Het is nooit te laat om een vriend te maken, en Hij is de beste vriend die u ooit zult hebben.

Ten tweede, vertel over de afgelopen tientallen jaren, toen het leven anders was dan nu. Zorg dat de herinnering aan uw gezwoeg levendig blijft en dat niet vergeten wordt wat u bereikt hebt. Neem de tijd om te spreken over de waarheden die nooit veranderen. Toon hoe oplossingen voor problemen zestig, zeventig en tachtig jaar geleden nu nog evengoed dienst kunnen doen. Wij kunnen veel van u leren.

Ten derde, kijk naar uw voorouders. De tempeldeuren staan open en heten u welkom. Er zijn er zoveel die u nodig hebben, om hun aardse verordeningen voor hen te doen. Zij wachten op u.

Ten vierde, er is zoveel te doen voor u in het zendingsveld, als echtpaar of als u alleen bent als ouderling of als zuster zendeling. U zult wel niet helemaal zoals de jonge zendelingen de deuren langs kunnen gaan, of in alle geval niet zo lang, maar u kunt de inactieve leden beïnvloeden, instructie geven op het gebied van de Welzijnszorg, dienst doen in onze bezoekerscentra, de burgerlijke autoriteiten bezoeken, en diegenen helpen die uw voorbeeld in het leiding geven, uw wijsheid en uw bekwaamheid als leraar nodig hebben. Onderzoekers in Stuttgart, West-Duitsland; in Hermosillo, Mexico; in Williamsport, Pennsylvania; en in Rocky Fort, Colorado zullen naar u luisteren en, ja, door u, gedoopt worden.

President Tanner leidt de steunverlening aan de kerkleid(st)ers

Ten vijfde, besef dat u werkelijk nodig bent en dat men van u houdt en dat u op zoveel positieve manieren nuttig kunt zijn. Maar al te vaak zal een bejaarde zich terugtrekken en zich ongewenst en buitengesloten voelen of nog erger. Gewoonlijk is niets verder van de waarheid. Wees open tegenover uw omgeving zodat wij kunnen weten hoe u zich voelt. Ten zesde, houdt gezinsavonden. Als u nu alleen bent, nodig dan vrienden uit op maandagavond. Als u zich eenzaam voelt, zullen er waarschijnlijk anderen zijn die zich ook zo voelen. Eenzaamheid kan alleen opgelost worden door anderen te helpen zich minder eenzaam te voelen. De gezinsavond is een ideale gelegenheid om samen iets te doen, samen de Heer te dienen en te genezen. Ten zevende, ga als het enigszins mogelijk is iedere dag een eind lopen. Geniet van de prachtige wereld die de Heiland

ons heeft gegeven en nodig anderen uit met u mee te gaan wandelen en met u te genieten van de schoonheid en het wonder van de natuur. „Voeg leven aan uw jaren toe, niet slechts jaren aan uw leven.” (The Problem of Old Age, *Time*, 23 juli 1966.)

Ten achtste, vergeet, vooral de dingen waar u spijt van hebt. De vele jaren die u geleefd hebt zijn vervuld geweest met succes en met dingen die u zoudt willen veranderen als u het kon. Maar u kunt het niet. Zet daarom een punt achter alle droefheid en wanhoop die u zichzelf oplegt. Toen de Heiland zei: „Oordeelt niet,” sprak Hij ook over uw verhouding tot uzelf (zie Matteüs 7 : 1). Leef het berouwvolle leven gelukkig. De tekst „de mensen zijn, opdat zij vreugde mogen hebben,” (2 Nephi 2 : 25) is op dit ogenblik op u van toepassing.

Bernard Baruch zei op zijn vijftachtig-

ste verjaardag, volgens een nieuwsbericht van 20 augustus 1955, dat de ouderdom voor hem altijd vijftien jaar ouder was, dan hij was. Ja, er is zoveel voor u te doen.

Als wij het nu van een andere kant bekijken, misschien vragen de jongeren wel, wat zij in dit verband kunnen doen.

Ten eerste is het zeker onze plicht om met u, onze ouders, grootouders en oudere vrienden in contact te blijven, ze op te zoeken en onze dankbaarheid uit te spreken voor hun invloed. Misschien zouden wij ze vanmiddag moeten bellen of een brief schrijven om even te zeggen: „Weet u nog dat u toen . . .” en dan, dank u vader, moeder, bisschop, leraar of vriend.

Ten tweede, wij moeten leren als partners met u te werken daar dit ons allen zal helpen beter te dienen in het koninkrijk. U ringpresidenten, bisschoppen, quorumpresidenten, en leiders van de hulporganisaties behoren onze oudere leden te roepen voor zinvolle taken. Kan iemand van ons zich voorstellen wat de

algemene autoriteiten zouden zijn zonder die bewonderenswaardige mannen in de tachtig en in de negentig die inspireren, leren, en helpen het koninkrijk op te bouwen?

Ten derde, wij moeten goed luisteren naar wat u, ouders en wijzere mensen te zeggen hebben. Een hart dat luistert is een hart dat liefheeft. Vergeef toch ons ongeduld en dat wij ons op uw raad mogen concentreren.

Ten vierde, wij behoren er zeker van te zijn als wij ons door het leven haasten, dat wij voor u zorgen zoals u gedurende tientallen jaren van geduld en liefde voor ons gezorgd hebt. Dat wij uw tranen mogen wegvegen zoals u de onze bekwaam en liefdevol hebt weggeveegd.

Tot slot zou ik tot u willen zeggen onze oudere leidslieden, onze voorbeelden, enkele van onze dierbaarste vrienden — dank u, en mogen wij een zijn, zoals de Vader en de Zoon een zijn. Dit bid ik in de gezegende naam van Jezus Christus. Amen. □

Programma laat meer tijd over voor gezinsactiviteiten

EEN NIEUW VERGADERROOSTER

Een nieuw geconsolideerd vergaderrooster - dat de nadruk legt op meer tijd waarin het gezin samen kan zijn - zal over de hele kerk in de loop van de volgende drie maanden in werking worden gesteld, kondigde het Eerste Presidium aan op 1 februari.

Het nieuwe rooster zal in de Verenigde Staten en Canada op 2 maart van start gaan en in de overige delen van de wereld op 4 mei.

Onder dit programma - dat in 15 ringen is beproefd - zal er korter worden vergaderd. Er zullen belangrijke veranderingen komen in de bezetting van een aantal organisaties, met name in de Zondagsschool.

Het plan vereist dat de vergaderingen van de priesterschap, de Zondagsschool, de vergaderingen van de hulporganisaties die voorheen op een doordeweekse dag plaatsvonden, en de avondmaalsvergadering, worden gepland binnen een tijdsbestek van drie uur op de zondag.

Dit is een belangrijke afwijking van hetgeen voorheen plaatsvond. Er zal op deze manier meer tijd zijn waarin gezinnen gezamenlijk iets kunnen ondernemen. Zij zullen tevens grotere verantwoordelijkheid dragen voor het onderwijzen van het evangelie en voor de gepaste viering van de sabbat.

In een boodschap voor de leiders van de kerk op alle niveaus, zei het Eerste Presidium dat het nieuwe programma wordt ingesteld „ten einde te zorgen voor meer tijd die kan worden besteed aan het gezin, persoonlijke studie, zelfverbetering en christelijk dienstbetoon.

Wij verwachten dat het geconsolideerde vergaderrooster tevens bij zal dragen aan de energiebesparingen en de leden zal helpen de kosten, verboden aan het reizen naar vergaderingen en andere activiteiten, te verlagen. Het energieverbruik in kerkgebouwen moet worden verminderd.

De individuele leden en de gezinnen zullen een grotere verantwoordelijkheid dragen voor een gepaste sabbatviering. Er zal meer tijd beschikbaar zijn voor persoonlijke studie van de Schriften en voor het bestuderen van het evangelie in gezinsverband.

Andere gepaste zondagse activiteiten, zoals het versterken van de familiebanden, het bezoeken van zieken en aan huis gebonden, het dienen van de medemens, het schrijven van persoonlijke- en familiegeschiedenissen, genealogie en zendingswerk, dienen zorgvuldig te worden gepland en uitgevoerd.

Verwacht wordt dat deze nieuwe indeling van de vergaderingen en activiteiten een grotere geestelijke groei van de leden van de kerk tot gevolg zal hebben. Ieder thuis waar heiligen der laatste dagen wonen hoort een plek te worden waar de gezinsleden graag vertoeven, waar zij hun leven kunnen verrijken en wederzijdse liefde, steun, waardering en bemoediging onder vinden.

Dit rooster zal de gezinsleden tevens voorzien van meer tijd doordeweeks om als burgers bij te dragen aan de verbetering van hun leefgemeenschap en aan het versterken van die processen aan de hand waarvan onkreukbare mensen tot openbare ambten worden gekozen.

Het Eerste Presidium zei dat het geconsolideerde programma „een gelegenheid verschaft om de minder actieve leden en niet-leden uit te nodigen om deel te nemen in het nieuwe zondagse vergaderrooster.” Individuele leden van de kerk, gezinnen en kerkleiders dienen de verschillende vergaderingen van de kerk, de gezinsraden en de gezinsavonden te benutten „om te concentreren op het brengen van het evangelie in het leven van hun eigen gezin evengoed als in het leven van anderen - zowel leden als niet-leden,” zei het Eerste Presidium.

De vijftien ringen waarin het programma al is uitgetoetst melden unaniem dat de leden zich „op overstelpende wijze ten gunste van het nieuwe vergaderrooster hebben uitgesproken.” Ongeveer 98 procent van de leden zijn ingenomen met de geconsolideerde vergaderingen.

De opkomst in de wijken met het nieuwe rooster is tussen de vijf en de tien procent toegenomen en de leden melden een meer eerbiedige sfeer, betere voorbereiding door de leerkrachten en een algemene verhoging in de kwaliteit van de vergaderingen.

„De sabbatdag is niet langer zomaar een vergaderdag. Alles gaat veel rustiger en er is ruimschoots gelegenheid om de Heer thuis te aanbidden,” meldden de leiders van een van de proefringen.

Een aantal priesterschapsleiders zei dat zij „voor het eerst in jaren” een gedeelte van de zondag bij hun gezin door hadden kunnen brengen. Velen van hen konden samen met hun gezin naar de kerk gaan in plaats van bezig te zijn met andere vergaderingen.

„Dit legt de verantwoordelijkheid van de geestelijke vooruitgang van het gezin op de leden zelf in plaats van op de programma's van de kerk,” zeiden de ringambtenaren.

Materiaal met bijzonderheden over het geconsolideerde vergaderrooster, met inbegrip van richtlijnen voor doordeweekse activiteiten, zal binnenkort worden verstuurd aan de ring- en districtspresidenten, bisschoppen en gemeentepresidenten.

„Geen enkele wijk of gemeente dient eerder dan 2 maart (of 4 mei voor gebieden buiten de Verenigde Staten en Canada)

met het geconsolideerde vergaderrooster te beginnen, en niet voordat zij de noodzakelijke materialen en instructies van hun ring- of districtspresidiums hebben ontvangen,” zei het Eerste Presidium.

Het vergaderrooster op zondag zal vanaf 4 mei a.s. als volgt zijn:

Er wordt begonnen met gelijktijdige vergaderingen en klassen van de priesterschapsquorums, de Zustershulpvereniging en de Jonge-Vrouwen.

De Priesterschapsvergadering duurt 50 minuten, maar kan desgewenst onder leiding van de bisschop een opening van 10 minuten omvatten. De Jonge-Vrouwen openen in de verschillende klassen.

De kinderen van 18 maanden tot en met 11 jaar komen tezamen voor de opening van het Jeugdwerk of in de kinderkamer. Deze opening duurt 20 minuten, waarna de kinderen naar hun diverse klassen gaan.

Na bovenstaande vergaderingen en klassen volgt de Zondagsschool. Het Zondagsschoolprogramma duurt 40 minuten en een pauze van 10 minuten. Zij, die de Zondagsschool bijwonen (de opgroeiende jeugd vanaf 12 jaar en de volwassenen) gaan regelrecht naar hun klas, daar er geen opening van de Zondagsschool is.

Tussen de Zondagsschool en de Avondmaalsvergadering is er een pauze van 10 minuten. De duur van de Avondmaalsvergadering is bepaald op 70 minuten.

DE INDIANEN - DE MENSEN VAN HET BOEK VAN MORMON

Dit zijn de inleidende woorden waarmee momenteel ter kennis van het Nederlandse publiek wordt gebracht dat het verleden van de Amerikaanse Indianen beschreven wordt in het Boek van Mormon.

De afgelopen maanden is reeds in verschillende steden op openbare plaatsen door zendingen en leden de aandacht van veel voorbijgangers getrokken naar

een originele Indianen-wigwam, waarin Indiaanse handwerken worden tentoongesteld. Er wordt ook door enkele echte Indianenkledij gedragen. Er wordt een toepasselijke korte film vertoond en aan belangstellenden wordt in grote trekken verteld wat het Boek van Mormon over de voorouders van de roodhuiden te zeggen heeft.

Er zijn reeds wigwam-acties gehouden in Assen, Groningen, Leiden, Leeuwarden, Lelystad, Rotterdam, Bussum, 's Graveland, Haarlem en Schiedam.

Ouderling Daniël Müller, die belast is met

de organisatie van dit z.g. Wigwam-project, heeft ons gezegd dat er reeds aanzienlijk succes is geboekt.

Zo werden in Leeuwarden in vier dagen tijd een honderdtal exemplaren van het Boek van Mormon geplaatst en heeft men veel serieuze belangstellenden gevonden.

Het programma voor april en de eerste helft van mei is als volgt:

31 maart tot en met 4 april: Utrecht (bij het Kerkgebouw)

4 en 5 april: Vlissingen en Middelburg

14 t/m 19 april: Amsterdam (Damplein)

24 t/m 26 april: Arnhem

28 april t/m 1 mei: Groningen

2 en 3 mei: Nijmegen

9 en 10 mei: Leiden

Op Hemelsvaartsdag (15 mei) wordt in Hilversum een algemene fietstocht georganiseerd. De wigwam wordt dan in het bos opgezet.

Ouderling Müller is zeer erkentelijk voor de medewerking die hij tot nu toe van de leden gekregen heeft.

Bij het verkrijgen van de nodige vergunningen, alsmede goede plaatsen voor het opzetten van de wigwam en het te woord staan van belangstellenden kunnen de leden een groot deel tot het welslagen van deze zendingspoging bijdragen.

Ouderling
Dorrell
C. Vickers

Broeder en zuster VICKERS

Sedert oktober j.l. treedt ouderling Dorrell C. Vickers op als regionaal vertegenwoordiger van de Raad der Twaalf in Nederland en Nederlandstalig België.

Wij hebben hem en zijn echtgenote, wier meisjesnaam Margery Garner is, opgezocht in hun gezellige woning te Zeist, waar broeder Vickers ons onder meer het volgende vertelde:

Evenals mijn vrouw ben ik in Utah geboren. In 1939, ik was toen 22 jaar, kwam ik voor een zending naar Nederland (waar ik president Limburg als medezending leerde kennen), maar in verband met het uitbreken van de Tweede Wereldoorlog in september van dat jaar werden wij naar Amerika teruggeroepen, waar ik mijn zending voltooide. Het is wel frappant dat president Limburg en ik na 41 jaar weer samen in dit gebied werkzaam zijn.

Na mijn zending studeerde ik aan de Universiteit van Utah biologie en scheikunde. Toen die studie klaar was ging ik in militaire dienst en werd piloot op B 29 toestellen in India en China.

In 1952 trad ik in Salt Lake City in overheidsdienst en werd ik inkoper voor een staats-proefstation. Mijn volgende positie was die van inkoper van helikopters in Washington en in 1970 verliet ik de staatsdienst en vestigde ik mij met mijn gezin in Idaho. Twee jaar later verhuisde ik naar Texas, waar ik bij een groep particuliere scholen werkzaam was.

Wat mijn kerkelijke functies betreft, ik ben onder andere bisschop geweest, lid van een hoge raad en ringpresident.

Vraag: Wat ziet u als uw voornaamste taken in uw huidige functie?

Ouderling Vickers: Het presidieren over de ringen in de regio Nederland/Vlaanderen en het opleiden van plaatselijke leiders. Zoals u weet ressorteert het zendingswerk in deze regio rechtstreeks onder de uitvoerend bestuurder voor Europa, ouderling Robert D. Hales. Toch wil ik meewerken aan het meer effectief maken van het zendingswerk. Een voornaam punt hierbij is de betrokkenheid van de leden.

Verder wil ik de kerkelijke activiteit van onze leden opvoeren en vooral het volume en de kwaliteit van het huisonderwijs, dat in Europa over het algemeen niet bevredigend is.

Ook het activeren van de Aäronische priesterschap beschouw ik als een dringende zaak.

Vraag: Ziet u een verschil in benadering tussen de Nederlandse en bijvoorbeeld de Amerikaanse kerkleden?

Ouderling Vickers: Ik zou zeggen dat de Nederlanders over het algemeen conservatiever zijn. De Amerikaanse leden staan meer open voor wijziging in methoden van aanpakken.

Vraag: Wat denkt u van het imago van onze kerk in Nederland?

Ouderling Vickers: Dat kan en moet aanzienlijk verbeterd worden. Het is immers een belangrijke factor bij de verkondiging van het herstelde evangelie, en vooral onze afdeling Publieke Communicaties heeft hier een taak. Om u een indruk te geven: In Nederland hebben wij gemiddeld vijftien bekeerlingen per maand, terwijl in de V.S. een ring (met ongeveer hetzelfde aantal leden) meer dan het dubbele aantal leden per maand heeft. Ik herhaal dat de plaatselijke leden meer betrokken dienen te worden bij het zendingswerk.

Zuster
Margery
Vickers

Ook met zr. Vickers, de echtgenote van onze regionale vertegenwoordiger, hebben wij een praatje gemaakt.

Vraag: Vertel u eens iets over uzelf.
Zr. Vickers: Ik ben opgegroeid in het dorp Payson in Utah, waar ik als jonge vrouw een tijd op het postkantoor werkte. In de kerk heb ik functies vervuld in het Jeugdwerk en in de ZHV., maar het Jeugdwerk heeft mij toch het meest aangetrokken. Verder heb ik in Oost-Canada een zending vervuld.

Vraag: Hoe groot is uw gezin?

Zr. Vickers: Wij hebben vijf kinderen en veertien (met een lachje) bijna vijftien kleinkinderen.

Vraag: Hoe vond u het om naar Europa te gaan?

Zr. Vickers: Ik was nog nooit in Europa geweest en deze roeping was bovendien voor ons een volkomen verrassing.

Vraag: Hoe vindt u de Nederlanders in het algemeen?

Zr. Vickers: Ach, ik had verwacht dat ze wat vriendelijker tegenover vreemdelingen zouden zijn. Maar ik ben ervan overtuigd dat ik hier heel prettig met Nederlandse kerkleden zal kunnen samenwerken. Eén van mijn eerste zorgen is natuurlijk het leren van de taal. Ik ben blij dat ik hier gekomen ben.

En namens alle kerkleden in Nederland en Vlaanderen wenst de nieuwsredactie van De Ster broeder en zuster Vickers een gezegend verblijf in deze regio.

De gave van de heilige Geest

Ouderling LeGrand Richards
van de Raad der Twaalf

Ik bid nederig dat de Geest des Heren mij zal steunen als ik vanmiddag tot u spreek over een verklaring van de profeet Joseph Smith aan president Van Buren, president van de Verenigde Staten. De president vroeg de profeet welk verschil er was tussen de kerk van de profeet en de andere kerken van de wereld. De profeet antwoordde: „Wij hebben de juiste wijze van dopen, en de gave van de heilige Geest door het opleggen der handen.” Toen zei hij: „Wij zijn van mening dat alle andere verschillen vallen onder de gave van de heilige Geest.” (Zie *History of the Church*, deel 4, blz. 42.)

Ik zou slechts een paar dingen willen noemen die in mij opkomen en die wij te danken hebben aan de heilige Geest, die wij allen als leden van de kerk hebben ontvangen door het opleggen der handen door iemand die het gezag heeft deze gave te bedienen.

Volgens mij is de gave van de heilige Geest even belangrijk voor de mens als zonneschijn en water voor de planten. Neemt ze weg en de planten sterven. Neemt de heilige Geest uit deze kerk en zij zou niet anders meer zijn dan welke andere kerk ook. En dit is duidelijk te zien in de levens en de toewijding van de leden van de kerk.

Kort geleden tijdens een gebiedsconferentie in Toronto zei de eerste minister

van Canada tegen president Tanner: „Ik begrijp niet hoe u de mensen zoveel kunt laten doen zonder ze te betalen.”

Als ik denk aan alles wat onze mensen doen in onze kerk zonder betaald te worden voor wat zij doen, dan weet ik dat dat een geweldig iets is. Neemt u de algemene autoriteiten die hier op het podium zitten. Toen zij voor hun taak geroepen werden, is er niets gezegd over een eventuele toelage die zij zouden krijgen om van te leven. Ik herinner mij dat ik in Washington was, kort nadat president Benson geroepen was om lid van de Twaalf te worden en hij nog niet naar het westen was geweest om geordend en aangesteld te worden. Ik was toen presiderend bisschop en woonde zijn ringconferentie bij. Hij vroeg mij: „Bisschop wordt er iets gedaan zodat wij ervan kunnen leven; terwijl wij tot de algemene autoriteiten van de kerk behoren?” Ik zei: „Ja, er is een kleine toelage. Maar u zult wel anders moeten leven dan u hier gedaan hebt, tenzij u geld gespaard hebt.” Ik weet dat hem een aanbod gedaan werd terwijl hij op het ministerie van landbouw werkte dat, in die dagen, een geweldig aanbod was. Hij bedankte ervoor zodat hij hier kon komen en lid van de Raad worden, zonder de zekerheid te hebben dat er een toelage aan verbonden was.

Ik denk aan president Tanner, toen hij geroepen werd om een van de algemene autoriteiten te worden. President McKay vertelde ons eens dat hij eerste minister van Canada had kunnen worden en dat hij aan het hoofd stond van verschillende grote industriële ondernemingen in Canada. Ik weet zeker dat als hij hier nu stond, hij u zou vertellen dat toen president McKay hem vroeg een van de algemene autoriteiten te worden hij niet met hem de toelage heeft besproken die hij zou krijgen.

Ik zou verder kunnen gaan en u vertellen hoe een ieder van deze mannen hun zaken en beroep hebben opgegeven. Waarom hebben zij het gedaan? Omdat zij de gave van de heilige Geest hadden ontvangen die ze in staat stelde te doen wat Jezus aanraadde: „Maar zoekt eerst Zijn Koninkrijk en Zijn gerechtigheid en dit alles zal u bovendien geschonken worden.” (Matteüs 6 : 33.)

Toen ik de presiderende bisschop was en een van mijn raadgevers bisschop Ashton stierf, vroeg ik om broeder T.B. Isaacson. Hij stond toen aan het hoofd van een grote verzekeringsmaatschappij waarvan hij de eigenaar was. Toen president George Albert Smith hem vroeg of hij bereid was mijn raadgever te zijn, zei hij: „Ja, maar ik wil wel even naar het oosten gaan en met mijn firma regelen dat zij een bedrijfsleider benoemen, want u weet dat in de verzekeringswereld veel afhangt van vernieuwingen. Als zij het niet goed vinden,” zei hij verder, „dan zeg ik ze wel dat ze mijn zaak maar over moeten nemen.” Ik weet toevallig dat de tiende die hij betaalde ongeveer overeenkwam met de toelage die hij kreeg als raadgever in de bisschop! En dat is niet alles, want de eerste maanden nadat hij zijn toelage kreeg, heeft hij deze weer teruggegeven aan de kerk. Hij zei: „Ik ben nooit op zending geweest, het wordt tijd dat ik eens iets doe.”

U moest eens van een ieder van deze mannen kunnen horen! Ik had bijvoorbeeld een zaak met tien mannen en twee meisjes die voor mij werkten, toen de president van de kerk mijn vader naar mij toe zond om te vragen hoe ik er over zou denken om president van de Hollywood —ring te worden. Ik zal u niet alle details vertellen, maar binnen zestig dagen had ik mijn zaak verkocht, mijn prachtig huis en was ik met mijn gezin verhuisd naar California zonder een toe-

„Volgens mij is de gave van de heilige Geest even belangrijk voor de mens als zonneschijn en water voor de planten.”

lage om van te leven. Ik moest van voren af aan beginnen.

En toen ik in zaken was hier in Salt Lake en president Heber J. Grant om duizend zendingen vroeg die een korte tijd op zending wilden gaan, voegde hij eraan toe: Bisschoppen en ringpresidenten worden niet uitgesloten.” Ik was toen bisschop, ik kwam terecht in New England en mijn vrouw en zeven kindertjes bleven achter terwijl mijn zwager voor mijn zaak zorgde. Zulke dingen doe je niet met normale mensen! Er zijn mensen voor nodig die door de heilige Geest geïnspireerd worden.

Wij hebben 28.000 zendingen in de wereld vandaag, die de kosten zelf betalen en voor zichzelf zorgen, en er zijn er honderdduizenden geweest sinds de kerk georganiseerd werd en de enige reden dat zij het doen is dat zij de gave van de heilige Geest hebben. De meesten van hen hebben sinds hun jeugd uitgekeken naar de dag dat zij op zending zouden gaan.

Ik denk aan een klein verhaaltje dat president Benson ons kortgeleden vertelde. Tijdens een diner in het oosten van het land zat hij eens naast een predikant. Deze zei: „Mr. Benson, ik zou u graag even spreken na het diner.” Zij gingen dus naar een ander deel van het gebouw en hij zei: „Er zijn twee dingen in uw kerk die wij graag na zouden doen.” Broeder Benson vroeg: „En wat zijn die twee dingen?”

„Wel, de eerste is uw zendelingensysteem,” zei hij. „U stuurt uw zendingen over de gehele wereld. U betaalt ze niet; u laat ze zelf hun reis naar het zendingsveld betalen, voor zichzelf zorgen terwijl zij daar zijn, en alles wat de kerk doet is hun terugreis betalen.” Hij vervolgde: „In onze kerk hebben wij een zendingsfonds, wij zijn bereid de reis te betalen naar het zendingsgebied, ze te onderhouden terwijl zij er zijn en de reis terug te betalen, maar wij kunnen niemand vinden die wil gaan.”

Dat is het verschil als je werkt in het koninkrijk van de mens en het koninkrijk van God. Hij is de enige die zijn heilige Geest in de harten van de mensen kan geven.

Niemand in de wereld zou na kunnen doen wat wij hier gisteravond hebben gedaan, toen wij een conferentie hielden van de priesterschap van de kerk. De vergadering werd uitgezonden naar 1.700 verschillende gebouwen en ik denk dat wij zo'n tweehonderdduizend mannen en jongens als toehoorders hadden, die allen het priesterschap van God dragen. Geen wonder dat Petrus zei: „Gij echter zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap, een heilige natie, een volk (Gode) ten eigendom, om de grote daden te verkondigen van Hem, die u uit de duisternis geroepen heeft tot zijn wonderbaar licht.” (1 Petrus 2:9.) Denkt eens aan het koor hier achter dat zo prachtig voor ons gezongen heeft.

Dat hebben zij nu al meer dan vijftig jaar gedaan. (Ik neem aan dat zij dat niet allen gedaan hebben, maar het koor in alle geval wel.) En wij hoeven ze niets te betalen — driehonderdenvijftig zijn het er die week na week hier samenkomen om te oefenen en dan voor ons te zingen. In het zuiden, toen ik daar zendingspresident was ging ik eens naar een prachtige nieuwe kapel — niet een van onze kerk — en de predikant leidde ons rond. De grond was afgegraven zodat het souterrain bovengronds was, en ik maakte de opmerking tegen de geestelijke: „Weet u wat wij zouden doen als wij het zo hadden?”

„Nou?” vroeg hij.

„Wij zouden het opknappen en het gebruiken voor de recreatie van onze jeugd.”

„Ja, mijnheer Richards”, zei hij, „dat kunt u doen. U hebt getrainde leiders, u hoeft ze niet te betalen. Maar die hebben wij niet en wij kunnen ons niet veroorloven ze te betalen.” Ik wist dat hij het niet zou kunnen, want een van onze leden zong iedere week in zijn koor en werd door de predikant betaald voor het zingen in het koor.

Stelt u voor dat wij al deze mensen moesten betalen, en dan al onze wijkkoren, en alle hulporganisaties. En stelt u voor — op vrijdag was er een vergadering van de regionale vertegenwoordigers van de Twaalf. Ik herinner mij niet hoeveel er precies waren, maar ik denk ongeveer 190. Dat zijn zakenmensen, leidende ambtenaren en mensen uit de vrije beroepen. Zij reizen het hele land door om het koninkrijk op te bouwen zonder enige vergoeding voor hun werk. God zij dank voor de gave van de heilige Geest! Geen wonder dat de profeet zei dat alle andere verschillen onder de gave van de heilige Geest vallen.

Een van de mooiste illustraties van wat de heilige Geest voor iemand kan doen

vinden wij in de Schriften in het verhaal van Petrus. U zult zich herinneren dat toen Jezus met de discipelen het laatste avondmaal gebruikte hij ze vertelde dat een van hen hem zou verraden. Petrus zei toen zo iets als: „Al zouden allen aanstoot aan U nemen, ik nooit!” En: „Zelfs al moest ik met U sterven, ik zal U voorzeker niet verloochenen.” En Jezus zeide: „Eer de haan kraait, zult gij Mij driemaal verloochenen.” (Zie Matteüs 26 : 33-35.) Nadat Jezus gevangen genomen was zat Petrus buiten in de hof en twee verschillende vrouwen kwamen naar hem toe en zeiden: „Ook gij waart bij Jezus,” (Matteüs 26 : 69), en hij ontkende het zeer beslist. Toen kwam er een man en hij ontkende het zelfs met vloeken. En toen hij dat gedaan had hoorde hij de haan kraaien en „hij ging naar buiten en weende bitter.” (Matteüs 26 : 75.) Wel, dat was Petrus voordat hij de heilige Geest had ontvangen.

Jezus gebod zijn discipelen in Jeruzalem te blijven totdat zij met de heilige Geest begiftigd zouden worden; Hij zei dat het nodig was dat Hij wegging omdat anders de Trooster niet zou kunnen komen. En Hij zei: „Maar de Trooster . . . zal u alles leren en u te binnen brengen al wat Ik u gezegd heb ” (Johannes 14 : 26.)

Kijkt u nu eens naar Petrus nadat hij de heilige Geest ontvangen had en toen hij door de hogepriesters geboden werd Christus niet te prediken in de straten van Jeruzalem. Hij zei: „Men moet Gode meer gehoorzamen dan de mensen.” (Handelingen 5 : 29.) Hij was zo onbevreesd als een leeuw.

Enkele jaren geleden maakte ik een rondreis door de Midden-Amerikaanse zendingen met de zendingspresident. Wij zijn een van de grote kathedralen die daar zijn binnengegaan en op een van de muren waren olieverfschilderijen van de

eerste twaalf apostelen, waarop de wijze waarop zij de dood gevonden hebben werd afgeschilderd. Paulus werd onthoofd te Rome onder Nero. Petrus werd gekruisigd met zijn hoofd naar beneden omdat hij zich niet waardig vond op dezelfde wijze gekruisigd te worden als zijn Heer. Dat is Petrus nadat hij de gave van de heilige Geest had ontvangen. Vergelijk dat met, toen hij de Heiland verloochende.

En zo gaat het met al onze mensen, en met al het werk in de kerk. Per dag wijden wij gemiddeld een kapel in, in de gehele kerk en de mensen geven er hun bijdragen voor. Hun tienden en hun offeranden maken het mogelijk deze kerken te bouwen, en zij doen het vanwege de heilige Geest die zij gekregen hebben door het opleggen der handen als zij lid van de kerk worden.

Nog dit ter illustratie: Toen ik in het zuiden woonde, was er eens een rondreizende prediker die ook Atlanta bezocht en de leiders van de kerken vertelde hoe zij uit de schulden konden komen. Hij haalde de woorden van Maleachi aan: „Beproeft Mij toch daarmee . . . of Ik dan niet voor u de vensters van de hemel zal openen . . .” (Maleachi 3 : 10.) En hij vertelde die mensen dat, als zij tien maanden lang hun tienden zouden betalen zij uit de schulden zouden zijn. Later sprak ik met hem, en zei: „Eerwaarde, ik zou u mijn getuigenis willen geven dat u dicht bij de waarheid komt. Wij hebben ons hele leven tiende betaald.” Toen zei ik: „Er is slechts een ding dat ik niet begrijp. U zegt dat het de wet des Heren is om de mensen te zegenen, en als dit zo is, zou het dan niet beter zijn dat zij hun hele leven gezegend worden in plaats van maar tien maanden,”

Hij antwoordde: „O, mijnheer Richards, zo ver kunnen wij nog niet gaan.”

Wij zouden deze prachtige gebouwen

niet kunnen bouwen en het prachtige programma van de kerk niet uitvoeren als het rustte op de schouders van mensen met hun eigen bekwaamheden en mogelijkheden.

Ik zie dat ik moet ophouden met spreken!

God zegene u allen. Ik dank Hem met heel mijn hart en ziel voor de herstelling van het evangelie, voor de herstelling van het heilige priesterschap, voor alle gaven en zegeningen die wij daardoor ontvangen met inbegrip van de gave van de heilige Geest. Toen ik tot lid van de Twaalf werd benoemd heb ik van dit podium af gezegd dat ik liever had dat mijn kinderen het gezelschap van de heilige Geest hadden dan van wie dan ook in de wereld, en zo denk ik er nu nog over, voor hen, voor mij, en voor u allen. Ik laat u mijn liefde en zegen in de naam van de Heer Jezus Christus. Amen. □

„Geef mij daarom dit bergland”

President Spencer W. Kimball

Geliefde broeders en zusters,
Is er iemand onder u die broeder LeGrand Richards, die zojuist gesproken heeft, niet kent? Is er iemand die niet weet welk een groot zendeling hij geweest is? Toen ik een lid van het ringpresidium van Arizona was, kwam broeder Richards eens naar onze ring. Na al de duizenden goede dingen die hij ons gegeven had, herinner ik mij nog goed dat wij samen naar Miami, Arizona, gingen voor de laatste conferentie, en wij hebben daar gezeten en een groot deel van de avond over het evangelie gesproken. Ik weet niet of hij het zich kan herinneren, maar het heeft een diepe indruk op mij gemaakt.

Het Eerste Presidium en enkele van de algemene autoriteiten ging onlangs naar een gebiedsconferentie in Nieuw Mexico en wij hadden ergens vertraging doordat een vliegtuig defect was. Er moesten enkele onderdelen uit Denver, Colorado, komen. Terwijl de anderen zaten te wachten begon broeder Richards met de piloot en de stewardess te praten en onderwees hen het evangelie. Zo'n zending is hij!

Ik geloof dat hij sprak over 28.000 zendingen, maar ik geloof dat er nu 29.000 en meer zijn. In alle geval zijn wij broeder Richards en alle andere broeders die zo getrouw geweest zijn als hij in zijn

toespraak vertelde, zeer, zeer dankbaar. Het is een prachtige conferentie geweest! Het is voor ons allen goed geweest hier te zijn. Ik ben dankbaar voor de woorden die de broeders hebben gesproken. De Heer heeft hun gebeden om goddelijke hulp bij het voorbereiden en het uitspreken van de toespraken verhoord.

Ik zou mijn waardering uit willen spreken voor u allen die zo ver hebben moeten reizen om hier te zijn. Enkel van u hebben er zich grote offers en ongemak voor moeten getroosten. Wij zijn dankbaar voor uw toewijding en vragen de Heer u te zegenen zodat de boodschappen die u gehoord hebt nog lang nadat wij de liederen gezongen hebben en het laatste amen hebben uitgesproken uw hart zullen blijven roeren. Wij beseffen dat veel afhangt van wat u als leiders doet met de mensen in uw ringen en wijken en gezinnen, nadat u weer naar huis bent teruggekeerd.

Ik zou iets willen zeggen over dat mooie verhaal van de exodus van de kinderen Israëls uit Egypte naar het beloofde land. In die geschiedenis wordt een speciaal iemand genoemd die mij aanspreekt en motiveert en inspireert. Zijn naam is Kaleb.

Kort nadat Mozes Israël uit de slavernij in Egypte had weggeleid, zond hij twaalf mannen uit om het beloofde land te ver-

kennen en om bij hun terugkeer iets te vertellen over de levensomstandigheden daar. Kaleb en Jozua maakten deel uit van de groep. Nadat zij veertig dagen aan hun opdracht hadden besteed keerden de mannen terug. Zij brachten vijgen met zich mee en granaatappelen en een tros druiven die zo groot was dat er twee mannen voor nodig waren om hem tussen hen in, aan een paal te dragen.

De meeste leden van de groep brachten een zeer ontmoedigend verslag uit van het beloofde land en zijn bewoners. Hoewel zij een land gevonden hadden dat prachtig en begeerlijk was en dat overvloedige van melk en honing, hadden zij ontdekt dat de steden ommuurd en onzagwekkend waren en dat de mensen, de zonen van Anak, wel reuzen leken. De Israëlitische verspieders zeiden dat zij het gevoel hadden gehad dat zij sprinkhanen waren in vergelijking met hen. Kaleb zag de dingen echter een klein beetje anders, met wat de Heer „een andere geest” noemt en zijn verslag van de reis en zijn raad was heel anders. Hij zei: „Laat ons gerust optrekken en het in bezit nemen, want wij zullen het zeker kunnen vermeesteren.” (Numeri 13:30.)

Jozua en Kaleb waren mannen met een groot geloof, en samen drongen zij erop aan dat de Israëlieten *onmiddellijk* het beloofde land binnen zouden gaan, zeggen:

„Indien de Here welgevallen aan ons heeft, dan zal Hij ons in dit land brengen en het ons geven, een land, dat vloeit van melk en honing. Alleen, weest dan niet opstandig tegen de Here, en gij, vreest het volk van het land niet, want . . . de Here is met ons, vreest hen niet.” (Numeri 14:8, 9.)

Maar de lafhartige Israëlieten herinnerden zich de veiligheid van hun Egyptische slavernij en hadden geen vertrouwen in God. Zij verwierpen Kaleb en

Jozua en probeerden ze zelfs te stenigen. Wegens hun gebrek aan geloof werden de kinderen Israëls gedwongen veertig jaar rond te zwerven in het stof van de woestijn, terwijl zij van de melk en de honing hadden kunnen genieten.

De Heer besliste dat voordat Israël het land Kanaän mocht binnen trekken het gehele ongelovige geslacht dat uit de sla-

„Alleen, weest dan niet opstandig tegen de Here, en gij, vreest het volk van het land niet, want . . . de Here is met ons; vreest hen niet.”

vernij verlost was sterven moest — de eeuwigheid ingaan — allen, behalve Jozua en Kaleb. Wegens *hun* geloof werd *hen* beloofd dat zij en hun kinderen zouden leven en het beloofde land bewonen. Vijf en veertig jaar nadat de mannen teruggekeerd waren van hun verkenningstocht door het beloofde land, toen de nieuwe generatie Israëlieten onder de leiding van Jozua de verovering van Kanaän voltooide, sprak Kaleb tot Jozua:

„Veertig jaar was ik oud, toen Mozes, de knecht des Heren, mij van Kades-Barnea uitzond, om het land te verspieden: en ik bracht hem nauwgezet verslag uit. Terwijl mijn broeders, die met mij opgetrokken waren, het hart van het volk deden versmelten, bleef ik volkomen trouw aan de Here, mijn God . . . Welnu, zie, de Here heeft mij in het leven behouden, zoals Hij beloofd heeft. Het is nu vijfenveertig jaar, sedert de Here dit woord tot Mozes gesproken heeft, gedurende welke tijd Israël in de woestijn rondgetrokken heeft. Welnu, zie, ik ben

heden vijftig jaar oud; ik ben thans nog even sterk als toen Mozes mij uitzond; de kracht, die ik nu bezit is dezelfde als die ik toen had, kracht om te strijden en om uit en in te gaan.” (Jozua 14 : 7, 8, 10, 11.)

Van Kalebs voorbeeld leren wij belangrijke lessen. Evenals Kaleb moest strijden en oprecht en trouw blijven om zijn erfdeel te verkrijgen, zo moeten ook wij niet vergeten dat hoewel de Heer ons een plaats in zijn koninkrijk heeft beloofd, wij er voortdurend en getrouw naar moeten streven de beloning waardig te zijn.

Kaleb besloot zijn ontroerende verklaring met een verzoek en een uitdaging waar ik met mijn gehele hart mee kan instemmen. De Enakieten, de reuzen, bewoonden nog steeds het beloofde land en zij moesten overwonnen worden. Kaleb, nu vijftig jaar oud zei: „Geef mij daarom dit bergland.” (Jozua 14 : 12.)

Dit is ook hoe ik mij voel tegenover het werk op het ogenblik. Er liggen grote uitdagingen voor ons, geweldige mogelijkheden waar wij gebruik van moeten maken. Ik ben blij met dat spannende vooruitzicht en ben geneigd om nederig tot de Heer te zeggen: Geef mij daarom dat bergland, geef mij die uitdagingen.” Nederig belof ik de Heer en u, mijn geliefde broeders en zusters, medewerkers in deze heilige zaak van Christus, dat ik voorwaarts zal gaan, met geloof in de God van Israël, in de wetenschap dat Hij ons zal leiden en besturen, totdat tenslotte zijn doeleinden bereikt zijn en wij het beloofde land binnen mogen gaan en de beloofde zegeningen mogen ontvangen.

„Maar Jezus zeide (tot hem): Niemand, die de hand aan de ploeg slaat en ziet naar hetgeen achter hem ligt, is geschikt voor het Koninkrijk Gods.” (Lucas 9 : 62.)

Ik zal de Here, mijn God, volkomen trouw blijven, en mijn energie en bekwaamheid hier ten volle aan besteden. Ernstig en dringend raad ik u allen aan deze zelfde belofte te maken en u ook in te spannen — iedere priesterschapsleider, iedere vrouw in Israël, elke jongeman, iedere jonge vrouw, iedere jongen en meisje.

Mijn broeders en zusters ik getuig tot u dat dit het werk des Heren is en dat het waar is. Wij hebben een opdracht van de Heer. Dit is zijn kerk en Hij staat aan het hoofd en is er de hoeksteen van. Deze getuigenis laat ik met u, in alle oprechtheid, met mijn liefde en zegen, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Zaterdag, 6 oktober 1979

Vergadering van de Welzijnszorg

Bestendigheid te midden van verandering

President N. Eldon Tanner

Eerste Raadgever in het Eerste Presidium

Tijdens de Tweede Wereldoorlog schreef een lid van de Raad der Twaalf, ouderling Albert E. Bowen, een boek samengesteld uit een reeks radiotoespraken, dat hij *Constancy amid Change* (bestendigheid te midden van verandering) noemde (Salt Lake City: Deseret News Press, 1944). De boodschappen van deze toespraken waren uitermate toepasselijk voor de tijd waarin zij gehouden werden. Wij hadden een wereld vol conflicten en overal op aarde hadden mensen behoefte aan een boodschap van zekerheid, zelfvertrouwen en stabiliteit. Er schijnen vele overeenkomsten te zijn tussen het huidige tijdperk en die roerige oorlogsjaren. Wij worden vandaag de dag geconfronteerd met vele verbijsterende problemen. Naast belangrijke politieke problemen op internationaal niveau, maken we ook een van de moeilijkste economische perioden mee die we in vele tientallen jaren 't hoofd hebben moeten bieden — het probleem van inflatie en het persoonlijk financieel beleid.

Ik wil graag de titel van ouderling Bowens boek lenen en u laten delen in een aantal van zijn eigen ervaringen en overtuigingen geput uit de zestig jaar dat ik gewerkt heb. Ik heb iedere fase van de economische cyclus meegemaakt. Ik heb persoonlijke malaise gekend. Ik heb een nationale en internationale malaise gekend, evenals perioden van recessie en inflatie. Ik heb zogenaamde oplossingen met iedere verandering in de economische cyclus zien komen en gaan. Deze ervaringen hebben mij tot dezelfde overtuiging gevoerd als die van Robert Frost, die eens zei:

De meeste verandering die we menen te zien in het leven

Is te wijten aan waarheden die in en uit de gunst zijn.

(„The Black Cottage,” in *The Poetry of Robert Frost*, ed. Edward Connery Latham, New York: Holt, Rinehart and Winston, 1969, blz. 58.)

Waarin ik u vandaag wil laten delen zijn mijn waarnemingen van de bestendige en fundamentele beginselen die, wan-

neer zij worden opgevolgd, onder *alle* economische omstandigheden tot financiële zekerheid en gemoedsrust zullen voeren.

Ten eerste wil ik een fundering leggen en een perspectief vaststellen, binnen dewelke deze economische beginselen moeten worden toegepast.

Op zekere dag zei een van mijn kleinzoons tegen mij: „Ik heb u en andere geslaagde mannen gadegeslagen en ik heb besloten een succes te worden in het leven. Ik wil een vraaggesprek hebben met zoveel mogelijk geslaagde mensen om te bepalen wat hen deed slagen. Als u nu terugkijkt op uw ervaringen, opa, wat is dan volgens u het belangrijkste bestanddeel van succes?”

Ik vertelde hem dat de Heer ons de beste formule voor succes had gegeven die ik kende: „Maar zoekt eerst Zijn Koninkrijk en Zijn gerechtigheid en dit alles zal u bovendien geschonken worden.” (Matteüs 6 : 33.)

Er zijn mensen die redeneren dat sommige mannen financieel voorspoedig zijn die *niet* eerst het koninkrijk zoeken. Dat is waar. Maar de Heer belooft ons niet louter stoffelijke rijkdom als wij eerst het koninkrijk zoeken. Uit mijn eigen ervaring weet ik dat dit niet het geval is. Om met de woorden van Henrik Ibsen te spreken: „Geld kan dan wel de bolster van vele dingen zijn, maar niet de kern. Het brengt je eten, maar geen eetlust; geneesmiddelen, maar geen gezondheid; kennissen, maar geen vrienden; bedienden, maar geen trouw; vreugdevolle dagen, maar geen vrede of geluk.” (Uit *The Forbes Scrapbook of Thoughts on the Business of Life*, New York: Forbes, Inc., 1968, blz. 88.)

Stoffelijke zegeningen zijn een onderdeel van het evangelie indien zij worden verkregen op de juiste manier en voor het juiste doel. Dat doet mij denken aan een ervaring van president Hugh B. Brown.

Als een jong soldaat in de Eerste Wereldoorlog bracht hij eens een bezoek aan een bejaarde vriend die in het ziekenhuis lag. Deze tachtigjarige was meerdere malen miljonair en lag op sterven. Noch de vrouw waarvan hij gescheiden was, noch wie dan ook van zijn vijf kinderen gaven genoeg om hem, om hem in het ziekenhuis te komen opzoeken. Terwijl president Brown nadacht over de dingen

Wanneer zij worden opgevolgd zullen deze vijf beginselen van economische bestendigheid, onder alle economische omstandigheden „tot financiële zekerheid en gemoedsrust voeren.”

die zijn vriend „was kwijtgeraakt die niet voor geld te koop waren en van zijn tragische omstandigheden en de diepte van zijn ellende opmerkte,” vroeg hij zijn vriend wat hij zou veranderen in zijn leven als hij het nog eens over mocht doen.

De oude heer, die een paar dagen later overleed, zei: „Wanneer ik terugdenk aan mijn leven, dan is het belangrijkste en waardevolste bezit dat ik had kunnen hebben, maar dat ik in het proces van het vergaren van mijn miljoenen verloor, *het eenvoudige geloof dat mijn moeder had in God* en in de onsterfelijkheid van de ziel.

... Je vroeg mij wat het waardevolste is in het leven. Ik kan je met geen betere woorden antwoorden, dan die van de dichter.” Hij verzocht president Brown hem een boekje uit zijn aktentas aan te reiken, waaruit hij een gedicht las getiteld „I’m an Alien”. (Ik ben een vreemdeling).

Ik ben een vreemdeling voor het geloof dat mijn moeder mij leerde.

Ik ben een vreemdeling voor de God die het geschrei van mijn moeder hoorde.

Ik ben een vreemdeling voor de troost die het avondgebed mij bracht.

Voor de eeuwige armen die mijn vader omvatten toen hij stierf.

Toen de stem van de grote wereld mij kwam roepen, verliet ik alles en volgde haar.

In mijn blindheid merkte ik niet dat ik mijn hand uit de Zijne had laten glippen.

In mijn verdwazing had ik er geen idee van dat roem, net als een zeepbel, hol is.

Dat de rijkdom van goud slechts schijn is, zoals ik sindsdien heb geleerd.

Ik heb een leven besteed aan het zoeken naar dingen die ik versmaadde zodra ik ze gevonden had.

Ik heb gevochten voor vele winnende zaken en mijn beloning ervoor ontvangen.

Maar ik zou het allemaal geven, roem en rijkdom en de genoegens die ermee gepaard gaan.

Als ik maar het geloof bezat dat mijn moeder maakte tot hetgeen zij was.

„Dat was op zijn sterfbed het getuigenis van een man die in de kerk was geboren maar die ervan vervreemd was geraakt. Dat was de smartelijke kreet van een eenzaam man die zich alles kon permitteren wat voor geld te koop was, maar die de belangrijkste dingen van het leven had verspeeld om de goederen van deze wereld te vergaren.” (*Continuing the Quest*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1961, blz. 32-35; cursivering toegevoegd).

In het Boek van Mormon geeft de profeet Jakob ons een belangrijke raad over dit onderwerp:

„Maar zoekt het koninkrijk Gods, voordat gij rijkdommen zoekt.

En nadat gij hoop in Christus hebt verkregen, zult gij rijkdommen verkrijgen, indien gij er naar streeft, en er naar streeft met het voornemen om goed te doen — de naakten te kleden en de hongerigen te voeden, de gevangenen te bevrijden en de zieken en lijdenden bij te staan.” (Jakob 2:18, 19; cursivering toegevoegd.) De fundering en het perspectief zijn dus

als volgt: „Wij moeten eerst het koninkrijk zoeken, werken en plannen maken en met wijsheid besteden, plannen maken voor de toekomst, en de rijkdom waarmee wij gezegend zijn aanwenden om dat koninkrijk te helpen opbouwen. Wanneer wij worden geleid door dit eeuwige perspectief en door het bouwen op deze vaste fundering, dan kunnen we onze dagelijkse taken en ons levenswerk, die zorgvuldig moeten worden gepland en ijverig nagestreefd, vol vertrouwen voortzetten.

Het is binnen dit raamwerk dat ik vijf beginselen van economische bestendigheid uiteen wil zetten.

Bestendigheid nummer 1: Betaal een eerlijke tiende. Ik vraag me dikwijls af of wij beseffen dat onze tiende betalen niet het overhandigen van geschenken aan de Heer en de kerk voorstelt. Tiende betalen is het kwijten van een schuld aan de Heer. De Heer is de bron van al onze zegeningen, waaronder het leven zelf. Het betalen van tienden is een gebod, en wel een gebod met een belofte. Wanneer wij dit gebod onderhouden wordt ons beloofd dat wij „voorspoedig (zullen) zijn in het land.” Deze voorspoed bestaat uit meer dan aardse goederen — het kan ook het genieten van een goede gezondheid en een onvermoeibaar verstand betekenen. Het omvat gezinssolidariteit en geestelijke toename. Ik hoop dat zij die op 't ogenblik geen volledige tiende betalen zullen streven naar het geloof en de kracht om dit te gaan doen. Wanneer u deze plicht jegens uw Schepper nakomt zult u een grote, grote vreugde ondervinden, die slechts door hen die getrouwd zijn aan dit gebod wordt ervaren.

Bestendigheid nummer 2: Leef van minder dan u verdient. Ik heb ontdekt dat er geen enkele manier is om ooit meer te verdienen dan u uit kunt geven. Ik ben ervan overtuigd dat het niet zozeer de

hoeveelheid geld is die iemand verdient die gemoedsrust schenkt, als het goed kunnen beheren van zijn geld. Geld kan een gehoorzame dienstknecht zijn, maar ook een harde leermeester. Zij die hun levensstandaard zo structureren dat er wat ruimte is, beheersen hun omstandigheden. Zij die net wat meer uitgeven dan zij verdienen worden door hun omstandigheden beheerst. Zij zijn in slavernij. President Grant heeft eens gezegd: „Als er één ding is wat rust en tevredenheid het menselijk hart en het gezin zal schenken, dan is dat het zetten van de tering naar de nering. En als er één ding is wat afmattend en ontmoedigend is, dan is dat het hebben van schulden en verplichtingen waaraan men niet kan voldoen.” (*Gospel Standards*, Salt Lake City: *Improvement Era*, 1941, blz. (111.)) De sleutel tot het minder besteden dan wij verdienen is heel eenvoudig — hij heet discipline. Vroeg of laat in het leven moeten wij allemaal leren onszelf, onze begeerten en onze economische verlangens te disciplineren. Degene die leert minder te besteden dan hij verdient en iets opzij te leggen voor slechtere dagen is uitermate gezegend.

Bestendigheid nummer 3: Leren onderscheid te maken tussen behoeften en verlangens. Consumentenverlangens worden door de mens geschapen. Ons systeem van vrije onderneming met alle concurrentie vandie produceert een onbeperkt aantal goederen en diensten ten einde ons verlangen naar meer gemakken en weelde-artikelen te stimuleren. Ik breng geen kritiek uit op het systeem of op de beschikbaarheid van deze goederen of diensten. Het gaat mij er alleen om dat onze mensen hun gezond verstand gebruiken bij hetgeen zij aanschaffen. Wij moeten leren dat het brengen van offers een onontbeerlijk onderdeel is van onze eeuwige discipline. In dit en vele andere landen hebben vele

ouders en kinderen die na de Tweede Wereldoorlog werden geboren alleen maar een toestand van voorspoed gekend. Velen zijn erop ingesteld dat al hun verlangens onmiddellijk worden bevredigd. Er is steeds werkgelegenheid te over geweest voor allen die konden werken. De weelden van gisteren worden vandaag als noodzakelijkheden beschouwd.

Typerend hiervoor zijn de jonge echtparen die verwachten hun huis en zichzelf aan het begin van hun huwelijk te voorzien van een luxe die hun ouders zich slechts na vele jaren werken en offeren konden permitteren. Door te veel te snel te willen hebben is er het risico dat jonge echtparen zullen bezwijken voor grif verstrekte persoonlijke leningen en zich daarmee in de schulden steken. Dit zou beletten dat zij beschikken over de noodzakelijke middelen om gevolg te geven aan de suggesties van de kerk inzake de jaarvoorraad en andere veiligheidsprogramma's.

Een teveel toegeven aan verlangens en een slecht financieel beleid plaatsen een zware druk op de huwelijksrelatie. De meeste huwelijksproblemen schijnen op het economische vlak te liggen — of er is onvoldoende inkomen om het gezin te onderhouden, of het inkomen wordt verkeerd beheerd.

Een jonge vader kwam bij zijn bisschop om financieel advies, en vertelde een veel voorkomend verhaal: „Bisschop, ik heb een goede opleiding gehad als ingenieur, en ik verdien een goed salaris. Het lijkt erop dat ik gedurende mijn opleiding wel geleerd heb hoe geld te verdienen, maar niet hoe het te beheren.”

Hoewel wij het wenselijk achten dat iedere leerling een consumentencursus volgt, berust deze training toch in de eerste plaats bij de ouders. Zij kunnen dit belangrijke aspect van de opvoeding niet aan het toeval overlaten of de ver-

President en zuster Benson

antwoordelijkheid overhevelen naar de scholen en universiteiten.

Een belangrijk onderdeel van deze training dient het uitleggen van schuld te zijn. Voor de meesten onder ons zijn er twee soorten financiële schuld- en verbruikersschulden en investerings- of zakenschulden. Verbruikersschuld slaat op het kopen op krediet van de zaken die wij in het dagelijks leven gebruiken of consumeren. Voorbeelden hiervan zijn het op afbetaling kopen van kleding, huishoudelijke apparaten, meubelen enzovoort. Een verbruikersschuld wordt gewaarborgd door het verhypothekeren van onze toekomstige verdiensten. Dit kan heel gevaarlijk zijn. Als we onze betrekking kwijtraken, invalide worden, of 't hoofd moeten bieden aan noodtoestanden, zal het ons moeilijk vallen aan onze verplichtingen te voldoen. Kopen op afbetaling is de duurste manier om

iets aan te schaffen. Bij de prijs van de goederen die wij kopen moet ook nog een hoge rente en afhandelingskosten worden geteld.

Ik beseft dat jonge gezinnen het soms nodig achten op afbetaling te kopen. Maar wij waarschuwen hen niet meer te kopen dan werkelijk noodzakelijk is en hun schulden zo snel mogelijk af te betalen. Wie krap zit moet de extra last van bijkomende renten vermijden.

Investeringsschuld moet zo gewaarborgd worden dat de financiële zekerheid van het gezin niet wordt bezwaard. Investeer niet in speculatieve ondernemingen. Er kan een verslavende werking uitgaan van het speculeren. Fortuinen zijn volkomen verloren gegaan vanwege een onbeheerst verlangen steeds meer te vergaren. Laten we leren van de fouten uit het verleden en zorgen dat we onze tijd, energie en algemene gezondheid

niet laten knechten door een gulzige begeerte naar steeds meer aardse goederen. President Kimball heeft ons deze tot nadenken stemmende raad gegeven: „De Heer heeft ons (Amerikaanse) volk gezegend met een welvaart, die in het verleden zijns gelijke niet heeft gekend. De hulpmiddelen waarover wij kunnen beschikken zijn goed, en we hebben ze nodig voor het volbrengen van ons werk hier op aarde. Toch vrees ik dat velen van ons met aardse rijkdommen zijn overladen en deze als afgoden zijn gaan dienen, zodat deze dingen macht over ons hebben. Bezitten wij meer van het goede dan ons geloof kan verdragen? Velen besteden hun tijd merendeels in dienst van het beeld dat zij van zichzelf hebben gevormd. Dat houdt in dat ze voldoende geld willen hebben, niet alleen een welvoorzien bankrekening, maar ook een zeker kapitaal, belegd in

aandelen en andere waardepapieren, onroerende goederen, woninginrichting, auto's en dergelijke om hun vleselijke zekerheid, voor naar zij hopen, een lang en gelukkig leven te *waarborgen*. Men vergeet daarbij dat onze opdracht is die vele hulpmiddelen in onze gezinnen en priesterschapsquorums tot opbouw van Gods koninkrijk te gebruiken.” („De afgoden die wij dienen,” *De Ster* van augustus 1977, blz. 3.)

Mag ik, bij wijze van getuigenis, het volgende toevoegen aan de uitspraak van president Kimball: Ik weet van geen enkele situatie waarin geluk en gemoedsrust met het vergaren van meer bezit dan het gezin redelijkerwijs nodig had toenam.

Bestendigheid nummer vier: Stel een begroting op en houd u eraan.

Een van mijn vrienden heeft een dochter die onder auspiciën van de Brigham

Young Universiteit voor zes maanden in het buitenland ging studeren. Ze schreef steeds naar huis om meer geld. Dit verontrustte haar vader dermate dat hij haar uiteindelijk opbelde en haar ondervroeg over haar behoefte aan meer geld. Op een zeker punt in het gesprek zei de dochter: „Maar papa, ik kan u precies vertellen waaraan iedere cent die u mij heeft gestuurd is besteed.”

Hij antwoordde: „Je schijnt het niet te begrijpen waar het om gaat. Ik stel belang in een begroting — een bestedingsplan — niet in een verslag van waar het geld gebleven is.”

Misschien moeten ouders meer zijn zoals de vader van een student die een telegram naar huis stuurde met de boodschap, „No mon, no fun, your son.” (Geen geld, geen pret, je zoon.) Zijn vader telegrafeerde terug, „How sad, too bad, your Dad.” (Wat jammer, pech gehad, je vader.)

Aan de hand van de vele gesprekken die ik in de loop der jaren met mensen heb gevoerd heb ik gemerkt dat veel te veel mensen geen behoorlijke begroting hebben en niet de zelfbeheersing kunnen opbrengen om zich aan de bepalingen van een begroting te houden. Veel mensen denken dat een begroting hen van hun vrijheid berooft. Integendeel, geslaagde mensen hebben geleerd dat een begroting werkelijke economische vrijheid mogelijk maakt.

Het opmaken van een begroting en een financieel beleid behoeven niet al te ingewikkeld te zijn of al te veel tijd te nemen. Het verhaal wordt verteld van een geïmmigreerde vader die zijn te betalen rekeningen in een schoenendoos bewaarde, zijn te innen rekeningen op een spoel, en zijn geld in de kassa.

„Ik snap niet hoe u uw zaak zo kunt drijven,” zei zijn zoon. „Hoe weet u nu wat voor winst u heeft gemaakt?”

„Jongen,” antwoordde de zakenman,

„toen ik van de boot afstapte, bezat ik alleen de pantalon die ik aanhad. Nu is je zuster tekenlerares, je broer arts en jij bent accountant. Ik bezit een auto, een huis en een goede zaak. Alles is betaald. Dus tel je het allemaal bij elkaar op, trekt de pantalon eraf, en daar heb je m'n winst.”

Wijze financiële raadgevers leren dat een goede begroting vier verschillende elementen omvat. Er moet *ten eerste* worden gezorgd voor de fundamentele behoeften zoals eten, kleding enzovoort; *ten tweede* voor hypotheekkosten; *ten derde* voor het opvangen van nood-situaties door middel van spaargeld; ziekte- en levensverzekering; en, *ten vierde*, voor verstandige investering en een jaarvoorraad.

Sta mij toe over twee van deze onderdelen nog wat op te merken. Niets schijnt zo zeker te zijn in ons leven als het onverwachte. Met het stijgen van de kosten voor medische hulp is een behoorlijke ziekteverzekering de enige manier waarop de meeste gezinnen het hoofd kunnen bieden aan ernstige ongevallen, ziekten of bevallingskosten, in 't bijzonder wanneer het om een te vroeg geboren kind

gaat. Een levensverzekering zorgt voor een voortzetting van het inkomen wanneer de kostwinner vroegtijdig komt te overlijden. Ieder gezin moet zorgen voor een goede ziekte- en levensverzekering. Wanneer er voor deze fundamentele zaken is gezorgd, behoren we door zuinig met ons geld om te gaan regelmatig wat te sparen zodat we ook een bedrag opbouwen om te investeren. Ik heb gemerkt dat slechts weinig mensen, die niet eerst de gewoonte hebben aangekweekt om regelmatig te sparen, succes hebben gehad met hun investeringen. Dit vergt discipline en onderscheidingsvermogen. Men kan op vele manieren investeren. Ik kan u slechts aanraden uw financiële raadsman goed te kiezen. Verzeker u ervan dat zij uw vertrouwen verdienen door steeds te kunnen wijzen op een succesvol investeringsbeleid.

Bestendigheid nummer 5: Wees eerlijk in al uw financiële zaken. Het ideaal van de onkreukbaarheid zal nooit uit de mode raken. Het is van toepassing op alles wat wij doen. Als leiders en leden van de kerk behoren wij de belichaming van de onkreukbaarheid te zijn.

Broeders en zusters, door middel van deze vijf beginselen, heb ik getracht u een beeld te geven van hetgeen kan worden gekenmerkt als het ware patroon van het beheren van uw financiële en andere middelen.

Ik hoop dat ieder van ons voordeel moge ondervinden van het toepassen ervan. Ik getuig dat zij waar zijn en dat de kerk en het werk waarmee wij ons bezighouden waar zijn. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

De rol van de Zustershulpvereniging in de priesterschapsraden

door zuster Barbara B. Smith
algemeen presidente van de Zustershulpvereniging

U heeft zojuist de prachtige woorden gehoord van het lied „The Work of Love” (Het werk van de liefde), uit het toneelstuk van de Zustershulpvereniging *Because of Elizabeth* (Vanwege Elizabeth). De visuele boodschap en dit lied doen mij denken aan de woorden van de profeet Joseph Smith:

„Het is natuurlijk voor vrouwen om gevoelens van menslievendheid en welwillendheid te koesteren” en „U bent nu in omstandigheden geplaatst waarin u kunt handelen overeenkomstig de gevoelens die God in u heeft gelegd.” (*History of the Church*, deel 4, blz. 605.)

Een fundamentele reden voor het organiseren van de Zustershulpvereniging was, dat de zusters eendrachtig konden optreden om de taak van de bisschop, ten opzichte van het zorgen voor de heiligen, uit te breiden en aldus konden bijdragen aan het opbouwen van het koninkrijk Gods op aarde.

Op de afgelopen algemene conferentie zette president Benson een plan uiteen waardoor het kerkelijk bestuur zal worden versterkt door de werkzaamheden van raden (zie *De Ster* van oktober 1979, blz. 145).

Toen mij werd verzocht aan deze vergadering deel te nemen, gaf het Eerste Presidium mij de opdracht de rol van de Zustershulpvereniging in de priester-

schapsraden uit te leggen. Wij zijn van mening dat de leden van de kerk, en vooral de leden van de Zustershulpvereniging, op de hoogte dienen te zijn van nieuwe ontwikkelingen die de belangrijkheid van de rol van de Zustershulpvereniging in de kerk onderstrepen. Hoewel betrekkelijk weinig ambtenaresen van de Zustershulpvereniging in raden zitting hebben, is hun invloed door heel de kerk heen merkbaar.

Laat ons dan de verschillende raden in beschouwing nemen.

Het algemeen welzijnscomité is een van de voornaamste raden van de kerk bij het bepalen van het beleid. Het algemeen presidium van de Zustershulpvereniging heeft zitting in dit comité, alsook in het uitvoerend comité daarvan.

Door de organisatie van de Zustershulpvereniging brengen wij naar deze vergadering een bekwaamheid om goedgekeurde programma's te ontwikkelen, te onderwijzen en ten uitvoer te leggen. Wij brengen tevens een perspectief dat is ontstaan uit onze persoonlijke ervaring en uit onze omgang met zusters van de Zustershulpvereniging over de gehele wereld.

Enige tijd geleden, bijvoorbeeld, meldde een ZHV-presidente op ringniveau, die zitting heeft in een bestuurscommissie van een voorraadschuur van de bis-

schop, dat zij die hulp ontvingen van de welzijnszorg levensmiddelen aan het verkwisten waren omdat de etiketten op de produkten onvoldoende aanwijzingen bevatten. Ze noemde de pannekoenmix als voorbeeld. Wij lieten de mix uitproberen en ontdekten dat de pannekoeken hard en smakeloos waren. Bij een tweede poging volgde degene die de mix uitprobeerde de aanwijzingen op

„Hoewel betrekkelijk weinig ambtenaressen van de Zustershulpvereniging in raden zitting hebben, is hun invloed door heel de kerk heen merkbaar.”

van een eender handelsprodukt dat de toevoeging vereiste van melk en eieren. Deze keer had de proef heerlijke, luchtige pannekoeken tot gevolg.

Wij deden de aanbeveling instructies en eenvoudige recepten op de etiketten van alle produkten van de voorraadschuur te vermelden. Ons wordt gemeld dat de nieuwe etikettering weldra voltooid zal zijn. Allen die hulp van de welzijnszorg ontvangen zullen hier voordeel uit trekken.

Naargelang wij werkzaam zijn in het algemeen welzijnscomité komen wij tot de ontdekking dat wij niet alleen een noodzakelijk perspectief *verschaffen*, maar ook een oogpunt *ontvangen* dat ons helpt de cursussen van de Zustershulpvereniging zo in te richten dat zij ook welzijnsbeginselen onvatten, zoals persoonlijke en gezinsparaatheid, en het bewustzijn onder de vrouwen van het belang van het welzijnsprogramma doen toenemen. Wij *verwerven* tevens een in-

zicht in de doelen van de welzijnszorg dat ons helpt een verstandig gebruik voor te schrijven van de hulpmiddelen van de Zustershulpvereniging ter ondersteuning van deze doelen.

Gebiedsraden

De gebiedsraad ontwikkelt plannen voor een bepaald geografisch gebied. Deze raad wordt gepresideerd door een algemene autoriteit die de uitvoerend bestuurder is voor dat gebied. Hij wordt bijgestaan door regionale vertegenwoordigers en ander personeel.

De Zusters hulpvereniging is als volgt bij deze raad betrokken:

1. De uitvoerend bestuurder kan met het algemeen presidium van de Zustershulpvereniging overleggen met betrekking tot goedgekeurde gedragslijnen, programma's, belangen of hulpbronnen van de Zustershulpvereniging.

2. Een daartoe opgedragen lid van het algemeen bestuur van de Zustershulpvereniging wordt uitgenodigd voor de vergaderingen van de gebiedsraad wanneer zij ten tijde van de algemene conferentie in Salt Lake City worden gehouden. In deze capaciteit wordt het bestuurslid een deskundige die voor trainingsdoeleinden kan worden ingezet door de uitvoerend bestuurder.

3. Een ZHV-presidente op ringniveau kan door de uitvoerend bestuurder worden uitgenodigd om een vergadering van de gebiedsraad te velde bij te wonen. Zij dient zich op de hoogte te stellen van de welzijnsaangelegenheden en de bijzonderheden van haar eigen gebied, zodat zij van nut kan zijn bij het doornemen van het moederplan van de welzijnszorg vanuit het gezichtspunt van de vrouw. Zij zou bijvoorbeeld weten, dat als de plaatselijke ZHV-presidenten bezig waren, zij die hulp ontvingen van de welzijnszorg aan te moedigen om hun eigen brood te bakken, de voorraad meel en

President Spencer W. Kimball

andere ingrediënten die worden genoemd op de begroting van de verbruik-artikelen, dienovereenkomstig moeten worden aangepast. Zij zou op de hoogte zijn van de praktische aspecten van projecten zoals energiebesparing thuis, of hoe trainingsprogramma's op het gebied van de gezondheidszorg, beroepsplanning of financieel beheer ten uitvoer kunnen worden gelegd. Bedenk dat zij beschikt over gegevens van de aanwezige verpleegsters en ander personeel in de gezondheidssector.

Multiregionale raden

Multiregionale raden worden gewoonlijk daar opgericht waar zich faciliteiten als de Deseret Industries, een voorraad-schuur van de bisschop of misschien een kantoor van de afdeling maatschappelijk dienstbetoon van de kerk bevinden. Ook de multiregionale raad staat onder leiding van de uitvoerend bestuurder en

bestaat uit de regionale vertegenwoordigers van de betrokken regio's en ander priesterschapspersoneel naar behoefte. Een ZHV-presidente op ringniveau uit elke regio dient door de uitvoerend bestuurder te worden aangewezen om zitting te hebben in de raad wanneer welzijnsaangelegenheden of zaken die de vrouwen van de Zustershulpvereniging betreffen worden besproken. De aangewezen ZHV-presidenten dienen gegevens te verzamelen van de andere ZHV-presidenten op ringniveau in hun regio, zodat zij een lijst van hun behoeften, activiteiten en verantwoordelijkheden bij zich heeft die mogelijk ter sprake kunnen worden gebracht in de vergaderingen van de multiregionale raad.

Regionale raden

De regionale raad zorgt voor en coördineert bestuurlijke aangelegenheden die meerdere ringen raken.

Hij staat onder leiding van de regionale vertegenwoordiger, die min of meer functioneert zoals de uitvoerend bestuurder dat doet in een multiregionale of gebiedsraad. Een ZHV-presidente op ringniveau neemt op aanwijzing van de regionale vertegenwoordiger zitting in deze raad wanneer welzijnsaangelegenheden worden besproken. Zo wordt ook hier het vrouwelijke perspectief benut bij zaken zoals het programma voor de kunstnijverheid thuis van de Deseret Industries, of de zorg voor ongehuwde moeders, het vinden van pleeggezinnen door de afdeling maatschappelijk dienstbetoon van de kerk, of het verschaffen van vrijwilligsters voor welke dan ook van de welzijnsprogramma's. In het geval van een bestuurscommissie van een voorraadschuur van de bisschop zal een ZHV-presidente bijzonder nuttig werk kunnen doen door zich ervan te verzekeren dat het naaiwerk van goede kwaliteit is, dat de gebruikte patronen elegant zijn en dat er wordt gezorgd voor de juiste maten en hoeveelheden.

ZHV-presidenten die worden aangewezen om in deze capaciteit op te treden dienen mee te werken aan de planning voor het trainen van vrouwen in welzijnsaangelegenheden, en zij dienen nauwkeurige gegevens te vergaren die het mogelijk zullen maken een plan op te stellen om tegemoet te komen aan de behoeften van de mensen zoals zij werkelijk zijn. Deze zuster heeft de verantwoordelijkheid om contact op te nemen met andere ZHV-presidenten op ringniveau ten einde hun aanbevelingen voor mogelijke agendapunten te verkrijgen.

De besluiten en handelingen van de regionale raad worden aan de verschillende ZHV-presidenten op ringniveau doorgegeven door de regionale vertegenwoordiger en de ringpresident en niet door de ZHV-presidente op ringniveau die zitting heeft in de raad.

President Spencer W. Kimball

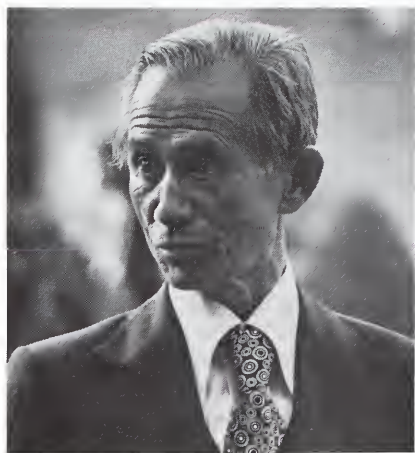
Een keer per jaar dient iedere ZHV-presidente op ringniveau een regionale raadsvergadering bij te wonen met het doel training te ontvangen op het gebied van de welzijnszorg en voor een jaarlijkse evaluatie van de doeltreffendheid waarmee de welzijnszorg wordt uitgevoerd in iedere wijk en ring.

Ring- en wijkraden

Zoals president Benson in april zei, blijven de ring- en wijkraden en de welzijnscomités ongewijzigd. Het volledige ZHV-presidium heeft zitting in het welzijnscomité, waarbij ieder lid bepaalde taken heeft met betrekking tot een bepaald aspect van de welzijnszorg. De ZHV-presidente dient mogelijke agen-

dapunten voor te bereiden opdat het perspectief van de Zustershulpvereniging op adequate wijze naar voren kan worden gebracht in de besprekingen van deze raad.

De gezamenlijke inspanning van de priesterschap en de Zustershulpvereniging in deze raden blijft een belangrijke factor bij een geslaagde tenuitvoerlegging van de welzijnszorg op wijk- en ringniveau. Een dergelijke samenwerking werd onlangs getoond toen vele huizen in een van de ringen te Ogden (Utah) door een overstroming werden geteisterd. De ringpresident vertelde, „De ZHV-presidente van de ring wachtte niet af tot ik contact op zou nemen met haar. Zij kwam gelijk naar mij toe.” Onder zijn leiding mobiliseerde zij de zusters en zorgde voor eten voor de slachtoffers en hun redders. Zij organiseerde in allerlei mobiele „keukens” in bestelauto’s en stationcars, die warm eten naar de plaatsen toe brachten waar gewerkt werd. Naargelang het water weer zakte, werkten mannen en vrouwen zij aan zij bij het schoonmaken van de modderige muren en vloeren.

Zusters die geroepen worden om zitting te hebben in welke dan ook van deze belangrijke raden moeten zich bewust zijn van de waarde van grondige voorbereiding willen zij in staat zijn om goede en nuttige agendapunten naar voren te brengen en juiste suggesties om de vele menselijke problemen op te lossen waarmee iedere wijk en ring te kampen heeft. Wij willen alle ZHV-presidiums op wijk- en ringniveau aanmoedigen om de verantwoordelijkheid op zich te nemen voor een zorgvolle en doordachte deelname in deze raden zoals in de handboeken en bulletins van de kerk wordt aangeduid.

Gezinsraden

President Benson sprak over nog een raad waaraan ieder lid van de kerk deel mag nemen — de gezinsraad. Dat is de raad waarvoor alle andere bestaan.

Alle gezinnen behoren regelmatig raadsvergaderingen te houden om zaken te bespreken zoals het aanpassen van de begroting zodat er nieuwe vloerbedekking voor de woonkamer kan worden gekocht, het verdelen van de taken bij het zorgen voor de tuin, plannen voor de grote vakantie — zodat het gezin samen verstandige oplossingen kan zoeken. Er was eens een vader die een gezinsraad bijeen riep op de avond dat zij hoorden dat oma's heen moest worden geamputeerd. Er vloeiden tranen en er werden fijne herinneringen opgehaald over hoe actief zij tot op dat moment steeds was geweest.

Al heel snel besloot het gezin dat zij haar wilde uitnodigen om bij hen te komen wonen. Toen was het de moeder die met veel wijsheid zei, „Als ze komt, laten we haar dan als een koningin behandelen in ons huis. We kunnen haar bed hier in de kamer zetten, zodat ze alles mee kan maken.” De liefdevolle houding van de moeder drukte zijn stempel op dit gezin.

De andere gezinsleden volgden haar voorbeeld, en het was een zegen voor de grootmoeder zolang zij bij hen woonde, wat zij deed tot zij stierf; het verrijkte het leven van alle leden van dat gezin; er was een grotere eenheid, meer samenwerking en meer saamhorigheid dan ooit tevoren.

Het is in het gezin dat de vrouw altijd haar meest doeltreffende invloed heeft kunnen laten gelden. De fijngevoeligheden die zij thuis heeft ontwikkeld moeten nodig ook in andere raden worden toegepast, zodat de samenwerking tussen mannen en vrouwen de beste resulta-

ten op kan brengen voor het welzijn van de gehele mensheid.

De geschiedenis van ons volk kent grootse momenten waarin wij van onze „overvloed” hebben genomen en zij, die lijdende waren, hebben ondersteund. Die momenten hebben ons de vreugde leren kennen die gepaard gaat met het lenigen van een nood.

De Heiland smeekt ons alles wat wij hebben te geven aan dit werk. U zult zich wel herinneren dat ons in het Nieuwe Testament wordt verteld hoe Jezus toekeek terwijl de mensen hun gaven in de offerkist wierpen. Sommigen gaven uit hun overvloed, en toen kwam er een arme weduwe, „die er twee koperstukjes in wierp.” (Marcus 12 : 42.)

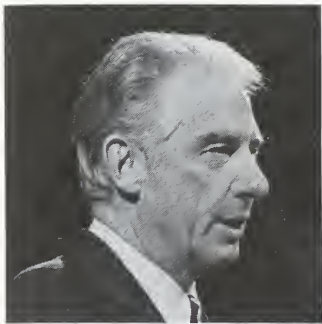
De Heer aanvaardde haar offer, want Hij zei, „Voorwaar, Ik zeg u, deze arme weduwe heeft het meeste in de offerkist geworpen van allen, die er iets in geworpen hebben.

Want allen hebben erin geworpen van hun overvloed, maar zij heeft van haar armoede erin geworpen, al wat zij had, haar ganse levensonderhoud.” (Marcus 12 : 43, 44.)

Hiermee wijst de Heer de weg voor de zoons en dochters van God. Als wij die geloven bereid zijn alles te geven wat wij hebben, zal er een weg worden vrijgemaakt, zodat wij in staat zijn lijden te verlichten naarmate wij ervan op de hoogte worden gesteld. Niemand van ons is vrijgesteld van de noodzaak ons leven aan dit beginsel te wijden.

Broeders, de ZHV-presidenten van de kerk staan klaar om van hun overvloed te geven, en zelfs hun ganse „levensonderhoud” naarmate u hen in een positie plaatst waarin zij samen met u in de priesterschapsraden van de kerk kunnen optreden ten einde dit grote werk van liefde met succes te volbrengen. Dit getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

Het besturen van de welzijnszorg door de priesterschap

door ouderling J. Thomas Fyans
van het Eerste Quorum der Zeventig

Het is een zegen het aangename gezelschap te mogen genieten van de Zusters-hulpvereniging, met hun door de hemel ingegeven fijngevoeligheden, bij deze grootse Samaritaanse onderneming.

Zuster Smith heeft gesproken over priesterschapsraden. Om ons te helpen bij het besturen van de aangelegenheden van de kerk, zijn er op gebieds-, regionaal, ring- en wijkniveau priesterschapsraden georganiseerd. Willen zij doeltreffend zijn, dan moeten deze raden *alle* programma's van de kerk vertegenwoordigen, zodat er op alle niveaus een *coördinerend* lichaam is dat *besluiten* kan nemen. Wanneer deze raden naar behoren zijn georganiseerd en goed functioneren, verzekeren zij een eendrachtige aanpak van de geestelijke en stoffelijke taak van de kerk om enkelingen en gezinnen te zegenen.

Aan de hand van goedgekeurde richtlijnen en werkwijzen zal de gebiedsraad ieder jaar de plannen voor de belangrijkste doelen voor het gebied in ogen-schouw nemen en ter goedkeuring voorleggen.

Ik wil vanochtend graag bijzondere aandacht schenken aan de belangrijke welzijnstaak van deze raden als een onderdeel van het besturen van de welzijnszorg door de priesterschap.

Het Eerste Presidium heeft de priester-

schapsleiders de raad gegeven zorgvuldig en gebedsvol een plan te ontwikkelen waarbij de eenheden van de kerk worden aangemoedigd om in eigen behoeften te kunnen voorzien. Dit is belangrijk in het licht van veranderende behoeften, de snelle groei van de kerk, het ongewisse van deze tijd en de opdracht van de Heer om te zorgen voor de behoeftigen. (Zie LV 52 : 40.)

Basisplanning

De basisplanning van de welzijnszorg is het proces van (1) het ontwikkelen van een plan voor het onderwijzen van evangeliebeginselen en praktijken met betrekking tot de welzijnszorg; (2) het identificeren van de behoeften van de armen en in nood verkerenden; en (3) het aanwenden van de beschikbare hulpbronnen om aan die behoeften tegemoet te komen.

Wanneer het plan volledig ten uitvoer is gelegd zullen in dat gebied die bestanddelen van het hulpsysteem van de voorraadschuur bestaan die onder verschillende omstandigheden nodig zijn om de bisschoppen te helpen bij hun zorg voor de armen, de behoeftigen en de in nood verkerenden.

De Schriften herinneren ons:

„En gedenkt in alle dingen de armen en de behoeftigen, de zieken en de lijdenden

den, want hij, die deze dingen niet doet, is Mijn discipel niet.” (LV 52 : 40.)

Wij zijn uitermate verheugd over de eerste rapporten die binnen zijn gekomen aangaande uw vorderingen bij dit planingsproces. Wij verwachten niet dat alle componenten van het hulpsysteem

„Het Eerste Presidium heeft de priesterschapsleiders de raad gegeven gebedsvol een plan te ontwikkelen waarbij de eenheden van de kerk worden aangemoedigd om in eigen behoeften te kunnen voorzien.”

van de voorraadschuur in alle gebieden van kracht zullen zijn, en evenmin verwachten wij dat alle gebieden het systeem in hetzelfde tempo ten uitvoer zullen leggen. Wegens de geografische verschillen, verschillen in het aantal en de verdeling van de leden en de verscheidenheid aan andere kerkelijke prioriteiten die van invloed zijn op een bepaalde regio of gebied, zullen sommige raden meer tijd nodig hebben dan andere om hun plannen voor te bereiden. Wij vertrouwen op de uitvoerend bestuurders, in overleg met de ambtenaren voor materiële zaken, om het tempo, de omvang en de kwaliteit van deze basisplanning te regelen. Wij weten dat de Heer u zal inspireren tot het plannen van die activiteiten die werkelijk nodig zijn in uw gebied. Wij geven u de raad weloverwogen en grondig te werk te gaan, zodat het eindresultaat nog jarenlang een leidraad zal zijn voor de tenuitvoerlegging van de welzijnszorg. Een goed plan zal het op ordelijke wijze en tijdig bijeenbrengen van geld en het toewijzen van arbeidsu-

ren van de leden om het uitvoeren van alle programma's en activiteiten van de kerk in evenwicht te houden vergemakkelijken.

De rol van de persoon

Laten wij nu eens kijken naar de persoon. Wat is de rol van de individuele personen en van de gezinnen met betrekking tot de materiële welzijnszorg? Een paar fundamentele punten moeten in overweging worden genomen:

1. Zorg voor een duidelijk plan voor het lichamelijk, geestelijk en sociaal-maatschappelijk welzijn.
2. Ontwikkel talenten door middel van onderwijs en zorg voor financiële stabiliteit door middel van beroepsopleiding. Vermijd onnodige schuld.
3. Zorg voor een jaarvoorraad levensmiddelen, kleding, en waar mogelijk, brandstof.
4. Wees bereid een offer te brengen door middel van uw tijd, talenten en middelen — en dat omvat een royale vastengave en een volle tiende — ten behoeve van de kerk, de gemeenschap en de behoeftigen. Naargelang ieder persoon en ieder gezin de beginselen van persoonlijke en gezinsparaatheid toepast op deze belangrijke gebieden, zal ieder gezin grotere zekerheid en meer gemoedsrust ontvangen.

Verzorgingsopdracht van de bisschop

Er zullen mensen zijn die, ondanks hun voorbereidingen, moeilijkheden te verduren krijgen, die zij niet meteen zelf op kunnen lossen. Wij zijn dankbaar dat de Heer voor dergelijke gevallen voorzieningen heeft getroffen.

Bisschoppen, u heeft een heilige opdracht om de armen, de behoeftigen en de in nood verkerenden bij te staan. De hulpbronnen van de quorums, de wijk, de gemeenschap en de kerk staan u ter

beschikking en daaruit kunt u de juiste hulp putten. Van oudsher hebben zij die binnen bereik van een voorraadschuur van de bisschop wonen *levensmiddelen en kleding* kunnen krijgen door middel van een goederenopdracht van de bisschop. U heeft echter deze zelfde methode niet kunnen aanwenden voor het verkrijgen van de *verzorging* die mogelijk is door middel van het door de kerk uitgevoerde hulpsysteem van de voorraadschuur.

Het doet ons genoeg bekend te kunnen maken dat een *verzorgingsopdracht* van de bisschop is goedgekeurd om te worden gebruikt in gebieden waar HLD-arbeidsbureau's, kerkelijke afdelingen voor maatschappelijk dienstbetoon en units van de Deseret Industries bestaan. Deze nieuwe formulieren zullen binnenkort aan alle desbetreffende ringen worden uitgereikt. Door middel van

een schriftelijke opdracht kunnen de bisschoppen hun leden nu machtigen tot het ontvangen van deze uiterst belangrijke verzorging. Met slechts enkele wettelijke vereiste uitzonderingen, zullen de leden deze verzorging alleen door middel van deze schriftelijke opdracht kunnen verkrijgen.

Door middel van deze twee formulieren, de goederenopdracht van de bisschop en de verzorgingsopdracht van de bisschop, reageren alle aspecten van het hulpsysteem van de voorraadschuur op de behoeften van de leden zoals door u, de plaatselijke bisschop, wordt bepaald. U heeft de zeggenschap over hetgeen er wordt toegediend, zij het goederen of verzorging. Wegens de beperktheid van de beschikbare hulpbronnen om tegemoet te komen aan de steeds toenemende behoefte aan verzorging, zullen deze nieuwe gereedschappen verzekeren dat

zij wier behoeften het grootst zijn worden geholpen. Wij willen benadrukken, broeders, dat hoewel de bedrijfsmanagement voor het verschaffen van deze goederen en verzorging bij ambtenaren in de materiële lijn berust, deze zaken slechts kunnen worden aangewend wanneer u, de bisschop, door middel van deze formuleren daartoe opdracht geeft.

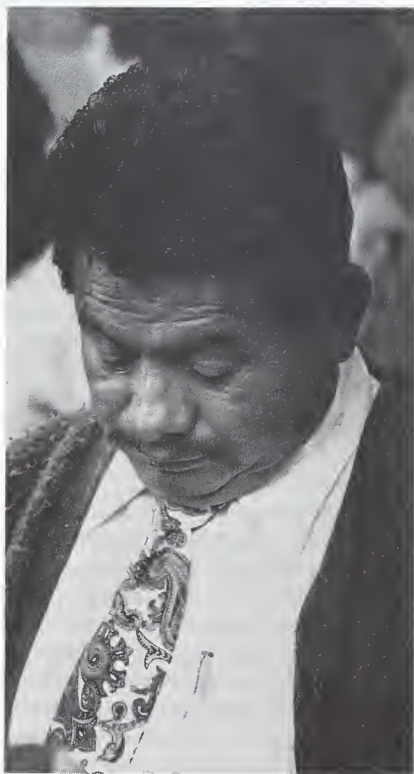
Jaarlijkse evaluatie van de verzorging

De opdracht voor de bedrijfsmanagement van de verschillende taken van de welzijnszorg werd kortgeleden in handen van materiële ambtenaren gelegd. Deze organisatorische verandering heeft een zware en tijdverslindende last van de schouders van de bisschoppen en ringpresidenten afgenomen. Daar, echter, deze werkzaamheden bestaan om tegemoet te komen aan de behoeften van de leden, zoals wordt bepaald door de geestelijke ambtenaren, blijven wij uitermate geïnteresseerd in de *beschikbaarheid*, de *kwaliteit*, het *reactievermogen* en de *passendheid* van de goederen en verzorging die verschaft worden. Ten einde een ordelijke feedback van geestelijke leiders naar materiële ambtenaren over hun globale tevredenheid te vergemakkelijken, zullen de voorzitter van de bisschoppenraad, ringpresidenten, regionale vertegenwoordigers en, op aanwijzing van zuster Smith, de vertegenwoordigsters van de Zustershulpvereniging, worden uitgenodigd om jaarlijks het hulpsysteem van de voorraadschuur te evalueren. Zij zullen een rapport uitbrengen waarin wordt vermeld in hoeverre aan hun behoeften wordt voldaan en de wijze waarop zij worden geholpen. Deze formele evaluatie, tezamen met de steeds voortgang vindende communicatie van gevoelens en behoeften die regelmatig plaatsvindt in raadsvergaderingen en bij andere contacten, zal een

waarborg zijn voor de harmonie en eenheid die nodig zijn om de globale doeltellingen van de kerk te kunnen bereiken. Wij hopen dat alle priesterschapsleiders gebruik zullen maken van deze gelegenheid wanneer deze hen door hun regionale raad wordt geboden.

De betrekking van de hulpbronnen van het gezin tot de hulpbronnen van de kerk

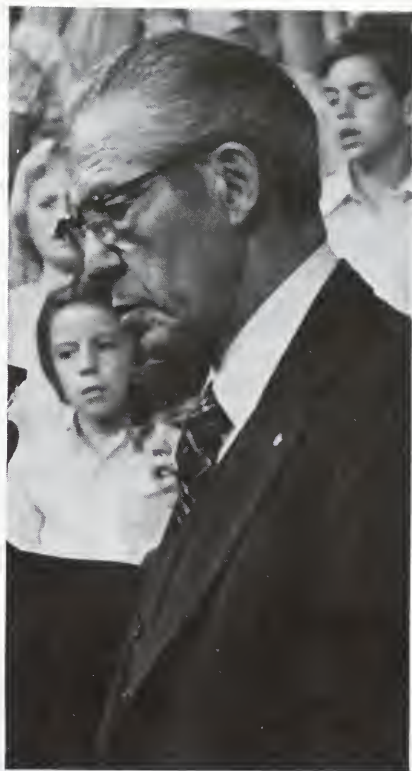
De afgelopen maanden heb ik de stimulerende gelegenheid gehad om de nieuwe film van de kerk te zien die *Welfare — Another Perspective* (Welzijnszorg - een ander perspectief) heet. Deze film wordt

in deze tweede helft van 1979 in de Engelssprekende gebieden tijdens de ringconferenties vertoond. Iedere keer dat ik deze film zie, heb ik een steeds groter gevoel van trots en dankbaarheid ten opzichte van het welzijnssysteem van de kerk, waaronder de verrekendheid en de veelomvattendheid van het hulpsysteem van de voorraadschuur. Maar ik acht het belangrijk, broeders en zusters, om op te merken, dat de werkelijke welzijnskracht van deze kerk *niet* zetelt in de levensmiddelen die in onze voorraadschuren opgeslagen liggen, noch in de productiecapaciteit van onze welzijnsboerderijen, noch zelfs in de belangrijke invloed die ons arbeidssysteem bezit in het helpen vinden van betrekkingen voor leden die werk zoeken.

De ware kracht van de kerk is in de spaarrekeningen, de groententuinen, de vaardigheden die voor een inkomen kunnen zorgen, de voorraden thuis, de veerkrachtigheid, de talenten en het getuigenis van de individuele leden van de kerk en van het gezin waar ieder van ons deel van uitmaakt. Laat ons steeds inachtig zijn dat de grootste zegen van het welzijnssysteem wordt verkregen door de gevers en dat ieder van ons ernaar dient te streven een onafhankelijk gezin te zijn, dat in eigen behoeften voorziet, ten einde in staat te zijn onze minder fortuinlijke broeders en zusters te helpen. Kortom, de *persoonlijke en gezinsparaatheid* van ieder gezin is even belangrijk als dit kolossale en wonderbaarlijke welzijnssysteem. De ware kracht van de kerk ligt uiteindelijk niet in de reserves van de kerk, hetzij in geld, hetzij in goederen, maar in de reserves en kracht van ieder huisgezin. Sta mij toe dit toe te lichten.

Veronderstel eens even dat de ruim viermiljoen leden van de kerk in een gebied woonden met ongeveer de oppervlakte van de staat Utah. En stel dat we ons

ongerust maakten over verscheurende dieren die ons land konden binnendringen. We zouden dan niet veilig op straat kunnen lopen, dus zouden we besluiten ons te beschermen door middel van een muur. Welnu, als wij alle reserves uit al onze voorraadschuren namen en deze goederen gebruikten om een muur om ons gebied heen te bouwen, dan zou hij over de lengte van negentienhonderd kilometer dertig centimeter hoog en dertig centimeter diep zijn — geen muur die bescherming zou bieden tegen de wilde dieren.

Maar stel nu dat wij aan die dertig centimeter hoge muur de voorraad toevoegden die de leden zouden hebben als zij

genoeg in huis hadden voor een jaar. Dan zouden we de muur met nogeens dertig centimeter kunnen verhogen over die negentienhonderd kilometer. En dan nogeens dertig centimeter, en nogeens, en nogeens, en nogeens, en zo door tot we een ruim vier meter hoge muur hadden.

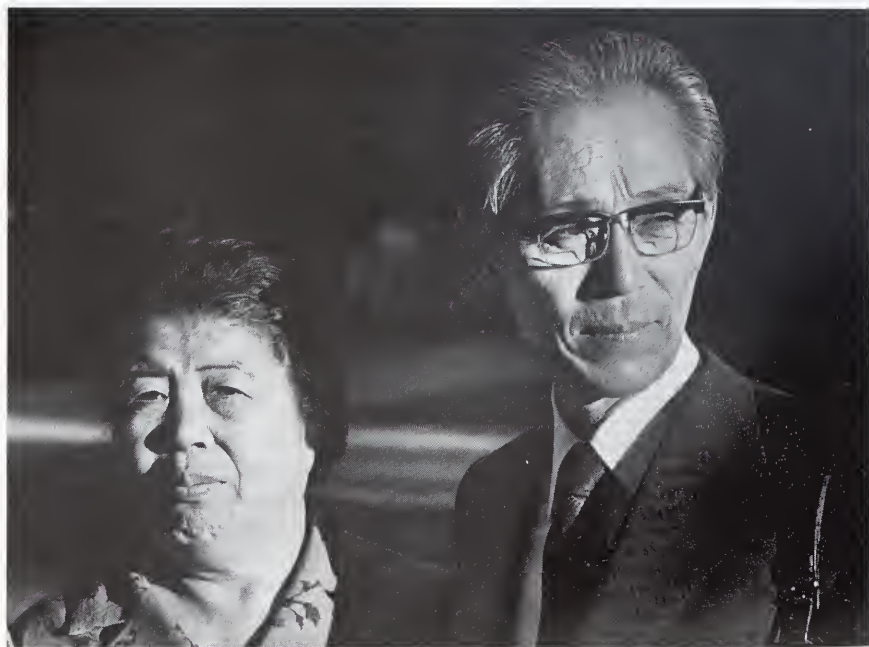
De inwendige versterking van deze muur zou het lichamelijk, geestelijk en sociaal-maatschappelijk welzijn van de leden zijn. Het anker en de hoekposten — onze voorbereidingen op het gebied van onderwijs en beroepsopleiding voor financiële stabiliteit en het vermijden van onnodige schuld. De cement — onze bereidheid om tijd, talenten en middelen te offeren voor het opbouwen van het koninkrijk.

Ziet u, onze algehele bescherming kan

niet enkel en alleen worden verschaft door de produktie van de welzijnsprojecten van de kerk. Deze kan slechts verwezenlijkt worden naarmate wij die produktie combineren met de jaarvoorraad van het gezin.

Moge wij een groter inzicht verkrijgen van onze persoonlijke verantwoordelijkheden bij dit grote werk. Moge wij daadwerkelijk en op consequente wijze de beginselen van de welzijnszorg toepassen die door de algemene autoriteiten zijn vastgesteld. Mogen wij de kinderen van onze hemelse Vader omringen met deze materiële — nee, geestelijke, bescherming, want ten slotte zijn alle dingen geestelijk. (Zie LV 29:34.)

Ik geef u mijn getuigenis van de goddelijkheid hiervan en doe dat in de naam van Jezus Christus. Amen. □

De ene zegenen

Bisschop Victor L. Brown

Ik bid dat mijn opmerkingen deze ochtend weerklank zullen vinden in het hart van hen die ze horen. Ik heb het onderwerp gekozen „De ene zegene.” Uiteraard heeft de Welzijnszorg grotendeels te maken met het dagelijks leven — daarom heeft president Kimball de Welzijnszorg ook omschreven als het evangelie in actie. Daar het evangelie een hulpbron is waaruit de mens put bij zijn streven naar zijn of haar verhoging, moet de Welzijnszorg ook zo’n hulpbron zijn.

Zoals u wellicht weet, draagt de Presiderende Bisschop de verantwoordelijkheid voor het besturen van de vele materiële aangelegenheden van de kerk. Dit omvat het toezicht op de werkzaamheden van het hulpsysteem van de voorraadschuur dat uitgaat van de Welzijnszorg. Hoewel dit een menigte activiteiten en verantwoordelijkheden omvat, ben ik ervan overtuigd dat onze grootste verantwoordelijkheid in deze is het ons ervan verzekeren dat deze kolossale onderneming zich uiteindelijk concentreert op iedere persoon, zowel de gever als de ontvanger, opdat de individu worde gezegend, opgebouwd en geïnspireerd.

Hoe meer ik mij bewust word van de inspanningen op het gebied van het welzijnswerk van overheden en andere organisaties, waarvan er vele de allerhoogste doelstellingen nastreven, hoe meer ik

met ontzag ben vervuld voor de methode van de Heer voor het zegenen van de noodlijdenden door hen te helpen zichzelf te helpen. Ik voel mij trots en voldaan wanneer ik zie hoe u, de plaatselijke priesterschap en de ZHV-leidsters uit vele delen van de wereld, door middel van het welzijnsprogramma uw aandacht concentreert op de individu. Vele voorbeelden komen bij mij op, die in vele wijken van de kerk over de hele wereld plaatsvinden. In gedachten zie ik een bisschop die op tactvolle wijze een vertrouwelijk gesprek heeft met een lid dat hulp ontvangt van de Welzijnszorg, een quorumpresident die een lid bezoekt dat net zijn betrekking is kwijtgeraakt, een huisbezoekster die een maaltijd brengt bij een jong gezin waarvan de moeder in het ziekenhuis is opgenomen, een hogeraadslid dat een prachtige, Lamanitische jongeman aanmoedigt om door te zetten ondanks de vele moeilijkheden die hij in de eerste maand op zijn nieuwe school heeft ondervonden. In ieder van deze gevallen gaat het de leider van de kerk om het tot stand brengen van tenminste drie dingen:

1. Het probleem begrijpen.
2. Helpen het probleem op te lossen door de betrokken persoon te helpen zichzelf te helpen.
3. Een nauwere band aanmoedigen tussen de Heer en die persoon.

Ik wil u graag deelgenoot maken van twee ware verhalen over hoe het helpen op de manier van de Heer de ene heeft gezegd — hoe de geest van liefde en barmhartigheid waarvan de Welzijnszorg van de kerk doordrongen is uiteindelijk inderdaad de individu verheft.

Voordat hij lid werd van de kerk bestond Richards leven voor een groot deel uit uitkeringen van de sociale dienst, levensmiddelenbonnen (bonnen die iemand tegen een speciale prijs kan kopen en die hem in staat stellen meer levensmiddelen te kopen dan hij anders zou kunnen doen, dankzij een subsidie van de overheid), gesprekken met maatschappelijke werkers, bezoeken aan consultatiebureaus voor de volksgezondheid en onbetaalde doktersrekeningen en rekeningen van de openbare nutsbedrijven. Noch Richard noch zijn vrouw konden met geld omgaan, zelfs niet met kleine bedragen. Richards bekering tot de kerk was wonderbaarlijk, maar hij trad toe met vele persoonlijke gebreken. Het kostte hem de grootste moeite een baan te houden. Hij werd door zijn bisschop naar de Deseret Industries doorgestuurd voor werk. Voor het eerst in van zijn leven als volwassene begon hij regelmatig te verdienen. Naarmate hij bij de Deseret Industries werkte, begon Richard een gevoel van eigenwaarde te ontwikkelen. Hij dook niet langer ineen als hij sprak. Zijn vrouw en kinderen begonnen respect voor hem te krijgen als patriarch van het gezin.

De revalidatiecoördinator van de Deseret Industries werkte nauw samen met Richard, evenals zijn bisschop. Er werd een bankrekening geopend in zijn naam. Er werd een verstandige gezinsbegroting opgesteld en goedgekeurd. Doktersrekeningen die er al meer dan een jaar lagen werden betaald. Een elektriciteitsrekening die er al tweeëneenhalve maand lag werd betaald op de dag dat de stroom

zou worden afgesloten. Alle andere rekeningen werden langzamerhand volstaan en voortaan op de juiste manier afgehandeld.

Richards leven was aan 't veranderen. Hij had een gevoel van eigenwaarde en van richting. Begin juli van dit jaar kwam de bedrijfsleider van een grote

„Wij moeten ons ervan verzekeren dat deze kolossale onderneming zich concentreert op ieder persoon — de gever en de ontvanger — opdat ieder van hen moge worden opgebouwd en geïnspireerd.”

wasserij bij de Deseret Industries. Hij zocht goede arbeidskrachten. Richard zou de kans krijgen om te solliciteren. Hij liet weten dat hij heel erg tegen het sollicitatiegesprek opzag. De revalidatiecoördinator oefende keer op keer met hem. Richard maakte een goede indruk tijdens het gesprek en kreeg een baan. Een nieuw soort leven stond op het punt te beginnen. Toen Richard Deseret Industries verliet werd er een lunch voor hem gegeven. Bij deze gelegenheid werd de volgende opname gemaakt:

„Broeders en zusters, ik heb goed en slecht nieuws voor u. Het goede nieuws is dat ik op de arbeidsmarkt werk heb gevonden waarmee ik meer geld ga verdienen dan ik van mijn leven verdiend heb. Voor het eerst zal ik in staat zijn om voor mijn gezin te zorgen zoals onze hemelse Vader dat van mij wil. Ik maak vooruitgang, en daar gaat het om in het leven. Het slechte nieuws, of liever, het verdrietige nieuws, is dat ik u ga verla-

ten. Ik hou van u allemaal met heel mijn hart. Ik ben heel dankbaar voor hetgeen Deseret Industries voor mij heeft gedaan. Ik bid dat ieder van u even gelukkig zal worden als ik dat hier ben geweest. Ik wil mijn bijzondere dank uitspreken aan Jim Wilson en aan mijn bisschop, die beiden zoveel voor mij hebben gedaan. In de naam van Jezus Christus. Amen.”

Richard overtrof zijn eigen verwachtingen en die van zijn werkgever. Hij heeft onlangs promotie gemaakt en een behoorlijke opslag gekregen. Een ziel, een mensenleven, is gezegend — waarschijnlijk zou niets anders teweeg hebben kunnen brengen wat een bisschop en een revalidatiecoördinator van Deseret Industries teweegbrachten.

En nu nog een voorbeeld. (Een aantal van de namen van personen en plaatsen

zijn veranderd.) In maart 1978 ontving de familie Wilson, die in Idaho woont, een brief. Deze begon zo: „Lieve broeder en zuster Wilson, Even een paar regeltjes om te vragen hoe het met u gaat en u te laten weten hoe het met mij is.”

Dit briefje was geschreven door de Lamanitische pleegdochter van de familie Wilson, Celia Red Horse, waar ze enkele jaren niets van gehoord hadden.

De kiem voor hun relatie was gelegd in 1965 tijdens een toespraak van broeder Spencer W. Kimball, die toen een lid van het Quorum der Twaalf was. Broeder Wilson, die in die tijd bisschop was, was erg onder de indruk van een tekst uit het Boek van Mormon: „Toch zal Ik het hart der niet-Joden verzachten, zodat zij als een vader voor hen zullen zijn.” (2 Nephi 10 : 18.) Naarmate de vergadering vorderde werd broeder Wilsons

De ouderlingen Petersen en McConkie

waar zij een bijzondere band mee hebben. Toen Celia's brief kwam, in 1978, waren er elf jaar voorbijgegaan. Het eigen gezin van de Wilsons was gegroeid en telde nu tien eigen kinderen en zij hadden de afgelopen twee jaar niet deelgenomen aan het huisvestingsprogramma. Ik lees nu verder uit Celia's brief:

„Op 't ogenblik werk ik als secretaresse . . . Ik leg zoveel mogelijk van mijn salaris opzij zodat ik mijn dochttertje in de kleren kan zetten voordat zij ergens bij een gezin wordt ondergebracht.

Het is nu een jaar of tien sinds ik u allemaal heb gezien. Iedereen is natuurlijk erg veranderd. Al de kinderen zullen intussen wel volwassen zijn en vertrokken . . .

Ik heb een dochttertje. Zij heet Margaret. Ze is zeven en zal deze herfst bij een gezin

worden geplaatst. Zij wil het graag . . . Ik heb haar alles over het programma verteld. Zij is haar hele leven nog nooit van huis geweest.

Herinnert u zich mijn broer David? Wel, hij is al op zending geweest en studeert nu aan de Brigham Young Universiteit. Hij komt van de zomer naar huis om Margaret te dopen. In december was hij thuis voor de kerstvakantie en zegende bij die gelegenheid het dochttertje van mijn andere broer. Daarvoor heeft hij twee andere familieleden gedoopt.

Hoe oud zijn Joy, Curt, Rhonda, Gary en Jenny nu? Ik kan ze mij allemaal nog zo goed herinneren — Joy met haar allergie, Curt met zijn accordeon, Rhonda met haar balletlessen, en hoe Gary als een klein kikvorsje in het zwembad rondspartelde. Ik zie Jenny met haar rode haar nog voor me. Ze moeten nu wel tieners zijn of nog ouder. Hoe maken ze 't allemaal?"

Celia vertelt in haar brief verder dat de problemen van de hedendaagse jeugd op het gebied van sterke drank en drugs in het reservaat even ernstig zijn als in de grote stad. Zij spreekt haar grote dankbaarheid uit voor de kerk en haar leerstellingen, die de jonge mensen werkelijk helpen de fouten die hun leeftijdsgenoten maken te vermijden. Zij zegt ook dat haar familie door de leringen van de kerk veel hechter is en een grotere veiligheid kent. Zij vertelt ons dat de meeste van haar kleine broertjes en zusjes dit jaar bij pleeggezinnen zullen worden ondergebracht, en dan vraagt ze:

„Doet u nog mee aan het huisvestingsprogramma?

Schrijf mij alstublieft en vertel me al het nieuws. . .

Nu kan ik beter stoppen. Zorg goed voor uzelf en moge de Heer u bij al uw rechtvaardige ondernemingen zegenen. Veel liefs. . ."

Terwijl broeder en zuster Wilson deze

fijne brief van Celia lezen, kon broeder Wilson zich nog vaag iets voor de geest halen wat broeder Kimball twaalf jaar daarvoor in zijn toespraak had gezegd.

„Ouderling Kimball zei dat we geen succes zouden merken in de eerste generatie, maar dat werkelijk succes in de tweede, derde, of vierde generatie zou komen," herinnerde broeder Wilson zich.

„Toen deze woorden mij weer helder voor de geest stonden, had ik het gevoel dat wij Celia's dochttertje moesten uitnodigen om bij ons te komen wonen, want dat zou de tweede generatie van dezelfde familie in hetzelfde gezin zijn."

Er werd navraag gedaan door middel van het huisvestingsprogramma of het mogelijk zou zijn Margaret onder te brengen bij de Wilsons. Toen Celia hoorde dat dit inderdaad kon, „belde ze ons gelijk op en vertelde, onder het vergieten van tranen van blijdschap, hoe geweldig zij het vond dat Margaret in het gezin mocht komen waar zij ook eens had gewoond," zei broeder Wilson.

Margaret bracht het schooljaar 1978-1979 bij de familie Wilson door en net als haar moeder destijds, gaf zij evenveel aan de Wilsons als zij van hen ontving. „Zij is heel vrijgevig," zei zuster Wilson. „Als iemand te kennen geeft dat hij een van haar bezittingen mooi vindt, dan zal Margaret het hem geven. Al onze kinderen krijgen zakgeld, en daar wij Margaret als een van hen beschouwen, krijgt ook zij zakgeld.

Vorig jaar kerst kwam het idee naar voren als gezin iets te ondernemen om een ander te helpen. Margaret had vrij veel van haar zakgeld opgespaard en gaf dit geld voor het gezinsproject.

Ze helpt met de huishoudelijke karweitjes, net als alle andere leden van het gezin. Eén avond in de week heeft zij samen met Angela, die ook acht is, keukendienst. Daarnaast hebben ze nog andere taken in huis."

Broeder Wilson vertelde dat toen Margaret eerst bij hen kwam, zij een heel stil kind was dat zich niet erg goed uit kon drukken. Haar moeder, Celia, had de Wilsons verzocht Margaret te helpen zodat ze zou leren beter te bidden en haar gevoelens onder woorden te brengen.

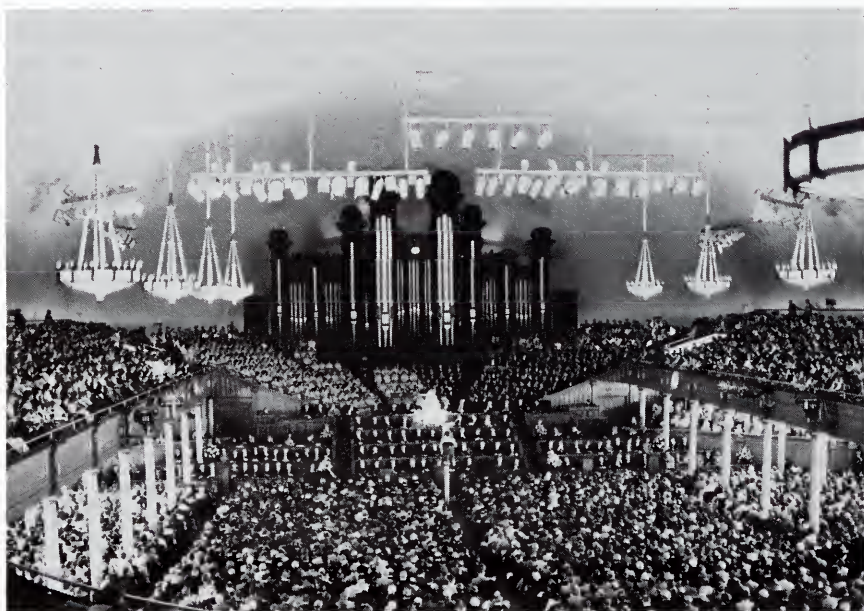
Nu „vraagt ze zelf om dé zegen te mogen vragen voor het eten of om voor te mogen gaan bij andere gebeden,” vertelt broeder Wilson. „En wanneer zij bidt luisteren we allemaal heel goed, want zij heeft dikwijls hele goede gedachten.”

Toen het eind van het schooljaar in zicht kwam, nodigden de Wilsons Celia uit om bij hen te komen logeren en het werd een hele bijzondere hereniging toen zij samen met haar dochtertje weer bij haar pleegouders was. Zij nam Margaret mee naar huis en besloot, in overleg met de familie Wilson, dat zij dit jaar thuis zou blijven en de school in het reservaat bezoeken.

Deze ervaring is een voorbeeld van de zegeningen die gepaard gaan met geven en ontvangen. Deze gevoelens werden zo prachtig onder woorden gebracht door president J. Reuben Clark jr. op een bijzondere vergadering voor ringpresidenten op 2 oktober 1936:

„Het werkelijke doel op lange termijn van het welzijnsplan is het vormen van karakter bij de leden van de kerk, de gevers en de ontvangers, het redden van al het goede wat diep in hun hart opgesloten ligt en het tot bloei laten komen en vrucht laten dragen van de verborgen rijkdommen van de geest, hetgeen ten slotte de zending, het doel en de bes taansreden is van deze kerk.”

Het is mijn gebed, broeders en zusters, dat wij allen, als leiders en ouders, er steeds naar zullen streven de ene te verheffen, te veredelen en te zegenen door middel van de leringen van het evangelie van Jezus Christus. In de naam van Jezus Christus. Amen.” □

De kerk regelen: Welzijnszorgzendingen zijn een belangrijke hulpbron

Ouderling James E. Faust
van de Raad der Twaalf

De Psalmist stelde de vraag, „Hoe zouden wij des Heren lied zingen op vreemde grond?” (Psalm 137 : 4.) In iedere tijd, ook de onze, is de boodschap des Heren naar landen gebracht die de boodschappers vreemd waren. Zij hebben de regeling nagestreefd van een Zion waar de Heer God is.

Vanaf het begin van de geschiedenis van onze bedeling heeft de Heer, door middel van de opeenvolgende openbaringen die nu opgetekend staan in de Leer en Verbonden, ernaar gestreefd zijn kerk te regelen, „regel op regel, en gebod op gebod; hier een weinig en daar een weinig; zij gaven ons vertroosting door te spreken over hetgeen zal komen, en versterkten onze hoop.” (LV 128:21.)

Wij verzekeren u dat dit proces nog steeds voortgang vindt, en wij weten dat naarmate wij ons verder in de wereld begeven, waartoe de Heer ons heeft aangezet en hetgeen Hij ons heeft geboden, wij 't hoofd zullen moeten bieden aan bijzondere uitdagingen bij het regelen van de kerk des Heren. Honderden miljoenen van de kinderen van onze hemelse Vader staan tegenover armoede en analfabetisme en andere problemen — zowel materieel als geestelijk — die ons bevattingvermogen haast te boven gaan. President Kimball heeft over dergelijke mensen gezegd: „Geef deze men-

sen aan ons en wij zullen hun ogen openen voor een visioen van de eeuwigheid en hen tonen hoe zij naar de sterren kunnen reiken.” (December 1974.)

Wij onderkennen dat het proces van het regelen van de kerk van de Heer veel meer omvat dan het dopen van mensen. In het eerste hoofdstuk van het Boek Alma in het Boek van Mormon vinden we een leerzame reeks gebeurtenissen die aangeven hoe de kerk van de Heer wordt geregeld. Te beginnen met vers 26 lezen wij: „De priesters hun handwerk verliezen om het woord van God te verkondigen aan het volk, . . . En wanneer de priester hun het woord Gods had medegedeeld, togen allen wederom ijverig aan de arbeid; . . . en aldus waren zij allen gelijk, en zij arbeidden allen, iedereen volgens zijn krachten.

En iedereen deelde mede van zijn goederen aan de armen, de behoeftigen, de zieken en de noodlijdenden naar hetgeen hij had; en zij droegen geen kostbare kleding; nochtans waren zij net en liefelijk.” (Alma 1 : 26, 27.)

Laten we goed nota nemen van deze gang van zaken:

In de eerste plaats worden de leerstellingen onderwezen (zie vers 26).

In de tweede plaats, achten de leden elkaander even hoog als zichzelf (zie vers 26).

In de derde plaats, werken zij allemaal; zij arbeiden en verdienen hetgeen zij ontvangen (zie vers 26).

In de vierde plaats, delen zij mee van hun goederen aan de minder bedeelden; zij dienen elkander (zie vers 27).

Ten vijfde, disciplineren zij hun begeerten en voorzien tegelijkertijd op de juiste manier in hun eigen behoeften (zie vers 27).

Luister nu naar de verklaring van de profeet:

„Op deze wijze regelden zij de zaken der kerk . . .

En daar de kerk zo bestendig was, begonnen zij zeer rijk te worden en hadden een overvloed van alles, wat zij maar nodig hadden.” (Alma 1 : 28, 29.)

Deze geweldige verandering vond plaats, niet omdat de mensen dingen kregen, maar omdat zij onderwezen werden en begonnen zichzelf te helpen en te zorgen voor de minder voorspoedigen. Zodra zij van zichzelf gaven op de manier van de Heer, begonnen hun omstandigheden beter te worden.

Dit proces van het regelen van de kerk kan overal van toepassing zijn. In die gebieden van de wereld, echter, waar de menselijke en andere hulpbronnen niet toereikend zijn, hebben de priesterschapsleiders wellicht behoefte aan wat technische kennis om hun leden te helpen in eigen behoeften te kunnen voorzien. Deze steun wordt op een grootse manier gegeven door een groep toegewijde mensen die over verschillende vaardigheden beschikken en wier voornaamste bediening is het aankweken van praktisch dienstbetoon zoals Christus die zou geven. Zij worden welzijnszendingen genoemd. Op dit moment zijn er meer dan zevenhonderd van deze zendelingen, die in bijna zestig zendingsgebieden van de kerk over de gehele wereld de plaatselijke leiders helpen bij het regelen van de kerk.

Een belangrijke taak van de welzijnszendingen is de plaatselijke priesterschapsleiders te helpen bij het onderwijzen van de grondbeginselen van de welzijnszorg. Onder leiding van de priesterschap kunnen zij de leden ook leren hoe zij hun manier van leven kunnen verbeteren. Hoewel wij niet overal voorraadschuren en productieprojecten hebben, moeten

„Zij die in aanmerking komen zijn echtparen en ongehuwde vrouwen” met „een beroeps- of vakopleiding” - en er is op 't ogenblik vraag naar „vaardigheid in talen naast het Engels.”

wij er toch voor zorgen dat de fundamentele welzijnsbeginselen tot in de kleinste gemeenten worden onderwezen en toegepast. Zes evangeliebeginselen staan centraal bij de welzijnszorg in de kerk: liefde, dienstbetoon, arbeid, in eigen behoeften voorzien, rentmeester-schap en toewijding (wat het brengen van offers omvat). Deze beginselen ondersteunen de andere primaire aspecten van de welzijnszorg, te weten de wet van de vasten, dienstbetoon en liefdediensten uitgaande van het quorum en de Zustershulpvereniging, persoonlijke en gezinsparaatheid en goed functionerende welzijnscomités.

Deelnemen aan de activiteiten van fundamentele welzijnszorg stelt de leden in de gelegenheid fundamentele evangeliebeginselen in hun leven op te nemen. Door, bijvoorbeeld, de wet van de vasten na te leven leren de leden liefde en onzelfzuchtigheid. Wanneer de huisonderwijzers een gezin helpen bij het repa-

renen van hun omheining, of wanneer ZHV-zusters een maaltijd klaarmaken voor een zieke buurvrouw, ervaren zij wat dienstbetoon werkelijk betekent. Bij het streven naar individuele en gezinsparaatheid, leren de leden te werken en voor zichzelf te zorgen. Het plaatselijke welzijnscomité coördineert de taak van de kerk bij deze aspecten van fundamentele welzijnszorg.

Onder leiding van hun zendingspresident fungeren welzijnszendingen als hulpbron voor de plaatselijke priesterschapsleiders die verantwoordelijk zijn voor het verzetten van het werk. Door gebruik te maken van hun ervaring en training, kunnen de welzijnszendingen, als hulpbron voor de leiders en de leden, manieren aangeven waarop de leden beter voor zichzelf kunnen zorgen. Op hun beurt kunnen deze leiders de leden helpen om een levenswijze in prak-

tijk te gaan brengen waarbij het evangelie centraal staat.

Welzijnszendingen zijn er dus niet alleen om welzijnsbeginselen te onderwijzen en op te volgen; zij vormen een heel belangrijk onderdeel van het proces van het regelen der kerk.

Ouderling L. Tom Perry kwam verleden maand terug uit Tonga en bracht het volgende rapport uit:

„Ik was ook buitengewoon onder de indruk van de echtparen die fungeren als welzijnszendingen in Tonga. Ik sluit een foto bij van broeder en zuster Duane C. Thorn bij een aantal ovens van plaatijzer die hij heeft gebouwd. Broeder Thorn heeft over de honderd van deze ovens gemaakt en zijn echtgenote heeft de vrouwen geleerd hoe zij deze moeten gebruiken boven een gelijkmatig vuurtje om brood te bakken. Voor vele van deze gezinnen is het de eerste keer dat zij be-

schikken over een voorziening waarmee zij kunnen bakken. Broeder Thorn heeft ook grote tobben gemaakt waarin zij hun was kunnen doen, waardoor zij hun hygiëne kunnen verbeteren.

Nog een ander echtpaar, Spencer geheten, heeft voortreffelijk werk verzet bij het verbeteren van de oogst op de boerderijen van Tonga. Broeder Spencer heeft verschillende machines ontworpen en de plaatselijke bevolking geleerd ze te gebruiken, waaronder een tapastofmachine, die hen vele uren zware arbeid heeft bespaard. Deze machine heeft ook de aandacht getrokken van de koning, met het gevolg dat broeder Spencer een goede, persoonlijke vriend van hem is geworden. Een maand lang reisde hij zelfs als gast van de koning met hem en zijn gezelschap naar al de eilanden voor een agrarische jaarmarkt.

Deze beide echtparen komen binnen enkele weken naar huis."

Broeder Spencer heeft anderen opgeleid zodat deze vaardigheden kunnen worden voortgezet. Alle hulp die gegeven wordt moet verstrekt worden op de manier van de Heer onder leiding van de priesterschap, zoals wij lezen dat het gebeurde in de tijd van Alma. Wij hebben een praktische godsdienst, gebaseerd op het evangelie van werk, dat zowel het lichaam als de geest verheft en voorspoedig maakt.

De arbeid van de welzijnszendingen is een arbeid die steeds voortgang moet vinden. Laat mij derhalve een aantal belangrijke punten met u doornemen:

Ten eerste, zij die in aanmerking komen om als welzijnszendingen te arbeiden zijn ook echtparen en ongehuwde vrouwen die voldoen aan de normale vereisten voor het zendingswerk.

Ten tweede dienen zij een beroeps- of vakopleiding te hebben ontvangen en ervaring te hebben met het oplossen van

praktische problemen. Wij hebben behoefte aan vakkundige zendelingen zoals onder andere maatschappelijk werk(st)ers, agrariërs, raadgevers bij de beroepskeuze, vaklieden, huishoudkundigen en verpleegkundigen.

Ten derde, dienen bisschoppen of ringpresidenten erop toe te zien dat echtparen of ongehuwde zusters met een opleiding een kort overzicht toevoegen aan hun zendingsaanvraag waarin zij hun opleiding, hun ervaring, en hun hobby's of andere talenten vermelden. U dient te weten dat er op 't ogenblik vraag is naar echtparen die vreemde talen spreken. De grootste behoefte is aan mensen die Spaans spreken.

Ten vierde, om welzijnszendingen te krijgen, moeten de priesterschapsleiders materiële problemen onder hun leden identificeren die niet door middel van plaatselijke hulpbronnen kunnen worden opgelost. Zij maken bekend welke specifieke hulp zij willen hebben van de welzijnszendingen en overleggen vervolgens met hun regionale vertegenwoordiger en zendingspresident. Wanneer zij worden goedgekeurd door de uitvoerend bestuurder worden zij doorgestuurd naar de afdeling zendingswerk. Zendelingen met bijzondere vaardigheden worden dan ingedeeld om aan de aangeduide behoeften tegemoet te komen.

Ten vijfde, is het welzijnssysteem van de kerk ontworpen om het karakter te vormen en de mensen te leren zichzelf te helpen. De kerk moet zich steeds bewust zijn van de noodzaak om mensen materieel en geestelijk te verheffen. Het klinkt paradoxaal, maar de beste manier om iemand in nood te helpen, is door hen in de gelegenheid te stellen anderen te helpen.

Een sleutelfiguur bij het waarborgen dat dit gebeurt is de uitvoerend bestuurder. Het is zijn verantwoordelijkheid regel-

matig de vorderingen van het werk van de welzijnszendingen door te nemen met de regionale vertegenwoordigers die de ring- en zendingspresidenten vertegenwoordigen, en met de andere leiders die verantwoordelijk zijn voor materiële zaken in de gebiedsraad. In deze raadsvergadering kan het werk van de welzijnszendingen worden opgenomen in het basisplan voor het gebied ten aanzien van de welzijnszorg. Deze geplande, verenigde aanpak zal zorgen voor orde en bestendigheid naarmate wij voortgaan met het regelen van de kerk.

Wij hebben talrijke getuigschriften ontvangen van priesterschapsleiders die de voordelen van deze waardevolle hulpbron hebben ondervonden. Een gemeentepresident schrijft:

„Ik weet dat ik mettertijd geen welzijnszendingen meer nodig zal hebben, want ik zal met de dag meer zelfvertrouwen krijgen. Ik moet de Heer om leiding vragen en op Hem vertrouwen.

Ik weet dat de beginselen van de welzijnszorg altijd hebben bestaan. Wij hebben er alleen niet de juiste aandacht aan besteed.” (Angel Majia Ruiz, president van de gemeente Huacho, Peru Lima North Mission.)

Verder hebben de geestdrift en het zelfvertrouwen die de plaatselijke leiders hebben opgedaan natuurlijk een uitwerking gehad op het zendingswerk. Naarmate de leden de weldaden ervaren van fundamentele welzijnsactiviteiten in hun leven, krijgen zij het verlangen hun zegeningen met anderen te delen.

In het kleine gehucht Ubon, in Thailand, kreeg de familie Tan, die lid is van de kerk, onlangs te kampen met op het oog welhaast onoverkomelijke problemen. De vader was zijn baan kwijtgeraakt, ze hadden geen geld, de kinderen waren ziek en ondervoed. En men was bezig hen te dwingen hun nederige woninkje weg te halen van de overheidsgrond

waar het op stond, en ze konden nergens heen.

Op dit moment kwam een geweldige priesterschapsleider, die de welzijnszendingen als hulpbron had gebruikt, tussenbeide en wendde af wat anders een tragische situatie had kunnen zijn. Onder zijn leiding, en met de hulp van alle gemeenteleden, werd er voor een stukje grond gezorgd, waarna het huisje van de familie Tan werd afgebroken, vervoerd en herbouwd. Broeder Tan begon de grond te bebouwen en kreeg een tuinbouwbedrijf van de grond dat het nu heel goed doet. Wat ingespannen arbeid, toewijding en liefde van de plaatselijke leiders en leden, toegevoegd aan de suggesties van de welzijnszendingen, zorgden voor een wonder voor één gezin en

een zeer leerzame en opbouwende ervaring voor een hele gemeente.

Tot u echtparen en ongehuwde zusters die in de toekomst misschien willen helpen, zeggen wij:

Bereid u beroepsmatig voor.

Studeer een taal. Het zal nuttig zijn, zelfs al wordt u niet geroepen naar het gebied waar die taal gesproken wordt.

Werk en zorg dat uw persoonlijke aanlegenheden in orde zijn zodat u in aanmerking komt voor een dergelijke roeping.

Tegen de bisschoppen en ringpresidenten die presideren over hen die waardig en in staat zijn om te dienen, zeggen wij: Nodig hen uit om zich voor te bereiden en werf hun talenten als welzijnszendingen bij deze grote onderneming om de kerk te regelen.

Vergroot uw inspanningen bij het interviewen en aanbevelen van hen die door de profeet van God tot de dienst des Heren kunnen worden geroepen.

Tegen uitvoerend bestuurders, ringpresidenten en zendingspresidenten, en materiële leiders in gebieden waar de behoefte het rechtvaardigen: zeggen wij: Wees u bewust van de waardevolle hulpbron die de welzijnszendingen voor ons vormen.

Bepaal die materiële uitdagingen die de geestelijke welvaart van uw leden in de weg staan, en ga systematisch te werk om hen te helpen manieren te vinden waarop zij die struikelblokken kunnen overwinnen en een vol leven gelijkend op dat van Christus kunnen leiden.

Moge de Heer ons allen zegenen bij ons streven de kerk te regelen. Moge wij leren des Heren lied te zingen op vreemde grond en de minder fortuinlijken helpen „hun ogen te openen voor een visioen van de eeuwigheid en hen tonen hoe zij naar de sterren kunnen reiken,” (Spencer W. Kimball, december 1974), bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

De rol van de bisschop in het welzijnsprogramma van de kerk

door president Marion G. Romney
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Geliefde broeders en zusters, ik heb vanochtend de verantwoordelijkheid de rol van de bisschop in het welzijnsprogramma van de kerk met u te bespreken. Ik zal het ten eerste hebben over de algemene opdrachten die in de hedendaagse openbaringen en door de profeten van deze tijd worden gegeven met betrekking tot de zorg voor de armen; ten tweede, over de manier waarop de bisschoppen voor de armen dienen te zorgen; en, ten derde, wat de leden van de kerk kunnen en behoren te doen om de bisschop te helpen bij het zorgen voor de armen.

De rol van de bisschoppen zoals geopenbaard in de hedendaagse Schriftuur

Reeds heel vroeg in deze bedeling zette de Heer in talrijke openbaringen het ambt en de plicht van de bisschop uiteen. Tussen afdeling 20 en afdeling 124, geven drieëntwintig verschillende afdelingen van de Leer en Verbonden inzicht in deze belangrijke materie. Zoals zij oorspronkelijk werden gegeven, kunnen de opdrachten met betrekking tot het ambt worden samengevat in vier hoofdonderdelen.

Ten eerste, moest de bisschop de toegewezen eigendommen van de heiligen in ontvangst nemen en hun erflanden aan hen toewijzen (zie LV 42 : 31-34, 71-73;

51 : 13; 58 : 35; 72 : 2-6; 78; 82; 85 : 1). Ten tweede, moest de bisschop een rechter zijn voor het volk, waarbij hij hun reputatie in de kerk zowel als hun materiële behoeften moest beoordelen wanneer zij aanspraak konden maken op de hulp van de kerk (zie LV 42 : 80-82; 58 : 17, 18; 72 : 17; 107 : 72).

Ten derde, moest de bisschop de armen naar hun behoeften, zowel materieel als geestelijk, bijstaan (zie LV 38 : 35; 42 : 33-35, 39, 71; 70 : 7, 8).

Ten vierde, moest de bisschop optreden als zaakwaarnemer voor de kerk en alle wereldlijke zaken afhandelen die hem door de Heer middels het Eerste Presidium waren opgedragen (zie LV 51 : 13, 14; 84 : 112, 113; 107 : 68, 71, 72).

Naarmate dat de kerk groeide en de heiligen toenamen in ervaring, maakte de Heer onderscheid tussen de verantwoordelijkheden van de presiderende bisschop en die van de plaatselijke bisschoppen. Heden ten dage zult u in de verschillende handboeken van de priesterschap vier hoofdcategorieën van plichten aantreffen die de plaatselijke bisschoppen zijn opgedragen. Behalve die plichten die alleen neerkomen op de Presiderende Bisschop van de kerk en degenen die buiten werking werden gesteld toen de formele wet van toewijding werd opgeschort, is de rol van de bis-

schop in deze tijd in wezen dezelfde als werd omschreven in deze vroege openbaringen. Wel zijn de bisschoppen verdere verantwoordelijkheden gegeven voor de jeugd en als presiderende hogepriester van de wijk. Van alle opdrachten van de bisschop, echter, is geen enkele *belangrijker* dan de zorg voor de armen.

Er is slechts één rechter in iedere wijk, slechts één man die gemachtigd is om de behoeften van het volk waar te nemen, slechts één priesterschapsdrager die als vertegenwoordiger van de Heer optreedt om de zwakke knieën te sterken en de slap neerhangende handen te ondersteunen (zie LV 81 : 5). De meest nadrukkelijke en duidelijke samenvatting van de opdracht van de bisschop om voor de armen te zorgen werd wellicht gegeven door president J. Reuben Clark toen hij zei:

„Aan de bisschop worden alle gezag en verantwoordelijkheden gegeven die de Heer nadrukkelijk heeft voorgeschreven in de Leer en Verbonden voor de zorg voor de armen, hem worden de financiële middelen gegeven die daarvoor nodig zijn, en hem worden de gaven en functie geschonken die nodig zijn om deze taak uit te voeren. Niemand anders is deze plicht en verantwoordelijkheid opgedragen, niemand anders is begiftigd met het gezag en de functies die voor dit werk nodig zijn.

... Aldus, volgens het woord van de Heer, zetelt het uitsluitende mandaat om voor de armen van de kerk te zorgen, alsmede *het uitsluitende oordeel* daarover, in de bisschop, en tenzij hij overtredingen begaat, kan niemand zijn optreden in twijfel trekken. Het is zijn plicht, en alleen de zijne, om te bepalen aan wie, wanneer, hoe en hoeveel hulp zal worden gegeven aan enig lid van zijn wijk uit de middelen van de kerk en als hulp van de wijk.

Dit is zijn grote en plechtige taak, die hem door de Heer zelf is opgelegd. De bisschop kan niet aan deze plicht ontkomen; hij kan zich er niet van afmaken; hij kan haar niet op een ander afschuiven en zich ervan ontheffen. Welke hulp hij ook inroept, hij blijft verantwoordelijk.” (Uit een niet-gepubliceerd artikel,

„Van alle opdrachten van de bisschop, echter, is geen enkele *belangrijker* dan de zorg voor de armen.”

geschiedkundige afdeling van de kerk, Salt Lake City, 9 juli 1941, blz. 3, 4; cursivering toegevoegd.)

Deze uitspraak is gebaseerd op het woord des Heren zoals opgetekend in de Leer en Verbonden, getuige de volgende aanhalingen.

Uit afdeling 42: „De bisschop . . . zal . . . geven aan hen, die niet hebben.” (LV 42 : 33.)

Uit afdeling 72: „Voorwaar, het woord des Heren, dat, te zamen met de wet, die is gegeven, de plicht bekendmaakt van de bisschop, die in dit gedeelte van de wijngaard over de kerk is aangesteld, welke waarlijk is:

Om des Heren voorraadschuur te beheeren, en om de fondsen der kerk in dit gedeelte van de wijngaard te ontvangen; Om een rekening van de ouderlingen bij te houden, zoals eerder is geboden, en in hun behoeften te voorzien.” LV 72 : 9-11.)

Uit afdeling 84: De „bisschop . . . moet rondreizen en alle gemeenten langs gaan en navraag naar de armen doen om in hun behoeften te voorzien door de rijken en de trotsen te verootmoedigen.” (LV 84 : 112.)

En tenslotte uit afdeling 107: „Het ambt van bisschop is om in alle tijdelijke aanlegenheden te bedienen; . . . wanneer hij door de Geest der waarheid kennis hiervan heeft.” (LV 107 : 68, 71.)

Ik hoop dat een ieder van u, bisschoppen en ringpresidenten die bisschoppen opleiden, het woord des Heren met betrekking tot de heilige roeping van bisschop zullen bestuderen en leren kennen. Het welslagen van het welzijnssysteem van de kerk hangt af van de doeltreffendheid waarmee de bisschoppen hun taak uitvoeren. De manier waarop hulp daadwerkelijk wordt gegeven aan de behoeftigen bepaalt het welslagen of mislukken van de welzijnszorg. In weerwil

van alle hulp die u ter beschikking wordt gesteld door zowel de geestelijke als de materiële lijn, moeten u, de bisschoppen uiteindelijk zelf voor uw kudde zorgen. Wat een grote verantwoordelijkheid en welk een geweldige gelegenheid om te dienen zoals Christus diende!

Hoe bisschoppen dienen te zorgen voor de armen

Hoe verricht een goede, zorgzame bisschop deze heilige taak? Hij moet enkele fundamentele dingen doen die vanaf het begin zijn onderwezen.

Ten eerste, dient iedere bisschop *op de hoogte te zijn van de algemene toestand van de leden van zijn wijk*. Dit verneemt hij door middel van eigen waarneming, door rapporten van de huisonderwijzers en huisbezoeksters, door interviews, en door de influisteringen van de Geest. De kennis die de bisschop heeft van zijn leden behoren het gevolg te zijn van het opvolgen van de raad van de Heer om navraag te doen naar de armen.

De tweede stap in het hulpproces is *evaluatie*. Er dient een intelligente studie te worden gemaakt van de omstandigheden van de persoon of het gezin dat hulp nodig heeft. Een formulier ter analysering van de behoeften en hulpbronnen wordt verschaft door de afdeling welzijnzorg om deze evaluatie te vereenvoudigen. De behoefte kan ontstaan door allerlei omstandigheden zoals letsel, ziekte, werkloosheid, gebrek aan opleiding, slecht beheer of lichamelijke of geestelijke gebreken. Zonder te letten op het soort of de omvang van de problemen, moet de bisschop de oorzaak van de moeilijkheden ontdekken, hoe ernstig deze is, en wie hulp kan bieden bij het opheffen ervan.

In de meeste gevallen zal de bisschop de hulp willen hebben van de ZHV-presidente van de wijk bij deze studie. Zij dient een rapport en een aanbeveling op

te stellen om de bisschop te helpen bij zijn overwegingen. Met alle ter zake doende feiten bij de hand, dient de bisschop, in zijn capaciteit van rechter, te beslissen welke hulp moet worden geboden.

Ten derde, dient de bisschop *te beraadslagen met de persoon of het gezin in kwestie*.

Hij dient op een tactvolle en vriendelijke manier de beoordeling van de situatie te verifiëren. Onderwijl dient hij de grondbeginselen van hulp door de welzijnszorg van de kerk, waaronder het zichzelf helpen, het helpen door de familie en de verantwoordelijkheid van de kerk, te onderwijzen. Op een gepaste wijze dient de bisschop vast te stellen of zij die direct bij de zaak betrokken zijn alles hebben gedaan wat redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij voor zichzelf doen. Hieronder valt het zich ervan vergewissen of andere leden van het gezin en familieleden het hunne hebben gedaan om te helpen.

Tenslotte, zoals geleid door de Geest, *dient de bisschop de nodige hulp te geven*. Daarbij legt hij de aard en de omvang van de kerkelijke hulpbronnen uit die als tijdelijke hulp zullen worden gegeven. Dit kan hulp in contanten uit de vastengaven omvatten; levensmiddelen, kleding enzovoort uit de voorraadschuur; of artikelen van de Deseret Industries. Bepaalde problemen vergen misschien de diensten van het arbeidssysteem of van de afdeling maatschappelijk dienstbetoon van de kerk. Deze goederen en diensten moeten natuurlijk officieel worden geautoriseerd door middel van een door de bisschop ondertekende opdracht, die hijzelf of de ZHV-presidente heeft klaargemaakt.

Bij het autoriseren van hulp heeft de bisschop, als rechter in Israël de verdere verantwoordelijkheid om te bepalen welke arbeid of diensten moeten worden

verricht door de ontvangers. Dit stelt hen in de gelegenheid hun waardigheid en zelfrespect te bewaren en tevens deel te nemen aan het proces van het voortbrengen van de hulpbronnen waar zij en anderen gebruik van zullen maken. Bisschoppen moeten steeds waakzaam zijn ten opzichte van dit punt: het werken van de ontvangers voor de hulp die hen gegeven wordt. Wij moeten ervoor zorgen dat het programma van de Heer niet een systeem wordt van iets verkrijgen zonder tegenprestatie, want „de luiaard zal geen plaats hebben in de kerk, tenzij hij zich bekeert en zijn wegen verbetert” (LV 75 : 29). Wanneer iemand weigert zijn aandeel te leveren door naar vermogen te werken, heeft de bisschop het recht de hulp op te schorten totdat de houding van de toekomstige ontvanger veranderd is.

Nadat hij het onmiddellijke probleem heeft opgelost, kwijt de bisschop zich van zijn laatste plicht door, samen met het welzijnscomité van de wijk een revalidatieplan uit te werken en uit te voeren. Hiermee bedoelen wij het afrekenen met de oorzaak van het probleem zodat de persoon of het gezin weer in eigen behoeften zal kunnen voorzien. Deze revaliderende handeling kan van korte duur en eenvoudig zijn, zoals de kostwinner helpen nieuw werk te vinden. Soms vergen ernstige ongelukken of moeilijkheden een langdurig revalidatieproces. In deze gevallen dient het priesterschapsquorum waaronder de persoon valt het initiatief te nemen en de stuwkracht te verschaffen voor het plannen en uitvoeren van de revalidatie.

Zoals in verschillende successievelijke handboeken voor de welzijnszorg wordt vermeld: „Bij zijn wereldlijke bedieningen beschouwt de bisschop iedere behoeftige die gezond van lijf en leden is als een zuiver tijdelijk probleem, waarvoor hij zorgt totdat hij in staat is voor zich-

zelf te zorgen. Het priesterschapsquorum moet zijn behoeftige lid als een probleem van langere duur beschouwen tot dat niet alleen zijn materiële maar ook zijn geestelijke noden gelenigd zijn. Als concreet voorbeeld kunnen we het geval nemen van een bisschop die hulp biedt aan een vakman terwijl deze werkloos en behoeftig is; een priesterschapsquorum helpt hem bij het vinden van werk en om weer zelfstandig te worden en actief op het gebied van zijn priesterschapsplichten. Bij de welzijnszorg van de kerk is de geestelijke revalidatie van quorumleden en hun gezin de eerste verantwoordelijkheid van quorums die als een quorum fungeren." (Welfare Plan of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints: Handbook of Instructions, 1952, blz. 20.)

Alle bisschoppen dienen te beseffen dat zij alleen dan werkelijk zullen slagen in

het verheffen van levens wanneer zij deze beginselen toepassen in de geest waarin zij worden gegeven. Zoals president Clark ons zo dikwijls voorhield, „De regel van de bisschop bij deze zaken, is de regel van de priesterschap - een regel van vriendelijkheid, barmhartigheid, liefde, (en) gerechtigheid.” (J. Reuben Clark jr., ongepubliceerd artikel, geschiedkundige afdeling van de kerk, 9 juli 1941, blz. 13.)

Wanneer bisschoppen problemen en uitdagingen op welzijnsgebied benaderen met een gebed in hun hart en geleid door een geest van vriendelijkheid en edelmoedigheid, en waarlijk bereid zijn alles te geven wat nodig is, dan weet ik zeker dat deze geest zal worden overgedragen op de ontvangers en dat zij als zodanig dezelfde geest zullen voelen. Zij zullen weten dat hetgeen zij ontvangen hen is gegeven onder de inspiratie van de Heer.

Ik ben er volkomen van overtuigd dat de Heer hun hart zal beroeren opdat zij waardige ontvangers zullen zijn en het verlangen zullen hebben al het mogelijke te doen om hetgeen hen wordt gegeven werkelijk te verdienen. Ik ben ervan overtuigd dat het niet te veel is om te geloven dat bisschoppen een verlangen in hun hart hebben om alles te geven wat nodig is, en soms zelfs meer, en dat tegelijkertijd onze mensen de ware christelijke geest kunnen bezitten die hen ertoe aanzet minder te aanvaarden dan hun goede bisschop bereid is te geven. Dit zeg ik niet zo maar. Ik geloof hier werkelijk in.

Met dit soort geest om u te leiden, bisschoppen, zult u in staat zijn door middel van openbaring heel zeker de antwoorden te vinden op de zo dikwijls gestelde vragen van, Wie moet ik helpen? Hoeveel hulp moet ik geven? Hoe dikwijls en hoe lang moet ik helpen? Er zal nooit een vaste regel worden gegeven in antwoord op deze vragen. Als rechter in Israël moet u zo leven dat u waardig bent om voor ieder apart geval een antwoord te verkrijgen uit de enige bron die daar-

voor gegeven is — inspiratie uit de hemel.

Hoewel wij ons steeds tot de bisschoppen hebben gericht, dienen wij te bedenken dat wij ook gemeentepresidenten hebben die dezelfde verantwoordelijkheid hebben om over de armen en behoeftigen te waken als de bisschoppen in georganiseerde wijken. Vanaf de aanvang van het programma hebben onze gemeentepresidenten, hoewel zij niet over het volledige welzijnsprogramma beschikten, toch de verantwoordelijkheid gehad om de armen en behoeftigen te zegenen en om in hun noden te voorzien.

Wat betreft de plicht van de leden van de kerk om onze bisschoppen en gemeentepresidenten bij te staan in hun zorg voor de armen, herinner ik ons allemaal eraan, dat wij met het aanvaarden van de doop de Heer beloofden te helpen zorgen voor de middelen waaruit de bisschoppen moeten putten. Deze middelen omvatten de vastengaven (en deze dienen royaal gegeven te worden), arbeidsuren op de verschillende bedrijven, vrijwillig dienstbetoon, Deseret Industries, welzijnszorg en andere bijdragen. Moge ieder van ons — leiders en leden, gevers en ontvangers — een volledig inzicht krijgen in de beginselen en methoden van het welzijnsplan en deze ten volle toepassen om ons voor te bereiden op het bouwen van Zion in deze, de bedeling van de volheid der tijden, waarvan de Heer in afdeling 82 van de Leer en Verbonden zei: „Want Zion moet in schoonheid en in heiligheid toenemen, haar grenzen moeten worden uitgebreid, haar ringen moeten worden versterkt, ja, voorwaar zeg Ik u: Zion moet verrijzen en haar prachtgewaden aantrekken. Daarom geef Ik u dit gebod, dat gij door dit verbond verbindt, en het moet overeenkomstig de wetten des Heren worden gedaan.

Ziet, hierin ligt eveneens Mijn wijsheid voor uw welzijn.

En gij moet gelijk zijn, of met andere woorden, gij behoort gelijke aanspraken op de eigendommen te hebben, hetgeen de regeling der aangelegenheden van uw rentmeesterschappen ten goede zal komen, en wel een ieder overeenkomstig zijn behoeften en noden, voor zoverre zijn behoeften gerechtvaardigd zijn —

En dit alles voor het welzijn van de kerk van de levende God, opdat een ieder zijn talent moge verbeteren, en andere talenten moge verwerven, ja, zelfs honderd-

voudig, om in des Heren schathuis te worden gebracht en het algemeen eigendom der gehele kerk te worden.

Waarbij een ieder het belang van zijn naaste betracht, en alle dingen doet met het oog alleen gericht op de ere Gods. Deze orde heb Ik aangewezen om voor u, en voor uw opvolgers, een eeuwige orde te zijn, voor zoverre gij niet zondigt." (LV 82 : 14-20.)

Dat wij voorwaarts mogen streven naar deze vervulling, bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen. □

toespraken op de haardvuuravond voor de zusters

De volgende vier toespraken werden gehouden ter gelegenheid van een haardvuuravond voor de zusters op vrijdag 15 september in de Tabernakel te Salt Lake City. De zusters van de kerk vanaf twaalf jaar kwamen op 1500 vergaderplaatsen bij elkaar om te luisteren naar boodschappen van president Spencer W. Kimball; zuster Barbara B. Smith, algemeen presidente van de Zustershulpvereniging; zuster Elaine Cannon, algemeen presidente van de Jonge-Vrouwen; en zuster Naomi Shunway, algemeen presidente van het Jeugdwerk. Daar president Kimball ten tijde van de conferentie in het ziekenhuis lag, werd zijn boodschap voorgelezen door zijn echtgenote, zuster Camilla E. Kimball. Vertalingen van de toespraken werden opgenomen en in de desbetreffende talen naar de zusters van de kerk gestuurd die in de niet-Engelssprekende gebieden van de kerk wonen. Banden van de conferentie werden naar alle gebieden gestuurd waarvoor geen directe lijnverbindingen mogelijk waren.

De rol van rechtschapen vrouwen

president Spencer W. Kimball
Voorgelezen door zijn echtgenote,
zuster Camilla Kimball

Lieve zusters: Maandenlang heb ik er naar uitgekeken met u, mijn geliefde zusters, weer te vergaderen in een wereldconferentie van de vrouwen van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Helaas lig ik in het ziekenhuis hier in Salt Lake City en zal ik niet persoonlijk bij u kunnen zijn, maar in de geest ben ik het wel. Ik zal zelfs vanuit mijn kamer hier in het zie-

kenhuis kijken en luisteren naar uw vergadering.

De raad die u op onze vergadering verleden jaar werd gegeven is nog steeds van toepassing. Iedere keer dat ik nadenk over de heerlijke waarheden van het evangelie, en dat is dikwijls, vraag ik mij af of wij hetgeen daarin opgesloten ligt en eruit volgt zelfs maar beginnen te beseffen.

Laten we met enkele voorbeelden beginnen.

De Schriften en de profeten hebben ons duidelijk geleerd dat er bij God, wiens rechtvaardigheid volmaakt is, „geen aanneming des persoons is” (Handelingen 10 : 34); Wij weten ook dat God volmaakt is in zijn liefde voor ieder van ons als zijn geestelijke kinderen. Wanneer wij, mijn zusters en medewerkers in deze goddelijke zaak, deze waarheden kennen, dient dit ons tot grote steun te zijn naarmate wij in de wereld veel minder dan volmaakte liefde en volmaakte gerechtigheid ondervinden. Wanneer wij, in dit korte tijdsbestek, op een ongevoelige en tactloze manier door anderen, door onvolmaakte mannen en vrouwen, worden behandeld, kan dit ons nog steeds pijn doen, maar die pijn en die teleurstelling vormen niet het gehele leven. De wegen van de wereld zullen niet triomferen, want de wegen van God zullen gezevierden.

Als zijn geestelijke kinderen waren wij volkomen gelijk aan elkander. Als ontvangers van Gods volmaakte liefde voor ieder van ons zijn wij ook gelijk. Wijlen ouderling John A. Widtsoe schreef:

„De plaats van de vrouw in de kerk is aan de zijde van de man, niet vóór hem en evenmin achter hem. In de kerk bestaat volledige gelijkheid tussen man en vrouw. Het evangelie, wat de enige zaak is van de kerk, werd door de Heer voor de man én de vrouw bedacht.” (*Improvement Era* van maart 1942, blz. 161.)

Binnen deze grote zekerheden, echter, hebben wij verschillende taken en opdrachten. Dit zijn eeuwige verschillen — waarbij de vrouwen vele geweldige verantwoordelijkheden worden gegeven in verband met het moeder- en zusterschap en de mannen de geweldige verantwoordelijkheden van het vader- en priesterchap worden gegeven — maar de man is evenmin iets zonder de vrouw als de

vrouw zonder de man in de Heer (zie 1 Korintiërs 11 : 11). Zowel een rechtschapen man als een rechtschapen vrouw zijn een zegen voor allen met wie zij in aanraking komen.

Bedenk dat in het voorbestaan getrouwe vrouwen bepaalde opdrachten kregen, terwijl getrouwe mannen daar reeds werden geordend tot zekere taken in het priesterschap. Hoewel we ons op dit moment niet de bijzonderheden hiervan herinneren, verandert dit niet de heerlijke werkelijkheid van hetgeen waarin wij eens toestemden. U bent verantwoordelijk voor die dingen die lang geleden van u werden verwacht, evenals zij die wij steunen als profeten en apostelen dat zijn!

Ook al zijn de eeuwige rollen van de man en de vrouw anders, zoals wij u een jaar geleden voorhielden, blijft er toch nog veel over dat moet worden gedaan op het gebied van de gelijklopende persoonlijke ontwikkeling — voor zowel de mannen als de vrouwen. In dit verband wil ik wederom de grote noodzaak onderstrepen voor iedere vrouw om de Schriften te bestuderen. Wij willen dat onze gezinnen worden gezegend met de aanwezigheid van zusters die kennis hebben van de Schriften — of u nu niet of wel getrouwd bent, jong of oud, weduwe bent of in gezinsverband leeft.

Ongeacht uw persoonlijke omstandigheden, zult u, naarmate dat u steeds meer vertrouwd raakt met de waarheden van het evangelie, steeds beter worden in het onderhouden van het tweede grote gebod — het liefhebben van uw naaste als uzelf. Wordt schriftgeleerden — niet om anderen op hun plaats te zetten, maar om ze te verheffen! Wie kan er, tenslotte, een grotere behoefte hebben aan het „verzamelen” van de waarheden van het evangelie (waaruit zij kunnen putten op de momenten dat zij ze nodig hebben) dan de vrouwen en moeders die

zich zoveel bezig moeten houden met opvoeden en onderwijzen?

Streef naar uitmuntendheid bij al uw ondernemingen en in alle aspecten van het leven.

Bedenk, lieve zusters, dat de eeuwige zegeningen die de uwe zijn wegens uw lidmaatschap in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, veel, veel groter zijn dan welke andere zegeningen ook die u zou kunnen ontvangen. Er kan u geen grotere erkenning in deze wereld te beurt vallen dan bekend te staan als een vrouw van God. Er kan u geen hogere status worden verleend dan een dochter van God te zijn die ware zusterschap, de ware staat van het gehuwd zijn en het ware moederschap, of andere taken waarin zij levens ten goede beïnvloedt, ervaart.

Er zijn weliswaar een aantal tijdelijke verschillen en wat beperkende omstandigheden. Sommigen onder u hebben hun echtgenoot verloren door de dood, anderen door scheiding. Sommigen onder u hebben het grote voorrecht van het huwelijk nog niet mogen smaken. Maar geoordeeld naar de schaal van de eeuwigheid, zal het ontbreken van deze zegeningen „slechts kort van duur zijn” (zie LV 121 : 7).

Nog anderen onder de zusters ondervinden de smart die dikwijls het proces van het ouder worden vergezelt. Anderen maken op dit moment de onzekerheid mee van het jong zijn terwijl u uw plaats in het eeuwige schema der dingen bepeinsd. Maar hoe wezenlijk deze uitdagingen ook zijn, u moet allen de waarheden van het evangelie gretig indrinken over de eeuwige aard van uw individuele identiteit en het unieke van uw persoonlijkheid. U heeft er steeds meer behoefte aan om de volmaakte liefde die onze hemelse Vader voor u koestert en hoezeer Hij u op prijs stelt te voelen. Overpeins deze grote waarheden, vooral op

die momenten (in de stilte van die bezorgdheid die u als persoon misschien ervaart) wanneer u misschien verbaasd staat of van uw stuk bent gebracht.

Bedenk ook, terwijl wij ons concentreren op de heerlijkheid en de belangrijkheid van het gezinsleven hier op aarde, dat wij allemaal deel uitmaken van het eeuwige gezin van onze Vader in de hemel.

Wees er ook van verzekerd, dat alle getrouwe zusters die, door geen enkele schuld van henzelf, tijdens hun tweede staat niet het voorrecht hebben om aan een waardige man te worden verzegeld, die zegen in de eeuwigheid zullen smaken. Wanneer u weleens hunkert naar die aanvaarding en die genegenheid die bij het gezinsleven hier op aarde horen, wees er dan van overtuigd dat onze Vader in de hemel zich bewust is van uw smart en dat Hij u op zekere dag zal zegenen op een manier die u nu geeneens onder woorden zou kunnen brengen.

Soms vergt het beproefd worden dat ons tijdelijk iets wordt onthouden — maar rechtschapen vrouwen en mannen zullen op zekere dag *alles* — denk u dat eens in, zusters — *alles* ontvangen wat onze Vader heeft! Het is niet alleen de moeite waard erop te wachten, het is de moeite waard ervoor te leven!

Intussen hoeft men niet getrouwd of een moeder te zijn ten einde het eerste en het tweede gebod te onderhouden — die van het liefhebben van God en onze naaste — waaraan, volgens Jezus, de ganse wet en de profeten hangen.

Sommige vrouwen moeten, wegens omstandigheden die zij niet in de hand hebben, uit werken gaan. Wij begrijpen dat. Wij begrijpen verder, dat naargelang het gezin wordt grootgebracht, de talenten die God u heeft gegeven en waarmee Hij u gezegend heeft, dikwijls op doeltreffende wijze kunnen worden ingezet voor aanvullend dienstbetoon aan het mens-

dom. Maak, echter, niet de fout u te begeven in werkzaamheden op het tweede plan die u uw eeuwige opdracht, zoals het leven schenken aan en het opvoeden van de geestelijke kinderen van onze Vader in de hemel, doen verwaarlozen. Bid zorgvuldig over al uw beslissingen.

Wij willen dat u die ontwikkeling nastreeft en bereikt die u zal uitrusten voor de eeuwigheid, *evenals* voor volledig dienstbetoon in de sterfelijkheid. Naast de fundamentele en onmisbare vaardigheden in verband met de gezinsverzorging, zijn er ook andere vaardigheden die geschikt zijn om te ontwikkelen en die uw doeltreffendheid in het gezin, in de kerk en in de maatschappij zullen verhogen.

Wederom moet u verstandig zijn in de keuzen die u doet, maar wij willen niet dat de vrouwen van de kerk slecht op de hoogte of onbekwaam zijn. U zult betere

echtgenoten en moeders zijn, zowel in dit leven als in de eeuwigheid, wanneer u de vaardigheden die u zijn gegeven ontwikkelt en de talenten waarmee God u heeft gezegend, aanwendt.

Er is geen groter en geen heerlijker reeks beloften aan de vrouwen gegeven dan die welke verband houden met het evangelie en de kerk van Jezus Christus. Waar anders kunt u leren wie u werkelijk bent? Waar anders kunnen u de noodzakelijke uitleggingen en verzekeringen gegeven worden over de aard van het leven? Uit welke andere bron kunt u over uw eigen identiteit en over het unieke van uw wezen leren? Van wie anders zou u kunnen leren over het heerlijke plan van onze Vader in de hemel om het geluk van zijn kinderen te verzekeren?

De antwoorden van het evangelie zijn de enige waarachtige antwoorden op de vragen die vrouwen en mannen door de

eeuwen heen over zichzelf, over het leven en over het universum hebben gesteld. Wat is God goed voor ons allemaal geweest dat Hij ons gezegend heeft met deze antwoorden en verzekeringen — ook al leggen deze waarheden ernstige en eeuwige verplichtingen op onze schouders.

Wat is het toch bijzonder dat de vrouwen van de kerk de verheven taken worden gegeven die afkomstig zijn van onze Vader in de hemel, vooral diegenen onder u die zo bevoorrecht zijn geweest om in dit deel van deze laatste bedeling te zijn geboren. Laat andere vrouwen achtereenvolgens datgene najagen wat zij als hun

zelfzuchtige belangen zien. U kunt een bron van liefde en waarheid en gerechtigheid op deze planeet zijn waar grote behoefte aan is. Laat anderen op egoïstische wijze valse waarden nastreven, maar God heeft u de geweldige taak gegeven om gezinnen, vrienden en burens te *verzorgen*, evenals de mannen voor het *levensonderhoud* moeten zorgen. Maar *beiden*, de man en de vrouw moeten ouders zijn!

Mag ik u tot besluit, lieve zusters, iets in overweging geven wat nog niet eerder is gezegd, of althans niet helemaal op deze manier. Veel van de belangrijke groei die de kerk mee zal maken in de laatste dagen zal komen doordat vele van de goede vrouwen van de wereld (in wie er dikwijls zo'n innerlijk besef van het geestelijke leven is) in grote getalen zullen toetreden tot de kerk. Dit zal gebeuren in de mate dat de vrouwen van de kerk in hun leven gerechtigheid en welsprekendheid weerspiegelen en in de mate dat de vrouwen van de kerk worden gezien als verschillend van en anders — op positieve manieren — dan de vrouwen van de wereld.

Onder de ware heldinnen in de wereld die lid zullen worden van de kerk, zijn de vrouwen die het belangrijker vinden om rechtvaardig te zijn dan om zelfzuchtig te zijn. Deze werkelijke heldinnen bezitten ware nederigheid, die meer waarde hechten aan onkreukbaarheid dan aan opvallendheid. Bedenk dat het even verkeerdt is dingen te doen alleen maar om door vrouwen te worden gezien als om dingen te doen om door mannen te worden gezien. Grote vrouwen en mannen zijn altijd meer verlangend om te dienen dan om te heersen.

Bijgevolg zullen vrouwelijke toonbeelden van de kerk een macht van betekenis zijn bij zowel de numerieke als de geestelijke groei van de kerk in de laatste dagen.

Geen wonder dat de tegenstander zelfs nu tracht te voorkomen dat deze dingen zullen gebeuren! Ongeacht wie er op een gegeven moment de bijzondere aandacht van de tegenstander ontvangt, tracht hij steeds „alle mensen even ellendig te maken als hij zelf is” (2 Nephi 2 : 27). Hij streeft zelfs naar „de ellende van het gehele mensdom ” (2 Nephi 2 : 18). Hij wijkt niet van zijn doelen af en is knap en meedogenloos bij zijn nastreven ervan.

Naarmate wij de algemene conferentie en de priesterschapsvergadering naderen, zullen wij niet minder liefdevol of openhartig met de broeders zijn, want wij zullen hen dezelfde raad geven.

Zusters, wij houden van u. Wij hebben vertrouwen in u. Wij verheugen ons over uw toewijding. Wij zijn ten eerste be-moedigd door uw aanwezigheid, niet alleen vanavond, naar in dit deel van deze bedeling, waarin uw talenten en uw geestkracht zozeer nodig zijn.

Moge God u zegenen zodat alle zegenin-gen die u zijn beloofd verwezenlijkt zul-len worden in dit leven en in de wereld die komen zal.

Ik weet dat God leeft, dat Jezus zijn Eniggeboren Zoon is, de Verlosser van de wereld, en dat dit de kerk van Jezus Christus is, waar Hij het hoofd van is. Dit getuigenis laat ik bij u achter, teza-men met mijn liefde en mijn zegen, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Onze meisjes onderwijzen

Zuster Naomi M. Shumway
Algemeen presidente van het Jeugdwerk

President Tanner, president Romney, president Benson en broeders van de algemene autoriteiten die met ons zijn vergaderd, ik wil graag mijn dank uitspreken voor deze gezegende gelegenheid om als vrouwen over de gehele wereld samen te zijn, vergaderd om woorden van bemoediging en aanwijzing te horen. Daarnaast groet ik ieder van u, mijn geliefde zusters. Ik hou van u allemaal. Het besef van mijn ontzagwekkende verantwoordelijkheid op deze avond maakt dat ik mij nederig voel. Ik heb vurig gebeden om te weten wat ik moest zeggen. De Geest heeft mijn gedachten gestuurd in de richting van kinderen — vooral kleine meisjes.

Nog maar enkele weken geleden nam ik de telefoon aan op mijn kantoor. Een stem vol emotie aan de andere kant van de lijn zei, „Oma?” Door de snikken heen herkende ik de stem van mijn dochter en opgetogen riep ik uit: „Ben ik echt oma?” „Ja, heus,” zei ze, „het is een meisje!”

Er zijn geen woorden die onze gevoelens op zo'n heilig moment uit kunnen drukken. Mijn hart barstte haast uit elkaar van dankbaarheid aan een liefdevolle Vader die vele gebeden had verhoord. En toen ik vervolgens zag hoe onze dochter zorgde voor die lieflijke geest die nog maar zo kort geleden in de tegenwoordigheid van onze Vader in de hemel

was geweest, kon ik haast de armen van onze Heiland om mij heen voelen en was ik mij bewust van hoe Hij zijn liefde voor onze dochter toonde door deze nieuwe geest aan haar tedere en liefdevolle zorg toe te vertrouwen. Mijn ziel werd vervuld van dankbaarheid. Ik weet zeker dat alle grootmoeders het met mij eens zullen zijn dat het evenwel niet gemakkelijk is om bij deze gezegende gelegenheden nederig te zijn, vooral wanneer je de grootmoeder bent van de mooiste kinderen van de wereld.

Sinds dat gedenkwaardige moment heb ik mij, wellicht meer dan ooit tevoren, afgevraagd wat voor vrouwen onze drie kleindochtertjes en alle andere kleine meisjes eens zullen worden, en in wat voor wereld zij zich zullen bevinden wanneer het zover is.

Een groot gedeelte van het antwoord ligt in onze handen — de uwe en de mijne en die van andere vrouwen in de wereld. In deze tijd van beroering, verwarring en bezorgdheid moeten we bedenken dat ook onze meisjes in deze periode, die klopt van uitdaging en belofte en kansen worden beproefd. Ze onderwijzen en opvoeden is een ons door God toevertrouwde taak en een ernstige verantwoordelijkheid.

Louisa May Alcott (Amerikaanse schrijfster 1832-1888) noemt meisjes „Little women” („kleine vrouwtjes”)

(noot van de vertaalster De titel van haar beroemde boek dat in het Nederlands verscheen als „Onder moeders vleugels”) en wij onderkennen ze als potentiële leidsters in het koninkrijk van onze Vader. Zij komen eerst in ons leven als hulpeloze baby's met wie wij alras sterke liefdesbanden ontwikkelen. Het begint met het vastbinden van slobbroekjes en mutsjes. Enkele jaren later binden we de strikken van de vlechten en de schortjes vast. Daarna heb ik verder gefantaseerd dat zij het patroon in hun tienerjaren voortzetten door ons de handen te binden wanneer zij de telefoon, de badkamer of de auto bezetten of een beroep doen op onze beurs. Liefdevol aanvaarden wij en genieten wij van de jaren die ons zo snel bij het moment brengen dat wij de leiband door moeten knippen, zodat er een huwelijksband tot

stand kan komen. Gewoonlijk duurt het dan niet lang voordat wij grootmoeders worden en ervaren hoe er weer banden met de nieuwe generatie ontstaan. En zo begint er een nieuwe cyclus.

De universele ervaring van de kindertijd wordt gekenmerkt door gemeenschappelijke behoeften en ontwikkeling. Hoewel zij slechts een klein onderdeel vormen van onze levensduur, is bewezen dat deze de meest beslissende jaren bij het bepalen en beïnvloeden van de loop van ons leven als volwassen zijn. Wat is het dan belangrijk om juist in deze beslissende jaren de nadruk te leggen op gebed, getuigenis en de vreugde die wordt te weeg gebracht door een rechtschapen levenswijze. Hoe dikwijls behoren wij dan niet de bemoedigende woorden van de Heer indachtig te zijn: „Verflauwt daarom niet in goeddoen, want gij legt het

fundament van een groot werk. En uit het kleine komt het grote voort.” (LV 64 : 33.)

Als uit onze meisjes van vandaag het grote voort zal komen, en dat geloof ik dan moeten wij hen in deze beslissende jaren helpen begrijpen dat zij dochters van een liefdevolle Vader zijn, dienstmaagden van de Heer en erfgenamen van de heerlijke zegen van het vrouw-zijn.

Een van de prachtigste voorbeelden van deze relatie is te vinden in het boek Lucas in de verzen die bekend staan als de lofzang van Maria. Maria had kort tevoren het gezegende bezoek ontvangen van de engel, die haar haar bijzondere aan-

deel in de „blijde boodschap” die onze Vader in de hemel voor ons had bereid had bekendgemaakt. Zij zou de moeder zijn van Jezus Christus, onze Heiland! De Schriften geven slechts een klein gedeelte weer van het gesprek tussen Maria en haar hemelse bezoeker. Maar Maria's uittingen van vreugde aan haar nicht Elisabet vertellen ons dat het gezegende plan van zaligheid werd ontvouwd en dat zij begreep welke rol zij daarbij zou spelen. Haar liefdevolle antwoord was, „Mijn ziel maakt groot de Here, en mijn geest heeft zich verblijd over God, mijn Heiland” (Lucas 1 : 46, 47).

Op dat moment wijdde Maria haar leven aan het schenken van het sterfelijke leven aan onze Heiland, en als heiligen der laatste dagen weten wij, dat Hij zijn leven reeds had gewijd aan het sterven voor ons. Wanneer wij als vrouwen en onze meisjes als dochters van onze hemelse Vader dit ten volle begrijpen, dan wordt het evangelie van Jezus Christus niet een godsdienst van gewoonte, maar een godsdienst van toewijding. Deze toewijding kan ons vervolgens bevrijden van de slavernij van angst en verwarring en aarzeling waarin wij ons in deze moeilijke tijden soms bevinden. Wij kunnen slechts dan zo sterk zijn als wij moeten zijn wanneer wij werkelijk toegewijd zijn.

Hoewel van ons als vrouwen wordt verwacht dat wij onze kinderen voorgaan op hun levensweg, zijn het dikwijls kinderen die ons de weg wijzen. Een voorbeeld hiervan is het kleine meisje dat, toen haar door een dominee werd gevraagd van welke kerk zij lid was, trots antwoordde, „Ik ben een mormoon.” „Maar,” vroeg hij weer, „als je nou eens geen mormoon was, wat zou je dan zijn?” Wat verlegen, maar met overtuiging antwoordde ze, „dan zou ik beschaamd zijn!”

Denk aan morgen. Onlangs hoorde ik

hoe dit met drie krachtige woorden werd uitgedrukt: Morgen denken vandaag! Morgen komt aanmarcheren op de voetjes van kleine kinderen. De kracht of zwakte van morgen ligt in de handen van onze kinderen. Een meisje is het enige wat God heeft gemaakt dat een vrouw kan worden.

En wat een heerlijke zegen is het niet een vrouw te zijn, ongeacht onze opdracht, onze roeping, onze leeftijd of omstandigheden, en ondanks hen die ernaar streven ons af te leiden van het doel waarvoor wij werden geschapen. Onze geliefde profeet, Spencer W. Kimball, drukte dit als volgt uit:

„Het is een grote zegen een vrouw in de

kerk te zijn in deze tijd. Het verzet tegen gerechtigheid is nooit groter geweest, maar de kansen om ons hoogste potentieel te bereiken zijn ook nooit groter geweest.” („Introduction,” *Women*, Deseret Book, 1969, blz. 2.)

Ongeacht onze leeftijd of onze opdracht in het leven, is het onze taak als vrouwen in deze tijd om een voorbeeld te stellen, onze kleine meisjes voor te gaan en als nooit tevoren toegewijd te zijn aan het vreugdevolle aanvaarden van onze rol en onze verantwoordelijkheid als vrouwen. Dat wij als dochters van God voorwaarts en opwaarts zullen streven naar de vervulling van ons leven, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Onze machtige zending

Zuster Elaine Cannon

Algemeen presidente van de Jonge-Vrouwen

De omvang van ons zusterschap treft mij terwijl ik vanuit Temple Square over de Engelssprekende wereld heen mij adresseer tot u, de vrouwen die de Heer liefhebben en bij elkaar zijn gekomen om meer te leren over Hem en hetgeen Hij voor en van ons, als vrouwen, wil. Ik denk ook aan onze vele niet-Engelssprekende zusters en verlang naar het moment dat we onder deze omstandigheden allemaal verbonden kunnen zijn.

Moge een moment als dit uw hart vervullen, uw geest verheffen, en u hoop geven. Moge het u helpen uw gedachten te ordenen en u sterken, zodat u zich altijd aan de kant van de Heer zult bevinden in een wereld die erop gericht is vrouwen een andere richting uit te trekken.

Er is nu al enige tijd een geweldige drukte gemaakt over vrouwen, gedeeltelijk dóór vrouwen ter ere van zichzelf. Welnu, ik weet niet zeker of meisjes nu veiliger zijn op straat, of dat vrouwen gelukkiger zijn, of dat we doeltreffender zijn in ons dienstbetoon — of dat we zelfs mooier zijn — vanwege al deze ophef, maar het is wel een interessante tijd geweest.

Hoewel dit de dag van de vrouwen is, breng ik hulde aan de mannen, die ons leiden, die ons zegenen, die over ons en met ons bidden, en die graag vaker hun

stem ter verdediging van de vrouw zouden willen verheffen, als wij hen maar de kans zouden geven hun stem te verheffen!

Het is spannend om als vrouw een actieve deelneemster te zijn in alles wat er door de broeders voor ons wordt gedaan. De vrouwen van de kerk zijn niet alleen beschermd, ze zijn bevoorrecht; en het leven is vol ongelooflijke en unieke belofte voor ons.

Broeders, wij danken u. Wij hebben u lief. Wij verwonderen ons over alles wat u bent en alles wat u doet. Wij eren het priesterschap van God wat u draagt en hebben waardering voor uw verantwoordelijkheden.

Wij vrouwen willen helpen, niet hinderen.

Het is over een helpster zijn, zusters, en wel voorbereide helpsters, dat ik het nu wil hebben.

Paulus schreef iets aan de Tessalonicenzen wat mijn gevoelens uitdrukt voor u allemaal, waar u zich ook moge bevinden en wie u ook bent:

„Maar wij gedragen ons in uw midden vriendelijk, zoals een moeder haar eigen kinderen koestert.

Zo waren wij, in onze genegenheid voor u, bereid u niet alleen het evangelie Gods, maar ook ons eigen leven mede te delen, daarom, dat gij ons lief geworden waart.” (1 Tessalonicenzen 2 : 7, 8.)

Wat wij dus vanavond zeggen, zeggen wij in alle vriendelijkheid, maar niet zonder sterk gevoel. De vrouwen in deze kerk moeten voorbereid zijn — persoonlijk voorbereid — ten eerste, om het hoofd te bieden aan de golf van dwaling die de wereld overspoelt, gezinnen bedreigt, en de macht van de mens uitschakelt. Ten tweede, hoewel wij grote mannen hebben om ons te leiden, moeten we voor onszelf weten wat dwaling en wat waarheid is, zodat wij de dingen naar waarde kunnen beoordelen. Hier hangt zoveel van af. Ten derde, moeten we groeien en ons ontwikkelen, zodat wij voorbereid zijn om onze bijdrage te leveren. Ieder van ons heeft een machtige zending te vervullen. Misschien omvat dit het huwelijk en het moederschap in deze periode en misschien niet, maar onze zending is er een van invloed.

Bedenk, zusters, dat een vrouw niet thuis hoeft te blijven om in het gezin te zijn. Noch hoeft een vrouw haar huis te verlaten om anderen te beïnvloeden. Wij zullen, echter, onze zending doeltreffender kunnen vervullen wanneer wij het evangelie hebben bestudeerd, onze vaardigheden hebben ontwikkeld, en verder en hoger hebben gereikt dan de eerste dingen waarmee wij in aanraking kwamen. Hoe eerder wij beginnen, hoe eerder wij de hoogte in zullen gaan. De tijd gaat zo vlug voorbij — het ene moment is het zomer, en voor je 't weet is het kerstfeest er weer. De ene dag een klein meisje — de volgende een vrouw. Je bent nauwelijks opgestaan, of je begeeft je alweer ter ruste. Vandaag ben je nog maar twaalf en plotseling ben je de veertig voorbij. Er is geen tijd voor uitstel op het gebied van persoonlijke verbetering. Behoorlijke voorbereiding op het leven komt niet in één nacht tot stand.

Onlangs stond ik naast zuster Camilla Kimball terwijl president Kimball de kleine kinderen begroette op een ge-

biedsconferentie. Een jonge aanstaande moeder rende op ons af, sloeg haar armen om zuster Kimball heen, omhelsde haar innig en schreide hete tranen. Toen ze wat rustiger was geworden zei ze, „O, zuster Kimball, u bent zó mooi, zó serene, en u staat uw man zó geweldig terzijde.” Weer werden haar emoties haar teveel, en toen voegde zij eraan toe: „O, zuster Kimball, mijn man zegt dat ik precies zo hoor te zijn.”

Zuster Kimball, die alles is wat die jonge vrouw zei, en nog meer, zei rustig tegen haar, „Dat komt wel. We moeten allemaal leren door ervaring.”

De jonge aanstaande moeder ging getroost heen. Het begin was niet het eind! Vol hoop hief zij haar hoofd op, en ik geloof dat wij dat allemaal moeten doen, om gestadig voorwaarts te gaan in het volste vertrouwen dat het eind beter kan zijn dan het begin, waar dat beginpunt ook moge zijn.

Ik ontken niet dat het een strijd is — het is het wezen van de hof van Eden; maar persoonlijke vooruitgang is waar het in dit leven om gaat. Wij moeten ons levensplan meteen in werking stellen en bepalen aan wie en aan wat wij onze grootste aandacht, onze hoogste trouw, onze diepste toewijding zullen schenken. En welke leiders wij zullen volgen.

Ik pleit voor een opwekking onder de zusters van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen ten behoeve van een intelligent en gebedsvol voorbereiden en optreden die in overeenstemming zijn met hetgeen onze hemelse Vader voor ons persoonlijk wil, en wat Hij voor ons als vrouwen wil doen. Hij leeft! Hij heeft ons lief. Hij kent onze behoeften en onze pijn. Het raakt Hem. Hij zal ons helpen. Blijf dicht bij de Heer. Hij heeft zijn kerk opgericht en een profeet geroepen om ons te leiden. Blijf dicht bij de profeet. President Kimball, u luistert in het ziekenhuis, weet dat wij

van u houden en voor u bidden. Wij missen u — maar uw speciale helpster is voor ons allen een zegen.

Op de algemene conferentie in april sprak president Kimball over mensen en plateaus en de grote noodzaak voor ieder van ons om vooruitgang te maken, om ons los te maken van onze beperkingen en voorwaarts te gaan.

Heeft iemand ernaar geluisterd?

Maken we persoonlijk vooruitgang, net als onze snelgroeiende kerk?

Of zouden wij in de tijd van Noach zijn verdronken of zijn betrapt op het op-poetsen van het gouden kalf samen met het volk van Aäron?

Ons gebrek aan persoonlijke vooruitgang kan het werk van de Heiland belemmeren.

Ik wil niet simplistisch overkomen, zus-

ters, maar we moeten echt in beweging komen.

Evenals onze broeders hebben ook wij een eigen machtige zending. En deze vereist onze groei, onze voorbereiding, en een voortdurende inspanning om te leren van de lessen van het leven, van onze leiders, van de Heer.

Er is zoveel te doen.

Er zijn er velen die niet hebben wat wij hebben, die niet weten wat wij weten. Laat ons dus vriendelijk en hartelijk zijn wanneer we, niet alleen het evangelie van Jezus Christus, maar onze eigen ziel schenken aan hen die daar behoefte aan hebben.

Het is, tenslotte, de enige zaak die verheven genoeg is voor de kostbare krachten van de vrouw. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Vrouwen voor de laatste dagen

Zuster Barbara B. Smith

Algemeen presidente van de Zustershulpvereniging

Ik ben dit koor zo dankbaar voor het zo prachtig op muziek stellen van een van de belangrijkste vragen die een vrouw in de laatste dagen kan stellen: „O, God, die mij het hart van een vrouw, het verstand van een vrouw, de ziel van een vrouw schonk, wat verlangt U van mij?” Het is een eenvoudige vraag die vanaand wordt gesteld met het smeken van vierhonderd stemmen, maar in stilte en gebedsvol door ieder van ons wordt herhaald, „Wat wilt U dat ik doe?”

De Schriften maken het antwoord van één vrouw op diezelfde vraag bekend. De vrouw: koningin Ester. Het moment dat zij zichzelf die vraag stelde was moeilijk en eenzaam, toen haar oom, Mordekai, haar liet weten dat zij naar de koning moest gaan en hem smeken haar volk te sparen voor de ondergang die voor hen beraamd was. Hoewel zij koningin was, had Ester niet het recht naar de koning toe te gaan tenzij hij haar ontbood. De macht van de koning was absoluut. Zij had geen recht van beroep. Maar zij was inderdaad de enige die de mogelijkheid had om tot de troon van zijn macht door te dringen. Haar oom herinnerde haar eraan, „Wie weet, of gij niet juist met het oog op deze tijd de koninklijke waardigheid verkregen hebt.” (Ester 4 : 14.)

Ester bezat de kracht die het gevolg is

van goed te zijn onderwezen. Dit stelde haar in staat te besluiten om al de joden van het koninkrijk te vragen om samen met haar te vasten en te bidden. En op dat moment trof zij haar persoonlijke voorbereiding door er op haar mooiste uit te zien toen zij naar binnen ging om met de koning te spreken.

Bij iedere schrede moet zij zichzelf hebben afgevraagd, „Zal hij mij de gouden scepter toereiken?” „Zal hij mij ter dood veroordelen?” „Zal hij mij in de armoede en de vergetelheid storten?” Jong, mooi en kalm stond zij voor hem, in het besef dat zij volkomen kwetsbaar was. Zij wist ook dat zij God om hulp had gesmeekt en dat men op het punt stond een groot zedelijk kwaad te begaan. Zij moest zich kwijten van haar verantwoordelijkheid jegens God, ongeacht de sterfelijke gevolgen.

Iedere vrouw in de huidige wereld heeft verantwoordelijkheden die verwant zijn aan degene waar Ester tegenover stond. De omstandigheden van elk leven zijn beduidend anders, maar toch moet iedere vrouw de uitdaging onder ogen zien van het trouw zijn aan de beginselen van het evangelie, wil zij de kwaliteit van haar sterfelijk leven verbeteren en zichzelf waardig maken voor de gelegenheid tot eeuwige vooruitgang. Zij dient te beginnen door te begrijpen wie zij is en dat

zij een prachtig potentieel heeft als een dochter van God. Haar doel dient dus verheven te zijn. De Schriften zeggen: „Gij dan zult volmaakt zijn, gelijk uw hemelse Vader volmaakt is.” (Matteüs 5 : 48.) Ik wil u hierbij gelijk waarschuwen dat dit geen doel is wat kan worden bereikt in één stap of één dag of één jaar. Het vergt levenslange, bewuste inspanning en worsteling om een heilige vrouw te worden.

Eliza R. Snow zei in het jaar 1873, „De apostel Paulus sprak in oude tijden over heilige vrouwen. Ieder van ons heeft de plicht een heilige vrouw te zijn. En als wij dat zijn zullen wij verheven oogmerken hebben. Wij zullen voelen dat wij geroepen zijn tot het verrichten van belangrijke taken. Niemand is daarvan vrijgesteld. Er is geen enkele zuster die zo afgezonderd is of wier invloedssfeer zo klein is, dat zij niet heel veel kan doen om het koninkrijk van God op de aarde te vestigen.” (*Woman's Exponent*, 15 september 1873, blz. 62.)

De methode die door de Heer wordt aangegeven is om regel op regel, gebod op gebod te leren. Stel realistische, bereikbare doelen, zodat u de vreugde kunt smaken van het behalen van een overwinning op uzelf.

Zo'n overwinning wordt behaald door mijn vriendin die een groot gezin heeft dat twaalf kinderen telt en die, hoewel zij ook dagen van ontmoediging kent, over het algemeen (1) vroeg op is om lichamelijke oefeningen te doen. Daar heeft zij een hekel aan, dus zorgt ze dat het meteen uit de weg is. (2) De Schriften leest. Daar geniet zij zo van dat zij zichzelf moet dwingen er na het vastgestelde halfuur mee op te houden. (3) Bidt, waarbij zij de Heer deelgenoot maakt van haar dankbaarheid en haar zorgen, en op deze manier voelt zij de leiding van de Heer, zelfs wanneer de dingen niet zo gaan als zij zich had voorgesteld. (4) Een

positieve, opgewekte houding heeft bij het begroeten van haar kinderen.

Ik wou dat wij ons allemaal van onze plichten als huismoeder konden kwijten met het inzicht van mijn vriendin. Zij heeft stellig geen volmaaktheid bereikt in haar gezin, maar zij beseft wel dat zelfs al oefenen haar kinderen niet iedere dag op de piano, zij tenminste het nodige begrip zullen ontwikkelen om van muziek te houden en hun leven ermee te verrijken als zij maar blijven oefenen. Zij is vertrouwd met de uitdaging om niet meer uit te geven dan haar man verdient, maar zij weet ook hoe belangrijk het is om van hem en van hun kinderen te houden en samen met hen te lachen. Zij weet misschien niet dat C.S. Lewis heel wijselijk heeft gezegd dat „het verzorgen van het gezin in feite het belangrijkste werk ter wereld is. Waar bestaan schepen, treinen, mijnen, auto's, regeringen enzovoort voor behalve om ervoor te zorgen dat mensen gevoed, warm en veilig zullen zijn in hun eigen huis? . . . Wij voeren oorlog ten einde vrede te hebben, wij werken ten einde vrije tijd te hebben, wij produceren voedsel ten einde het te verorberen. Dus is het uw baan waar alle andere voor bestaan.” (*Letters of C.S. Lewis, Warren H. Lewis, ed.*, Londen: Geoffrey Bles Ltd., 1956, blz. 62.)

Als wij konden luisteren naar de vurige smeekbeden van mijn vriendin, dan zouden wij waarschijnlijk ontdekken dat zij veel lijken op de uwe en de mijne, ook al ben ik mij er terdege van bewust dat niet alle vrouwen thuis kunnen blijven, maar een betrekking moeten zoeken om het inkomen van het gezin te verdienen of aan te vullen. Zij verdienen onze lof, want het is geen gemakkelijke opgave, maar wel van vitaal belang. Ik hoop dat zij de Heer bidden voor zijn bevestiging van hun besluit om, wanneer het nodig mocht zijn, werk aan te nemen dat hen weghaalt van hun kleine kinderen. Wan-

neer werk buitenshuis om de juiste redenen wordt gezocht, dient een vrouw vol zelfvertrouwen te zijn en met blijdschap te dienen.

De vrouwen zijn geweldig! U doet wat moet worden gedaan!

Ik werd diep getroffen door de gehoorzaamheid van de zusters die ik onlangs ontmoette in een land waar oorlog heerst. Ik hoorde hoe de ZHV-presidente van de gemeente hen prees voor hun toewijding aan het werk van de Heer en aan elkander bij de gevaren die zij iedere dag onder ogen moesten zien. Zij zei: „Wanneer u uw deur uitgaat weet u nooit of u door terroristen zult worden aangevallen, maar toch doet u uw huisbezoeken en woont u al uw vergaderingen bij. U bent moedige vrouwen die in een tijd als deze rustig een machtig werk verrichten.

Net als Ester moeten wij ons versterken, zodat wanneer er eenzame of moeilijke momenten komen, wij God kunnen vragen om zijn kracht, wijsheid en inzicht, opdat wij in overeenstemming met

rechtvaardige beginselen kunnen handelen.

De uitdaging van Mordekai klinkt ons ook in deze tijd in de oren: „Wie weet, of gij niet juist met het oog op deze tijd de koninklijke waardigheid verkregen hebt.”

Wij kunnen ons verblijden in het vertoeven onder hen die de Heer naar zijn koninkrijk heeft gestuurd om zijn werk tot stand te brengen, om kinderen voor Hem groot te brengen, om zijn evangelie te verspreiden, om een generatie voor te bereiden die Hem bij zijn wederkomst zal begroeten.

Moge wij allen ons opgewassen tonen tegen de uitdaging om heilige vrouwen te zijn in deze laatste dagen, dat dit „uitverkoren geslacht . . . een heilige natie . . . de grote dagen (moge) verkondigen van Hem, die (ons) uit de duisternis geroepen heeft tot zijn wonderbaar licht.” (1 Petrus 2 : 9.) Want Hij leeft en heeft ons lief, hetgeen ik getuig in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Vrijdag, 5 oktober 1979

Nieuws van de kerk

Hoogtepunten uit de instructievergadering voor regionale vertegenwoordigers

door Marvin K. Gardner
Assistent-redacteur

President Spencer W. Kimball opende de instructievergadering voor regionale vertegenwoordigers op vrijdag, 5 oktober, door zijn dank uit te spreken voor de vele gebeden die te zijnen behoeve waren opgezonden. „Ik ben zo dankbaar dat de Heer die gebeden heeft verhoord,” zei hij. „En nu wil ik het mijne doen om de nieuwe golf van zegeningen die mij ten deel vielen tijdens mijn laatste ziekte waardig te zijn.”

Hij sprak slechts enkele minuten, maar zijn boodschap was duidelijk. Hij herinnerde de vergaderde algemene autoriteiten, regionale vertegenwoordigers en andere leiders aan de huidige nadruk op kerkelijke raden en op vereenvoudiging en legde uit welke redenen er aan deze maatregelen ten grondslag lagen: „Wat wij voor ogen hebben is onze mensen zo te plaatsen dat de heiligen der laatste dagen meer aandacht kunnen schenken aan het gezinsleven, zich meer op bepaalde eenvoudige en fundamentele za-

ken kunnen concentreren, meer christelijk dienstbetoon kunnen bewijzen, en in alle dingen een grotere doeltreffendheid ten toon kunnen spreiden.” Vervolgens lichtte hij de kwaliteiten van het leiderschap toe door zijn raadgevers in het Eerste Presidium als goede voorbeelden aan te prijzen. Hij prees president N. Eldon Tanner voor zijn zuinige

gebruik van woorden, zijn inzichtelijke bijdragen aan discussies, en zijn nederigheid. President Marion G. Romney, zei hij, is zeer bedreven in het evalueren van problemen en situaties in het licht van de Schriften, en in het stellen van toepasselijke, verduidelijkende vragen. Beiden zijn „niet alleen mannen van goede wil, maar ook mannen met een goed humeur.”

„Bovendien,” zei president Kimball, „zijn wij niet alleen het Eerste Presidium, wij zijn ook vrienden!”

Vervolgens waarschuwde president N. Eldon Tanner voor het ten onrechte beschouwen van de vereenvoudigende maatregelen als „een wat loslaten van onze fundamentele doelstellingen en verplichtingen wanneer, in feite, deze vereenvoudigde inspanningen onze gang langs het pad naar de gewenste resultaten dienen te bespoedigen.” Hij sprak de hoop uit dat de leden de extra tijd die hieruit voort zou vloeien goed zouden benutten — „en hun tijd nog verstandiger besteden dan hun geld.”

Sprekende over de toekomstverwachtingen van president Kimball in de vorm van een belangrijke groei van de kerk, weidde president Tanner uit over het belang van het verwelkomen en liefhebben van nieuwe leden: „De kerk is voor ‚de vervolmaking van de heiligen,’” zei hij, „en niet alleen maar om de reeds vervolmaakten te registreren! Dus naarmate dat de kerk tienduizenden die waardig en bereid zijn verwelkomt, zal ons vermogen om anderen lief te hebben, te aanvaarden en op te leiden steeds opnieuw worden beproefd . . . Wij moeten er evenzeer in slagen al deze nieuwe vrienden *te omvatten* in onze liefde en vriendschap als wij erin slaagden hen door ons zendingswerk *lid te maken* van de kerk. Wij moeten even vlug zijn om hen *te verwelkomen* als we dat zijn om *te getuigen* over de kerk.”

Ouderling J. Thomas Fyans, een lid van het presidium van het Eerste Quorum van Zeventig, legde uit hoe priesterschapsraden kunnen helpen om de leden van de kerk te sterken. Hij spoorde de leiders aan om individuele personen en gezinnen te helpen bij het selecteren van en zich verbinden tot meetbare, bereikbare doelen op het gebied van zendingswerk, genealogie en stoffelijk en geestelijk welzijn — doelen in de richting van persoonlijke ontwikkeling, de liefde en eenheid in het gezin, en het op eigen benen kunnen staan.

Sprekend over de manieren waarop de wijk gezinnen kan helpen, zei hij dat hogepriesters dikwijls „niet op de juiste of

beste manier worden ingezet” en onderschreef dat „bisschoppen een beroep kunnen doen op deze hogepriesters en zeventigen om als huisonderwijzer op te treden van inactieve leden van Melchizedekse priesterschapsquorums of van toekomstige ouderlingen. Dit is geen nieuw beleid, maar een die opnieuw wordt benadrukt door het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf.”

Ouderling B. Tom Perry van de Raad der Twaalf sprak over manieren waarop het huisonderwijs kan worden verbeterd. Hij herinnerde leiders eraan dat huisonderwijzers inderdaad worden genoemd om *onderwijzers* te zijn — en dat zij als zodanig een duidelijk begrip behoren te hebben van wie, hoe en wat zij moeten onderwijzen. Zij hebben training nodig op deze gebieden, zei hij, „want een priesterschapsdrager is geen kant-en-klare huisonderwijzer als gevolg van het feit dat hem het priesterschap is verleend.”

Ouderling Perry spoorde de leiders aan om de leden middels hun huisonderwijzers boodschappen en aanwijzingen te geven, waardoor de rol van de

huisonderwijzer in de ogen van de hen toegewezen gezinnen wordt versterkt.

Hij moedigde de leiders tevens aan om het aantal gezinnen per huisonderwijzer te beperken tot drie à vijf en om de werkdag onder de priesterschapsquorums te verdelen: „Het is niet efficiënt om zeventig of tachtig procent van de gezinnen van de wijk toe te wijzen aan het ouderlingenquorum, tenzij zij de kracht hebben en in staat zijn om het werk op doeltreffende wijze te volbrengen.” De bisschop kan toekomstige ouderlingen en ongehuwde zusters toewijzen aan elke van de drie Melchizedekse priesterschapsquorums, zei hij — welke daarvan ook „het beste in staat is om resultaten te produceren.”

Ouderling A. Theodore Tuttle van het presidium van het Eerste Quorum van Zeventig beval verschillende stappen aan voor „het sterken van de minder actieven,” waaronder:

- * Bepalen welke mannen het meest ontvankelijk zijn en het eerst met hen werken, waarbij u hen sterke huisonderwijzers toewijst.

- * Bij sommigen een directe benadering gebruiken: „Waarschijnlijk zou tien procent van de inactieve mannen een oproep om zich op dit moment te bekeren en ouderling te worden of in de tempel te trouwen beantwoorden. Wij moeten hen daartoe uitnodigen.”
- * Bij anderen een meer indirecte benadering gebruiken en door veelvuldige informele bezoeken een persoonlijke band te kweken. Als er eenmaal een goede communicatie bestaat en „wanneer het juiste moment waarom u gebeden heeft daar is, kunt u van ziel tot ziel spreken over de dingen Gods.”
- * Instructievergaderingen houden met als thema heractivering en de tempel; voor hen bidden; hen een opdracht in de kerk geven; en doorgaan aan de hand van een „eendrachtige, aanhoudende inspanning.”

Ouderling Mark E. Petersen van de Raad der Twaalf sprak over de noodzaak om de leden van de kerk te leren „een volle en eerlijke tiende te betalen. „Het betalen van tienden,” zei hij „is altijd een belangrijke factor bij het ontwikkelen van geloof en getuigenis”; het is ook de manier van de Heer om de groei van zijn koninkrijk te financieren. Vervolgens legde hij uit hoe leiders de wet der tienden aan de leden kunnen leren.

Ouderling Petersen zei dat het betalen van tienden een wet van God is — dat het „een schuld en een plicht is waarvan allen zich moeten kwijten.” Nadat hij een aantal van de zegeningen had besproken die voortvloeien uit gehoorzaamheid aan deze wet, gaf hij de volgende samenvatting: de Heer „zal u begunstigen en beschermen. Wat kunt u nog meer verlangen?”

Ouderling Gordon B. Hinckley van de Raad der Twaalf gaf een overzicht van een aantal van de activiteiten die georganiseerd worden voor de viering van het 150-jarig bestaan van de kerk in 1980. Hij noemde het „een geweldig vreugdefeest voor het moderne Israël” en zei: „Wij hopen dat de mensen door heel de kerk heen zich bewust zullen worden van hun geschiedenis en van de uitdagingen van de toekomst — dat zij een tijd van plezier en vreugdebetoon zullen hebben, waarin zij uitdrukking kunnen geven aan hun talenten en bekwaamheden.”

Aan het slot van de vergadering maakte president Ezra Taft Benson, onder wiens leiding de instructievergadering plaats

had gevonden, bekend dat „er een proefproject is goedgekeurd met betrekking tot het consolideren van vergaderschema's . . . Aan het eind van de proef zullen de bevindingen zorgvuldig worden gecompileerd en geëvalueerd. Ondertussen zullen er verder dan dit proefproject geen activiteiten worden ontplooid.”

President Benson maakte tevens bekend dat de volgende zeven broeders zijn geroepen als voltijdse regionale vertegenwoordigers, dat hun echtgenoten zullen worden aangesteld als zendelingen, en dat zij in de landen waartoe zij geroepen zijn zullen wonen:

Edward L. Howard jr. uit Spokane (Washington) is toegewezen aan Santiago, Chili; James A. Jespersen uit El Ca-

jon (Californië) aan het Andesgebied; Charles R. Lewis uit Clovis (Californië) aan Santiago, Chili; A. James Martin uit Boise (Idaho) aan het west-Europees gebied; Eugene F. Olson uit La Mesa (Californië) aan het Andesgebied; Dorrell C. Vickers uit Longview (Texas) aan het west-Europees gebied; en Lester B. Whetten uit Provo (Utah) aan El Salvador.

De volgende zeventien broeders werden eveneens als nieuwe regionale vertegenwoordigers aan de vergadering voorgesteld: Carlos Humberto Amado uit Guatemala City, Guatemala; Lafayette R. Anderson uit Monticello (Utah); Tufuga Samuelu Atoa uit Apia, West-Samoa; Raymond E. Beckham sr., uit Provo (Utah); Juan Casanova uit Yutepec, Mexico; Frank W. Chamberlain uit Salt Lake City (Utah); Eli K. Clayton uit Provo (Utah); Eldon W. Cooley uit Mesa (Arizona); Hugh A. Daysh uit Auckland, Nieuw-Zeeland; Enrique Moreno uit Cuernauaca, Mexico; Rudolfo W. Ortensen uit Phoenix (Arizona); Russel M. Nelson uit Salt Lake City (Utah); Sterling Nicolaysen uit Fremont (Californië); John F. O'Donnal uit Campastre de Churubusco, Mexico; Boanerges Rubalcava uit Atizapan, Mexico; Lee K. Udall uit Thatcher (Arizona); en Keith W. Wilcox uit Ogden (Utah).

Hiermee wordt het aantal in functie zijnde regionale vertegenwoordigers op 194 gebracht. □

